

İşgalciler Tabutlarını Gizleme Telaşında

“Kadri mutlak”
denilen
Amerikan
İmparatorluğunun
resmidir.

İmparatorluğun
tabutları
çoğalacaktır

EN BÜYÜK GÜÇ DİRENEN HALKLARIN GÜCÜDÜR

Ekmek
Adalet

www.ekmekveadalet.net info@ekmekveadalet.net

Ekmek
Adalet

Haftalık Dergi / Sayı: 108 / Tarih: 2 Mayıs 2004 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.net Mail:info@ekmekveadalet.net

✓ Ölüm orucu
direnişi
110 şehitle
sürüyor

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

Faşist baskılara karşı
‘HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ’
İNANCIYLA DİRENECEĞİZ

Demokratik Kurumlardan Ortak Tavır:

“TAYAD’ın onurlu sesi susturulamaz!”

“Temel Haklar değil Temel Haklara saldıranlar yasadışıdır”

“Baskılar bizi yıldırılmaz”

24 Nisan’da onlarca demokratik kurumun temsilcisi, polis tarafından geçen hafta kapatılan TAYAD’ın önünde bir insan zinciri oluşturarak, “TAYAD’ın onurlu sesi susturulamaz”, “Baskılar bizi yıldırılmaz”, “Temel Haklar değil Temel Haklara saldırılar yasadışıdır” yazılı dövizler taşıdılar.

“TAYAD susturulamaz” yazılı döviz taşıyan el, belki TAYAD’lı değil, DMP’li, EHP’li veya Gıda-İş üyesi bir işçi, Eğitim-Sen üyesi bir öğretmendi. Çünkü baskılara karşı birlik zamanıydı.

NATO ve Bush Karşıtı Birlik içinde yer alan onlarca kurum, o gün, “1 Nisan Tarihinden bu yana demokratik kurumların baskılarıyla talan edilmesi ve Tayad, Temel Haklar ve Özgürlükler Derneğinin kapatılmasını ve son günlerde ülkemizde yaşanan kaçırma, işkence, taciz, faili meçhul ölüm olaylarını protesto etmek için” oradaydılar.

Tayad’a, Ekmek ve Adalet’e yapı-

lan saldırının kendi derneklerine, kendi dergilerine yapılmış sayılacağına bilinciyle oradaydılar.

24 Nisan’daki eyleme, NATO ve Bush Karşıtı Birlik Bileşenleri olarak su kurumlar çağrı yaptı: EMEP, DMP, EHP, HÖC, İşçi Mücadelesi, Halkevleri, Eğitim-Sen 4 No’lu Şb., Gıda-İş, Öğrenci Postası, DEHAP, DKD, Eğitim-Sen 3 No’lu Şb., EKB, Piya Kolektifi, KESK Şubeleri Platformu, SDP, DİSK/Dev Sağlık-İş, Emek-İş, Demokratik Türkiye Girişimi, NATO Karşıtı Özgürlükçü Koordinasyon, Öğrenci İncisiyatifi, İ.H.D., BDSP, Yeni Demokrat Gençlik, İLPS, Ürün Sosyalist Dergi, Tüm İGD, İlerici Gençlik, Devrimci Hareket, Pir Sultan Abdal Kül. Der., DİSK/Basın-İş, ESP, Tekstil-Sen Genel Merkez, SES Aksaray Şb., Kaldıraç, Öğrenci Otonomları, Direniş Gazetesi, Halk Kültür, Anti-Kapitalist, Anti-NATO Anti-BÜSH.

Eylemde bir açıklama yapan Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği kurucu üyesi Hüseyin Kaşıkır, İstanbul ve diğer

illerde kurulu bulunan TAYAD, İdil Kültür Merkezi, Halkın Hukuk Bürosu, Ekmek ve Adalet Dergisi, Temel Haklar, Gençlik Gelecektir Dergisi gibi birçok yasal kuruluşa baskın düzenlenerek, onlarca kişinin gözaltına alınıp tutuklandığını, Üniversite öğrencisi Önder Babat’ın sokak ortasında katledildiğini, İLPS çalışanı Aliyah Brunner’e kaçırılarak işkence yapıldığını, Ankara ve Bursa’da Atılım çalışanlarına tacizde bulunduğu hatırlatarak, “Tüm bu hukuksuz uygulamaların halkımızın susturulması ve sindirilmesi istenmesinin sonucu” olduğunu vurguladı.

**Birliktelikte geç kalmıştır.
Mevcut dayanışmalar yetersizdir.**

Saldırıların niyetinin ne olduğu açıktır. NATO zirvesinin güvenliği gibi gerekçeler, konjonktürel ve göstermeliktir; saldırının özü değildir. Saldırının özü, iki kelimede -halkın sindirilmesi- özetlenmiştir. Halkın sindirilmesinin yolu da mevcut devrimci, demokratik örgütlülüklerin yokedilmesinden geçiyor. Operasyonlar bunun içindir.

Tüm devrimci, demokratik kurumlar, örgütlenmeler, faşist baskılara karşı destek mesajlarını aşacak ortak bir direniş birliğini sağlamak zorundadır.

Birliktelikte geç kalmıştır. Mevcut dayanışmalar yetersizdir. Fakat zararın neresinden dönülürse kârdır.

Baskılara karşı birlikte mücadele- nin önündeki bencilikler, yasak savm- acılıklar, küçük hesaplar aşılacak du- rumundadır. Hem örgütsel, hem moral açıdan gerçek anlamda bir birliğin ge- reği açıkken, buna engel olanlar, halk karşısında sorumlu olacaklardır.

Deniz, Yusuf, İnan Emperyalizme karşı savaş bayrağı

Hüseyin İnan, Deniz Gezmiş ve Yusuf Aslan, 6 Mayıs 1972’de Ankara Merkez Hapishanesi’nde idam edildiler.

Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu’nun önderleri ve savaşçılarıydılar onlar. 12 Mart cuntası karşısında mücadele arenasını terketmeyip savaşan “Silahlı Devrim Cephesi”nin içindeydiler.

Bir çok devrimci önderin başına gelen onların da başına geldi. Ne için savaşçıları, ne uğruna şehit düştükleri unutturulup içi boşaltılmış gençlik önderlerine dönüştürülmeye çalışıldılar. Onların dalgalandırdığı bayrak, Amerikan emperyalizmine karşı silahlı mücadele bayrağıydı.

Emperyalizme karşı savaşın, tam bağımsızlığın, sosyalizmin savunucusuydu onlar.

Halkların silahlı mücadelesine küfredenlerin, Halk Kurtuluş Ordusu’nu kurarlara; AB savunucularının idam sehbalarında “Bağımsız Türkiye” diye son nefeslerini verenlere “sahip çıkıyor” görünmesi tam bir riyakarlıktır.

THKO’nun, yani Deniz, Yusuf ve Hüseyin’in önderi oldukları örgütün ilk eylemi 29 Aralık 1970’te ABD Büyükelçiliği’ne yönelik saldırıdır. Bu eylemde büyükelçilik önünde nöbet bekleyen iki polis vurulmuştur.

Devam eder THKO eylemlerine: 13 Şubat 1971’de Ankara’da Balgat Amerikan Üssü’nde görevli çavuş Jimmy Ray Finley kaçırıldı.

4 Mart 1971; Gölbaşı’ndaki Amerikan Üssü’nden dört Amerikalı asker kaçırıldı.

Bağımsızlığın ve sosyalizmin yolunun Amerikan emperyalizmine karşı elde silah savaşmaktan geçtiğini söyleyen devrimcilerdir onlar.

Bu savaş içinde tutsak düştüler.

Türkiye devrimci hareketi, tutsak düştükleri andan itibaren sahiplendi onları.

Sinan Cemgil, Alpaslan Özdoğan ve Kadir Manga,

Denizlerin serbest bırakılması için Kürecik’teki Amerikan üssünü basarak rehin almayı planlarken, Nurhak’ta kuşatılarak katledildiler.

Mahir Çayan’ın önderliğindeki THKP-C ve THKO kadroları, Denizlerin serbest bırakılması için Ünye Amerikan Radar Üssü’nden üç İngiliz ajanını kaçırdıkları eylemin sonucunda şehit düştüler.

3 Mayıs 1972’de, Türk Hava Yolları’na ait bir uçak aynı amaçla kaçırıldı. 4 Mayıs’ta Denizleri serbest bırakmak için Jandarma Genel Komutanı Kemalettin Eken’e yönelik bir eylem yapıldı, eylemde Asım Yıldızhan şehit düştü.

Sahiplenmek işte budur.

Devrimciler, mücadele içinde sahiplenilir.

O mücadelenin dışına düşenlerin, onların asli niteliklerini inkar ederek sergilediği “sahiplenme”, riyakarlıktan öteye gidemez.

Yusuf Aslan, idam sehbasında “Bizi idama götürenler, şerefsizce Amerika’ya hizmet ediyorlar” diyordu. Ülkemizi bugün de şerefsizce Amerika’ya hizmet edenler yönetiyor. Böyle bir durumda, Deniz’in sehbadaki son sözlerinin söylediği gibi, tam bağımsız Türkiye için Marksizm ve Leninizmin ideolojisi doğrultusunda savaşmaktan başka yol var mı?

Ekstrem Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.net

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.net

Bürolarımız

Ekmeke ve Adalet Dergisi
Sahibi ve Yazışıl Müdürü: Mustafa Köşker
Genel Yayın Yönetmeni: Gülizar Kesici
Adresi: İnebey Mahallesi İnkılap Caddesi Oto Han 55/54
Aksaray Fatih İstanbul
İrilihat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks: 0212 347 69 65
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusuflupasha Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama
ISSN: 1304 687X

Fiyat: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro
Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro
İngiltere: 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Yayıncılık Venloerstr. 507-A 50825 Köln
Tel: 0049 221 280 87 74 0049 221 280 87 75
Faks: 0049 221 280 90 84
E-mail adresi: ekmekveadalet@arcor.de
Adana: İnönü Cad. 7. Sokak Kızılay İş Hanı arkası Özkan Apt. No:102 Tel-faks: 0 322 351 87 25
Ankara: GMM Bulvarı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 151 Kızılay Tel-faks: 0 312 419 27 38
Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatlı Apt. Kat: 4 D 6 Tel-faks: 0 326 223 87 18
Bursa: Başak Cad. Güler İş Hanı Daire: 25/4 Heykel Tel-faks: 0 224 224 93 97

Hopa Hopa İş Merkezi Zemin Kat No: 1 HOPA Tel-faks: 0 465 351 42 08
İzmir: Milli Kültürhanesi Cad. No: 17/104 Tepeköy İş Merkezi Konaklızmir Tel-faks: 0 232 482 29 54
Kocaeli: Hürriyet Caddesi Gasko Kervan Saray İşhanı Kat: 7 No:79 Tel-faks: 0 232 331 08 51
Maliye: Osaklıhan Mah. Bakırcılar Çarşısı Sarıbeyoğlu İşhanı Kat:1 No:43 Tel: 0422 323 24 77
Mersin: Bahçe Mah. 4604 Sk. Tütüncü Apt. Kat: 1/6 Tel-faks: 0 322 435 25 80
Samsun: Talimhanesi Cad. Bozluçay İş Hanı Kat: 3/42 Tel-faks: 0 362 435 25 80
Trabzon: Kemerkaya Mah. Kurducacları cad. Dedeoğlu sokak Postalar İşhanı Zemin Kat: No:4 Tel-faks: 0462 321 14 80

- 3... *İyi kötü de olsa demokrasi aldatmacası ve faşizm*
5... *1 Mayıs şehitleri Taksim ve Kadıköy'de anıldı*
6... *Taksim 1 Mayıs meydanıdır, Taksim'de kararlı olalım*
8... *Komploları boşa çıkaracağız*
10... *Onlar hiç susmadılar*
12... *Polisin ve medyanın psikolojik savaş soytarırlığı*
15... *Yalancı*
16... *Örgüt kuran polis*
17... *Bu ülke böyle yönetiliyor*
18... *Emperyalist saldırganlık örgütü NATO*
21... *İşkenceciler AKP valisinin yasadışı korumasında*
22... *Halk için halkın anayasası*
24... *Halkımıza*
26... *Amerikancı infaz sistemi yürürlükte*
28... *Tekelci burjuvazinin önünde saygıyla eğilenler*
30... *Sakıp ağanın çizmesi ve hem solcu hem kürt*
32... *Kıbrıs'ta referandum oyunu bitti*
34... *Sosyetenin umre gezisi*
36... *Ekonomi tıkrırında işçiler sokağa*
37... *Tarımsal kitlerin özelleştirilmesi intihardır*
38... *Katliamlar felluceyi ve ırak halkını teslim alamıyor*
41... *Faşizm ve demokratik mücadele*
45... *Faşist saldırılar gençliği teslim alamaz*
46... *Güce, kitleye, icazete tapan birlik*
48... *İçinden siyasetin geçmediği hayatlar*
49... *Bu yazıları siz yazdınız...*
50... *Kahramanlar ölmez*
51... *Arka iç kapak*
52... *Arka kapak*

"İyi kötü de olsa demokrasi" Aldatmacası ve FAŞİZM!

Faşizmin, halkın mücadelesine, demokratik haklarına düşmanlığının çarpıcı örneklerini yaşıyoruz. Faşizm demokrasilik oyunu gereği çeşitli hak ve özgürlükleri kısmen tanımak zorunda kalsa da hak ve özgürlüklere düşmandır. Bu hak ve özgürlüklerin devrimci düşüncelerin ve örgütlenmelerin yaygınlaşması amacıyla kullanılması ise, faşizmin hiç mi hiç tahammül edemediği bir gelişmedir. Her cuntanın ilk başta yaptığı demokratik alanı tümünden ortadan kaldırmaktır. Demokrasilik oyununu sürdürmek durumunda olan "sivil" iktidarlar, bu hak ve özgürlükleri yoketmekte cuntalar kadar aleni ve pervasız olamasalar da, politikalarının özü değişmez. Oligarşinin hükümetleri, cuntalar gibi hak ve özgürlükleri topyekün yoketmek yerine, kağıt üzerinde sürdürürken fiilen kullanılamaz hale getirirler. Halkı teslim almayı görev sayan her iktidar gibi AKP de baskılara, yasaklara başvurarak bunu gerçekleştirmeye çalışıyor.

Faşizm bu baskıları on yıllardır sürdürüyor. Partilerin, derneklerin, dergi ve gazetelerin, sendikaların kapatılması ülkemizde "vakay-ı adliyeden"dir. Parti, dernek kurma özgürlüğüyle, dergi, gazete çıkarma özgürlüğüyle, polisin bunları "kapatma" özgürlüğü yanyanadır. Bu tablo "faşizm ve demokrasilik oyununu" çok açık bir şekilde gösteriyor. Ülkemizde "vakay-ı adliyeden" olan bir şey de, meydanlarda işçilerin, memurların, öğrencilerin, esnafın, gecekonduluların coplanmasıdır. Sözde "gösteri hakkı" vardır; ama fiiliyatta bu hakkı kullanmamanız için de faşist terör vardır. "Faşizm kendinden olmayan herkese düşmandır": Yaşadığımız her şey bu klasik değişî doğruluyor. Mevcut sömürü ve zulme şu veya bu şekilde karşı çıkıp da faşizmin düşmanca davranmadığı hiç bir kesim yoktur.

Ülkemizde faşizm gerçeğini kabul etmeyenlerin yaşananları kavraması ve açıklaması mümkün değildir. Bütün bu olup bitenleri burjuva demokrasisinin içine de sığdırmak mümkün değildir. Hala "iyi kötü de olsa bir demokrasimiz" var deyişlerine itibar edenler, gizli veya açık buna inananlar, kendilerini kandırdıkları gibi faşizme karşı mücadelelerin gereklerini de yerine getiremeyeceklerdir elbette. "Eksik gedik de olsa bir demokrasi var..." düşüncesi, reformizmin kendini varetmediği alandır. Bu düşüncenin sahipleri, faşizmin yıkılıp demokrasinin kurulmasının bir "devrim" sorunu olduğu gerçeğini de reddedip tamamen düzen içi reformlar mücadelesine hapsolmuş, düzenin icazetine ve yasallığına teslim olmuşlardır. Bu nedenle de, haklar ve özgürlüklerin, AB'ye uyum adı altında kağıt üzerinde genişletilirken, fiilen ortadan kaldırılması karşısında da direnemez haldedirler.

Mevcut düzeni nasıl tahlil ediyorsanız, mücadele ve örgütlenmenizi de ona göre yaparsınız. Düzeni "demokrasi" olarak kabul edenlerin mücadelesi ve örgütlenme anlayışı, faşizm gerçeği karşısında yetersiz kalmaya mahkumdur. Faşizmin baskısı ve terörü karşısında direnemecekleri için ya fiilen yokolacaklardır, ya da siyasi olarak tasfiye edileceklerdir. Bugün siyasi arenada "sol" olarak bulunan legal partilerin bir çoğu gerçekte tasfiye oluşlarının ikinci, üçüncü basamaklarındadırlar. Faşizmin baskısı ve terörüne karşı direnmemiş, fiilen-örgütsel olarak yokolmak yerine, düzene uyum sağlayarak varlıklarını sürdürmeye çalışmışlardır. Ama faşizm, demokrasilik oyunu

nundaki çemberi daha da daraltmış, onlar yeniden geri adımlar atmış, yeniden görüşlerinin “radikal” yanlarını törpülemişlerdir. Bugün hala bazıları sosyalizmden devrimcilikten sözediyor olsalar da, militanlıklarını neredeyse tümünden kaybetmiş olmaları bu sürecin sonucudur. Militanlığınızı kaybetmişseniz, bu ülkedeki hak ve özgürlükler mücadelesinde yapabileceğiniz fazla şey kalmamış demektir.

Sınıflar mücadelesinde bir düzen gücü değil de, sol bir güç olarak, halktan, emekten yana bir güç olarak yer almak isteyen herkes, Türkiye’nin düzeni konusundaki düşünce ve pratiğini gözden geçirmeli, kendini faşizm gerçeğine göre yeniden şekillendirmelidir. Bu, siyasi partilerden sendikalara, odalara kadar tüm devrimci, demokratik güçler için geçerli bir ihtiyadır. Faşizm gerçeğiyle yüzleşme ve faşizme göre örgütlenme cesareti gösterilmeyip “iyi kötü bir demokrasi” aldanmacasıyla yaşamaya devam edildiğinde, baskılar, onları “şaşırtmaya”, “şok etmeye” devam eder ve “beklemedikleri” bu faşist terör karşısında kendilerinde direnme gücü bulamazlar.

Faşizm değilse nedir bu düzenin adı? Faşizm değilse, şu veya bu partiye özgü olmayıp kesintisiz süren bu faşist terörün açıklaması nedir? Baskı ve yasakları, infazları, işkenceleri, hak ve özgürlüklerin keyfilikle bir anda yokedilebilmesini, şu veya bu partiye, şu veya bu yetkiliye bağlamanın, mesela Susurluk’u Ağar-Çiller-Bucak’a indirgemenin, burjuva ideologlarının faşizmi “*hastalıklı kişilerin toplumu maceraya sürüklemesi*” ile açıklamaya çalışmasından farkı yoktur. Burjuva ideologlarının faşizmi böyle açıklamaya çalışmaları, esas olarak tekelci burjuvazinin aklanması içindir. Ülkemizde yaşananlara da burjuva ideologlarının bakış açısından bakanlar, tabii ki cuntaların, infazların, faili meçhullerin yaşandığı bir ülkede Sabancıları bunlardan “muaf” görebiliyor, onlara övgüler düzebiliyorlar. Ülkemizdeki faşizm gerçeğini kabul etmeyip demokrasi olduğunu söyleyenler, baskı ve zulmü işbirlikçi oligarşik sınıflardan koparıp “*faşist parti ve yetkililerle*” açıklayanlar özünde oligarşiyi aklamış oluyorlar. Bunu açık olarak ifade edip etmemeleri bir ayrıntıdır.

Faşizm gerçeği kabul edildiğinde, parlamenter hayallerden de vazgeçilecektir. Reformist sol, bir zaman İngiltere’de seçimleri kazanan Tony Blair’in “yeni sol”una özendi. Blair iktidarı, solun değil, katıksız bir emperyalizmin iktidarı oldu. Bir zamanlar İtalya’da önemli bir seçim başarısı kazanan “Zeytin dalı” pro-

jesine özendi. İktidar ortağı olan “zeytin dalı” iktidarda hiç bir şey yapamadı ve yerini Mussolini özentisi Berlusconi aldı. Reformizm şimdi Brezilya’da seçimi kazanan İşçi Partisi’ne ve onun başkanı Lula’ya özeniyor. Oysa Lula, daha seçim döneminde başlamıştı sermayeye güvenceler vermeye. “Brezilya’nın dünya karşısında yükümlülüklerine sadık kalacağını” beyan ederek emperyalist kurumlara bağlı kalacağını güvencesini vermişti. Ve o da “aşırı soldan merkeze kaymış”tı. Şimdi sömürü ve baskı Lula ve İşçi Partisi iktidarı aracılığıyla sürdürülüyor. Oligarşik diktatörlüklerin özelliği budur; hangi parti iktidar olursa olsun, o bir “**merkez parti**” olarak hükümet eder. Brezilya’da “aşırı solcu” Lula, “merkeze” kaydırılıyor, ülkemizde “islami” AKP “merkez parti” yapılıyor. Yarın –pek ihtimal dahilinde görülüyor ya, varsayalım ki– reformistler iktidar oldular, onlar da “merkeze” kaydırılacak. “Merkez parti” olmak üzerine söylenen bir çuval sözün fazla anlamı yoktur; **merkez partisi olmak emperyalizmin ve oligarşinin politikalarını** uygulamaktır. Bizim gibi faşizmle yönetilen tüm ülkelerde parlamenter hayallerin son durağı budur.

Ülkemizdeki reformizm ilginç bir açmaz içinde.

Bu sıralar Arjantin’deki, Bolivya’daki, Ekvador’daki halk hareketlerine özeniyorlar. Ama oralarda işçiler, memurlar, iktidarın güçleriyle çatır çatır çatıyorlar. Oligarşinin icazeti ve yasallığı dışında örgütleniyorlar. Peki bizim ülkemizdeki reformizm ne yapıyor; yasallık dışındaki her türlü örgütlenmeden kaçıyor, “halk meclisleri”nden bile ürküyor; birlik meselesini tartışırken “tüzel kişilik” arıyor. Aman “çatışma” çıkmasın diye, işçilerin, memurlarının mücadelesinin önüne, polisten önce barikat oluyor. Böyle bir anlayışla, ne özendikleri örnekleri ülkemizde yaratabilir, ne de faşizmin saldırıları karşısında direnebilirler.

Evet, faşizm mi, demokrasi mi? Faşizmse, devrime yönelmek zorunludur. Demokrasiyse, düzen içinde, parlamenter hayallerle yaşamaya devam edersiniz. Herkes nasıl bir ülkede, nasıl bir sistemde yaşadığımız gerçeğini doğru tesbit etmek zorunda. Bu doğru tesbit edilmediğinde, faşizmin demokrasici-lik oyunu içinde, faşizmin izin verdiği kadar solculuk oynanabilir, ama bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesi verilemez.

1 Mayıs Şehitleri Taksim Ve Kadıköy'de Anıldı

1977'de Taksim Meydanı'nda kontrgerilla devleti tarafından katledilen 34 emekçi, 28 Nisan günü KESK ve DİSK'e bağlı sendikalar tarafından anıldı.

Oleyis-İş Sedikası Taksim Şube Binasından, şehit düşen emekçilerin resimleriyle, meydana yürüyen kitle, "1 Mayıs şehitleri ölümsüzdür", "1 Mayıs'ta 1 Mayıs alanına" sloganları attı. Cumhuriyet Anıtı önünde 77 1 Mayıs'ında şehit düşenler için yapılan saygı duruşunun ardından konuşan Süleyman Çelebi, KESK ve DİSK'in 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlama kararını dile getirdi.

Çelebi, bu yıl Abide-i Hürriyet'e sıkışmaya cacklarını dile getirerek, işçi sınıfına yönelik saldırıların ve emperyalist saldırganlığın arttığı bir dönemde "1 Mayıs'ı sınıfın kazanması cephesinden ele almalıyız" dedi. Taksim'in her türlü etkinliğe verilip işçilere yasaklanmasını eleştiren Çelebi'nin konuşmasının ardından, emekçiler 1 mayıs bildirileri dağıttılar.

⇒ KESK Ankara'dan İstanbul'a 1 Mayıs Yürüyüşü Yapıyor

KESK üyesi memurlar, 28 Nisan günü Ankara Sakarya Caddesi'nde toplanarak, İstanbul'a yürüyüş başlattı.

KESK Danışma Meclisi üyelerinin katıldığı yürüyüşte, Kamu Yönetimi Temel Kanunu, 1 Mayıs'ın ücretli izin günü olması, grevli toplu sözleşmeli sendika hakkı gibi talepler yer alıyor.

1 Mayıs günü İstanbul'a ulaşacak olan yürüyüşçüler Sakarya Caddesi'nde yürüyüş öncesi bir basın açıklaması yaptılar. "1 Mayıs resmi tatil ilan edilsin" pankartının açıldığı, "Yaşasın 1 Mayıs" yazılı önlüklerin giyildiği eylemde, konuşan KESK Genel Başkanı Sami Evren, 1 Mayıs'ın işçi sınıfı mücadelesindeki yerine değindi ve "Bu seneki 1 Mayıs bu anlama uygun kutlanmalıdır" dedi.

"Eskişehir, Bursa ve İzmit'e uğradıktan sonra, 1 Mayıs günü İstanbul Taksim'e ulaşacağız" diyen Sami Evren'in konuşmasının ardından kitle Abdi İpekçi Parkı'na kadar, "1 Mayıs'ta Taksim alanındayız", "Taksim emekçiye yasaklanamaz" sloganlarıyla yürüyerek yola çıktı.

Dergimiz yayına hazırlandığında yürüyüş halen devam ediyordu.

Bir başka anma da 1996'da Kadıköy'de katledilen üç emekçi içindi. Söğütlü Çeşme'de karanfller bırakan DİSK ve KESK'liler saygı duruşunda bulundu.

Bir konuşma yapan DİSK Genel Sekreteri Musa Çam, "Şehitlerin mücadelesini ve onların taşıdığı bayrağı biz ve bizden sonra gelenler kararlılıkla taşıyacaktırdır" dedi. AKP iktidarının emekçi düşmanı politikalarını eleştiren Çam, 1 Mayıs'ın buna cevap olacağını dile getirdi. Musa Çam'ın konuşmasının ardından kitle "1 Mayıs şehitleri ölümsüzdür", "1 Mayıs'ta 1 Mayıs alanındayız" sloganları attı ve anma sona erdi.

⇒ Diyarbakır'da 1 Mayıs Tahammülsüzlüğü

Diyarbakır Emniyeti sokaklarda afiş avında, gördükleri her afişe saldıran polisler bu taktikleriyle afişlerle başa çıkamayacağını anlayınca asanları engellemeye, yasal afişleri, yasadışı ilan etmeye başladı. Dicle Gençlik Derneği'nin de afişlerinin peşine düşen polis, 27 Nisan günü derneğin iki çalışanını gözaltına aldı. "Çevreyi kirletmek" iddiasıyla dernek çalışanlarına 118 milyon lira para cezası kesildi.

Dergimize bir açıklama yapan Dicle Gençlik Derneği, "en ufak bir afişten bile ne kadar korktuğunu defalarca gösteren AKP iktidarı açılan davalarla, verilen cezalarla gençliğin mücadelesinin önünü kesemeyecektir. Bu saldırılara en iyi cevabı 1 Mayıs'ta alanlarda vereceğiz." dedi.

⇒ Dersim'de 1 Mayıs Çağrısı

Temel Haklar'ın da içinde yer aldığı Dersim Devrimci Halk Güçleri, 25 Nisan günü düzenlediği bir etkinlikle Dersim halkını 1 Mayıs'ta alanlara çağırdı. Etkinlikte film gösterimi yapıldı şiir ve müzik dinletisi sunuldu

Sayı 108

5

2 Mayıs
2004

Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nden Bütün ilerici, Devrimci, Emekten Yana Güçlere Çağrı;

TAKSİM 1 MAYIS MEYDANIDIR TAKSİM'DE KARARLI OLALIM

Dergimiz yayına hazırlandığında, Taksim tartışmaları henüz sürüyordu. Taksim için mücadelede kararlılık, aynı zamanda halk güçleri için, demokratik mücadelede kararlılığın da bir ifadesidir. Haklar ancak kararlı bir mücadele ile alınabilir.

İşte bu tartışmaların yoğun olarak yaşandığı, AKP iktidarının, emekçileri, halk güçlerini tehdit ettiği ve kimi tereddütlerin, kararsızlıkların yaşandığı sırada bir açıklama yapan Haklar ve Özgürlükler Cephesi, "Taksim'de Kararlı Olalım" dedi. Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin, 1 Mayıs'ın özüne uygun şekilde, birlik, mücadele ve dayanışma günü olarak kutlanmasına yönelik 28 Nisan 2004 tarihli bu çağrısını yayınlıyoruz.

Sayı 108

6

2 Mayıs
2004

Birlik, mücadele ve dayanışma günü **1 MAYIS** yaklaşırken yaşanan alan tartışmalarında, İstanbul'u kralığı ilan eden AKP valisinin tehditleri, Türk-İş'in bölücü, devletin politikaları paralelindeki tavrı karşısında kararsız, net olmayan tutumlar yaşanmaktadır.

DİSK ve KESK tarafından ilan edilen **1 MAYIS'I 1 MAYIS ALANI TAKSİM'DE KUTLAMA** yönündeki kararına, bu doğrultuda halka yapılan açıklamaya tüm güçlerimizle sahip çıkalım.

Taksim kararlılığımızı her alanda açıkça ortaya koyalım.

Ürkek, tereddütlü ortama, titremelere son verilmeli, Taksim Meydanı için kararlılık sergilenmelidir.

Bütün güçlerimizi Taksim'de yoğunlaştıralım.

Oligarşiyle *"başka bir alan verirsiniz Taksim'de yapmayabiliriz"* pazarlığına girmek, açıklanan kararda tereddüttür, geri adımdır. DİSK ve KESK tarihsel sorumluluklarına kararlı şekilde sahip çıkmalıdır.

Bu noktadan sonra geri adım atmak, işçiler, memurlar nezdinde de DİSK ve KESK'in inandırıcılığını yok edecektir. Emekçiler kararlarında tutarlı davranmayanların arkasından neden gitsinler?

Türk-İş Emekçi, Sol, İlerici Cepheye Değil, Devletin Cephesindedir

"İstanbul'da tek 1 Mayıs" elbette herkesin isteğidir. Ancak ortaya çıkan sonuçta, "birlik" adıyla yapılan tartışmalarda, Türk-İş'in niteliğini gözardı etmek, bugüne kadar 1 Mayıs'larda oynadığı misyonu görmezden gelmektir. İçerisinde yer alan ilerici sendikaları bir yana bıraktığınızda, Türk-İş ilerici, devrimci, emekten yana bir güç değildir. Türk-İş devlet politikalarının uygulayıcısıdır. Bugüne kadar 1 Mayıs'lara hiçbir zaman bütün güçlerini yığmamış, hep göstermelik katılmış, 1 Mayıs'ın devrimci özünü boşaltmak için oligarşiyle işbirliği yapmıştır.

Bu nedenle bu ayrışma, gerek 1 Mayıs açısından gerekse

genel emekçi hareketi açısından zararlı değil yararlıdır.

Elbette sol, ilerici, emekten yana tüm güçlerin birliği sağlanmalıdır. Ama bu birlik Türk-İş dışında bir birlik olmak zorundadır. Devrimci, tarihine yakışır bir 1 Mayıs ancak böyle yaratılabilir. Abide-i Hürriyet kapanına yıllardır emekçileri hapseden politikanın başında Türk-İş olduğu unutulmamalıdır. Tereddütler, kararsızlıklar Türk-İş'in bu politikasını yeniden hayata geçirmesinin zeminini yaratmaktan başka hiçbir işe yaramaz.

Taksim Bizimdir! Bütün Güçlerimizi Taksim İçin Yoğunlaştıralım

12 Eylül cuntasından bu yana 1 Mayıs'ı bedeller ödeyerek yeniden kazanan devrimcilerdir. Türk-İş'in salona hapsedme hesapları böyle bozulmuştur. Şimdi Abide-i Hürriyet oyununun bozulmasının zeminini yakalanmıştır.

DİSK ve KESK'in kararı bu yanıla olumlu ve ileri bir adımdır.

Bütün devrimci, ilerici, emekten yana güçler, bu karara sahip çıkma ve geri adım atılmasına izin vermeme sorumluluğu ile karşı karşıyadır.

Taksim emekçilerin meşru, demokratik hakkıdır.

Taksim için mücadelenin, kararlılığın kendisi dahi, hak ve özgürlükler mücadelesinin bir parçasıdır. Oligarşi engellenecek, o zaman vazgeçelim diye düşünmek, 1 Mayıs'ın özünden uzaklaşmaktır. Son yıllarda 1 Mayıs'ın birlik-mücadele günü değil de, adeta

oligarşinin istediği gibi bir "bahar şenliği" gibi görülmeye başlanması da bu sapmanın ifadesidir.

Taksim "üçüncü bir alan için" kullanılacak pazarlık kozu değil, emekçilerin kanlarını dökerek kazandığı bir haktır.

Şehitlerimizi hatırlayalım.

Onların kararlılığı ile Taksim Meydanı'na yoğunlaşalım.

Direnenleri, emekçileri halktan tecrit etme politikasına Taksim kararlılığımızla tavır alalım.

Sermayeye, oligarşinin iktidarına emeğin meydanından cevap verelim.

AKP'nin açlığın ve adaletsizliğin iktidarı olduğunu Taksim Meydanı'nda haykıralım.

1 Mayıs'ta 1 Mayıs meydanına, Taksim'e yürüyelim.

28 Nisan 2004

Haklar ve Özgürlükler Cephesi

25 Nisan günü Kemerburgaz Binbaşı Çeşmesi piknik alanında İdil Kültür Merkezi "Bahara Türkülerle Merhaba" diyerek bir piknik düzenledi. Grup Yorum, Nurettin Güleç, Kısmet Yıldız, Grup Sılam, Hilmi Yarayıcı, Kazım Koyuncu'nun türkülerıyla katıldığı piknikte, Ruhan Mavruk şiirleriyle yer aldı. Pikniğe yoksul gecekondlu mahallelerinden gelen 56 otobüs, çok sayıda küçük otobüs ve otomobillerle yaklaşık 5 bin kişi katıldı. Piknik alanı, haklar ve özgürlükler mücadelesine "terörizm" demagojisi ile saldırarak sindirmeye, yıldırmaya, korku yaratmaya çalışanların amaçlarına ulaşamayacaklarının da açık ve tartışmasız bir resmini verdi.

Piknik alanına "AKP İktidarı Açlığın ve Zulmün İktidarındır" yazılı Haklar ve Özgürlükler Cephesi imzalı bir pankart asıldı. Grup Yorum elemanı Hakan Alak yaptığı konuşmada, 1 Nisan operasyonlarına değinerek, yasal faaliyet yürüten kurumların 'hücre evi, örgüt

merkezi' olarak ilan edilip basıldığını, çalışanlarının gözetimine alınıp tutuklandığını dile getirdi. "Bu anti-demokratik baskıların sonuç vermediğinin en iyi kanıtı, bugün burada 5000 kişinin toplanmasıdır" diyen Hakan Alak'ın ardından konuşan TAYAD'lı Naime Kara ise 1 Mayıs'ın önemine değindi. "1 Mayıs son dönemde yoğunlaştırılan saldırılara vereceğimiz en iyi cevaptır. Bu iktidarın

açlık ve zulüm iktidarı olduğunu düşünen, bilen herkesin 1 Mayıs'ta alanlarda olmasını sağlamalıyız" sözleriyle konuşmasını bitiren Naime Kara'dan sonra Ruhan Mavruk şiirler okudu ve iki kızını ölüm orucunda yitiren Ahmet Kulaksız'a sözü bıraktı.

Konuşmasını 4 yıldır F tiplerinde sürmekte olan tecrite ve ölüm orucu direnişine ayıran Kulaksız'ın konuşması sırasında kitlenin coşku ve kararlılığının doruğa ulaşması, direnişin yarattığı etkinin somut göstergesiydi. Beş bin kişi hep bir ağızdan büyük bir coşkuyla "Mahir Hüseyin Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş, Kurtuluş Kavgada Zafer Cephede, Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz" sloganlarını haykırdı.

Piknikte kitlenin coşkusunu arttıran bir başka an ise, Haklar ve Özgürlükler Cephesi gençliğinin temsili milis yürüyüşü yaptığı an oldu. Slogan ve marşlarla sürdürülen yürüyüşte kitle sık sık umudun adını haykırdı. Jandarmanın taciz girişimleri boşa çıkarken, kitleyi taşıyan otobüslere para cezası kesmesi aczinin göstergesiydi.

5 Bin Kişi 1 Mayıs Pikniğinde Buluştu

Kurtuluş Kavgada Zafer Cephede

Sayı 108

7

2 Mayıs
2004

KOMPLOLARI BOŞA ÇIKARACAĞIZ

✓ **AKP
terörüne
son!**

Tutuklamalar Sürüyor

Gözaltı ve tutuklama terörü sürüyor. AKP iktidarı polisiyle, DGM savcısı ve hakimleriyle, hak ve özgürlükleri savunanlara saldırıyor. Bunun son örneği İstanbul ve Samsun'da yaşandı. Bağcılar'da kurulu bulunan Karanfiller Kültür Merkezi çalışanları M.Ali Kaya ve Ali Uludağ'ın yol ortasında gözaltına alınarak 23 Nisan günü çıkarıldıkları mahkemece tutuklanmaları oldu. Karanfiller Kültür Merkezi yaptığı açıklamada, "ülkemizde yaşanan bu haksızlık ve hukuksuzlukların her zaman karşısında olmaya devam edeceğiz" dedi. Samsun'da ise, bundan bir süre önce tutuklanan 4 kişiye, bir yenisi daha eklendi. Sahte belgelerle "aranır" ilan edilen 6 kişiden biri olan Saadet Çütçü, 26 Nisan günü tutuklandı.

Sayı 108

8

2 Mayıs
2004

✓ **AKP
terörüne
son!**

"Demokratik Hakkını Niye Kullandın" Soruşturması

Kocaeli Temel Haklar Üyesi, PTT memuru Fehmi Aydın'a demokratik hakkını kullandığı için soruşturma açıldı. 7 Nisan günü Kocaeli Temel Haklar Başkanının gözaltına alınmasıyla ilgili yapılan basın açıklamasını okuduğu gerekçesiyle hakkında PTT Merkez Müdürlüğü tarafından soruşturma Aydın, komisyon ifadesinde yaptığını savundu.

Kocaeli Temel Haklar'ın kurucu üyesi olduğunu belirten Aydın, derneğin başkanının tutuklanmasına tepki göstermenin en doğal hakkı olduğunu dile getirdi ve şöyle dedi: "Ayrıca yasalarda da, kişinin hiçbir yerden izin almaksızın düşüncelerini ifade etme hakkı vardır." Fehmi Aydın soruşturmanın son dönemde artan baskıların bir parçası olduğunu söyledi.

✓ **AKP
terörüne
son!**

Marmara TAYAD'ın Kapatılması Protesto Edildi

Dernekleri valilik kararıyla keyfi şekilde kapatılan TAYAD'lılar, kararı İstanbul İHD'de yaptıkları basın toplantısı ile protesto ettiler.

23 Nisan günü yapılan açıklamada, İHD Şube Başkanı Hürriyet ŞENER, kararı protesto ettiklerini dile getirdi. Daha sonra söz alan TAYAD yönetim kurulu üyesi Naime Kara, kapatma gerekçesinin asılsız ve keyfi olduğunu belirtti.

Kara, TAYAD üzerinde Terör Şubesi'nin özellikle son bir yıldır sürekli baskı kurduğunu hatırlatarak, çalışmalarının yasadışı yollarla engel-

lenmek istendiğini dile getirdi. 1 Nisan baskınlarına değinen Kara, halkın sahiplenmesini engelleyemeyen polisin böyle bir yola başvurduğunu söyledi. Hapishanelerde süren ölüm orucuna ve TAYAD'ın dışarıda yürüttüğü kampanyaları hatırlatan Naime Kara, "Buradan bir kez daha haykırıyoruz; yine başaramayacaklar. Evlatlarımızı sahiplenmeye, haklılığımızı haykırmaya ve haksızlığın karşısında olmaya devam edeceğiz" dedi. Kara'nın ardından söz alan

TAYAD Başkan Yardımcısı Feridun OSMA-NAĞAOĞLU da, "Ne olursa olsun davamızda ısrarcıyız, komploları boşa çıkaracağız. Haklıyız kazanacağız." sözleriyle TAYAD'lıların kararlılığını bir kez daha dile getirdi.

✓ **AKP
terörüne
son!**

KESK Şubeler Platformu Baskıları Protesto Etti

KESK İstanbul Şubeler Platformu, demokratik kurumlara baskınları ve TAYAD ile Temel Haklar'ın kapatılmasını, artan baskıları ve işkenceleri protesto etti. 23 Nisan'da Eğitim Sen İstanbul 3 No'lu Şubesinde yapılan basın açıklamasını dönem sözcüsü Ekber Işık yaptı. İstanbul Şubeler Platformu yürütme komitesinden Mustafa Aktaş ve Şenay Elhüseyni'nin de hazır bulunduğu açıklamaya, çok sayıda sendika üyesi, TAYAD'lı Aileler ve Temel Haklar üyeleri de katıldı.

Işık, emperyalizmin saldırılarına, işgallerine ve NATO toplantısına yer verdiği konuşmasında, "ülkemizdeki yasal kurum ve kuruluşlar yasadışı faaliyet yürütüyor iddiasıyla basılıyor, her demokratik tepki şiddetle bastırılıyor" dedi. Muhalefete gözdağı verilmek istendiğini söyleyen Işık, "KESK İstanbul Şubeleri olarak; siyasi iktidarı, yasadışı, anti-demokratik uygulamalara baskı ve gözaltılara son vermeye, faili meçhul cinayetleri aydınlatarak sorumlularını yargı önüne çıkarmaya çağırıyoruz." dedi.

Daha sonra söz alan Temel Haklar yönetim kurulu üyesi Av.Özkan Köylüoğlu, Temel Haklar'ın demokratik faaliyetinin hukuksuzlukla engellenmek istendiğini söyledi.

✓ **AKP
terörüne
son!**

Kocaeli ve Samsun'da Protesto

Kocaeli Gençlik Dernekli Öğrenciler, basın açıklaması yaparak, dernek baskınlarını ve tutuklamaları protesto ettiler. Baskınların hukuksuzluğuna dikkat çeken öğrenciler, "Gözaltılar, Komplolar, Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Öğrenciyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganları atıldılar. Samsun'da da Temel Haklar, TKP, SDP, Gençlik Derneği, Ekim Gençliği, Kaldıraç, İşçi Köylü ve ÖEP yaptıkları ortak açıklamayla baskınları protesto ettiler.

İtalyan Anti-emperyalistlere Tahliye

“DHKP-C’ye yardım etmek” iddiasıyla tutuklanan İtalyan anti-emperyalistler Moreno Pasquinelli, Alessia Monteverdi ve Maria Grazia 23 Nisan günü açıklanan ilk duruşmanın sonucunda tahliye edildiler. Avni Er ve Zeynep Kılıç’ın tutuklulukları sürerken, İtalya’da yasak olmayan DHKC’ye “yardım yataklık” diye bir suçlama olamayacağı da mahkeme tarafından tescillenmiş oldu.

Büyük suçlamalarla tutuklanan İtalyanların ilk duruşmada serbest bırakılmaları, İtalya’nın 1 Nisan tarihinde yaptığı operasyonun, göz korkutma amacının yanı sıra, “terörle mücadele ediyorum” havası vererek iç politikaya, AKP iktidarına yaranmaya yönelik olduğu şeklinde yorumlandı.

Diğer Avrupa ülkelerini de organize eden Ber-

lusconi, Türkiyeli devrimcileri de bırakarak hukuksuzluğa son vermeli ve Türkiye halkından özür dilemelidir.

SORUYORUZ

Yazılı bir açıklama yapan DHKC Brüksel Enformasyon Bürosu, hukuksuzluğu hatırlattı ve tahliyelerle ilgili olarak şunları belirtti:

“SORUYORUZ: Peki şimdi DHKP-C üyeliği İtalya’da suç mu?”

SORUYORUZ: Uluslararası hukuki yardım çerçevesinde kendi topraklarında yasal faaliyet yürüten kurumlara baskınlar yapan Hollanda ve Belçika kendi ülkelerinde suç sayılmayan bir gerekçeden dolayı yaptığı baskın ve keyfiliği nasıl açıklayacaktır?

SORUYORUZ: Avrupa’da hukuk var mı? İtalya’da, Hollanda’da ve Belçika’da hukuk var mı?, adalet var mı?”

Bursa Temel Haklar Kuruldu Örgütlü Mücadelede Israr

Bursa Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği 25 Nisan günü, dernek binasında yaklaşık 100 kişinin katıldığı programla açılışını duyurdu.

Demokratik kitle örgütlerine, özelde Temel Haklar Derneklerine yönelik saldırıların, baskıların arttığı bir dönemde kuruluşunu ilan eden Bursa Temel Haklar, hak ve özgürlüklerde mücadele kararlılığının bir ifadesidir. Bursa Temel Haklar; AKP iktidarının demokratik örgütlenmeye, hak ve özgürlüklere düşmanlığına karşı “haklıyız kazanacağız” şiarıyla direnme, örgütlenme kararlılığının ifadesi olarak Temel Haklar arasındaki onurlu yerine aldı.

Dernek başkanı Sersan Şenol da açılış konuşmasında örgütlenmeye vurgu yaparak bu gerçeği dile getirdi. Şenol şunlara değindi:

“Ülkemiz hak ve özgürlüklere yönelik saldırıların cennetidir. Hakkını arayan tüm kesimler alanlarda toplanıyor, gözaltına alınıyor, işkencelerden geçiriliyor. Derneğimiz ise bu gidişe dur diyenlerin derneğidir. Gelin örgütlenelim mücadele edelim.”

Bu çağrı, bu ülkede yaşayan, hakları gaspedilmiş, aç bırakılmış, yoksullaştırılmış, ülkesi emperyalistlere teslim edilmiş herkesedir.

AKP iktidarı “terör” demagojisi ile yaptığı “operasyonlar”la örgütlenmeyi suç haline getirmek, halkta örgütlü mücadele korkusunu bütürmek istiyordu. Bursa Temel Haklar, AKP iktidarının gözdağına karşı en anlamlı cevaptır.

Örgütlü mücadelenin dışında halkın hiçbir kurtuluş yolu olmadığı bugün gün gibi açıktır. İktidar tüm bir halka “benim verdiğimle yetineceksiniz, örgütlenmeyecek, mücadele etmeyecek, haklarınızı aramayacaksınız” diyor. Kısaca köleliği, padişahlığın tebâları olmayı dayatıyor. Bir çok kentte kurulu bulunan Temel Haklar dernekleri gibi, Bursa Temel Haklar da bu dayatmanın karşısına mücadele ve örgütlenme kararlılığıyla çıkıyor.

Bursa Temel Haklar’ın açılışına katılanlar Uludağ Gençlik Derneği müzik grubunun söylediği türkülerle coşarken, açılışa kutlama mesajı gönderen Batis Bursa Eğitim Kooperatifi, İHD, SDP, İşçi Köylü, Devrimci Demokrasi, Köz Gazeteleri de bu coşkuya ortak oldular.

Bursa Temel Haklar coşkuyla kuruluşunu ilan etti.

AKP iktidarının baskıları, gözaltı ve tutuklamaları, örgütlenme ve mücadele hakkımızı kullanmamızı engelleyemeyecek. Oligarşinin baskılarına karşı ‘Haklıyız Kazanacağız’ şiarıyla direnecek, örgütlenecek ve mücadeleyi büyüteceğiz.

Sayı 108

9

2 Mayıs
2004

ONLAR HIÇ SUSMADILAR

Kapatmalar içinde bir direniş tarihi

18 yıllık bir mücadele, kararlılık ve direniş ta-

rihini bedeller ödeyerek yazdılar. Oligarşi, onların baskıya, zulme, hapishanelerdeki işkencelere karşı yükselen sesini susturmak için derneklerini defalarca kapattı. TAYAD'lılar derneklerinin her kapatılışında yenisini kurdular, TAYAD'lı Ailelerin mücadelelerinin yarattığı meşrulukla yürüyüşlerini sürdürdüler. Bugün TAYAD yine kapatıldı. 1990'larda Susurlukçu Ağarlar susturmak istiyordu, bugün "demokratikleşme"yi dilinden düşürmeyen AKP iktidarı. Politika hiç değişmiyor; demokratik kitle örgütlerini kapatarak, çalışanlarını tutuklayarak demokratik mücadeleyi bitireceklerini zannediyorlar.

Başaramazlar. TAYAD'lıların 18 yıllık tarihinde, TAYAD'ın kapatılarak susturulamayacağını örnekleri, bunun açık kanıtıdır.

Cunta Hapishanelerinden Yükselen Sese, Dışarıdan TAYAD'lılar Cevap Oluyor

"Ruhumuz ve bilincimiz sarsılıyordu. Yeni bir kimliğe bürünürken direnenlerin anaları, babaları, yakınları olarak onur, acımızın önüne geçiyordu... Birbirimize daha iyi sarılıyorduk..." (12 Eylül, Tutsak Aileleri ve TAYAD, Haziran Yay.)

12 Eylül faşist Cuntasının "sivilleşme" manevralarına karşın, baskısının en yoğun yaşandığı yıllarda, bu sözlerle çıktılar meydanlara, sokaklara. Hapishanelerden yükselen direniş sesleriyle sarsıldı bilinçleri. Metris önlerinde zulmü tanıdılar, faşizmi yaşayarak gördüler ve bilinçlendiler. Örgütlendiler... 3 Şubat 1986'da TAYAD'ı kurdular... Türkiye halkı onları "TAYAD'LI AİLELER" diye tanıdı. Oligarşinin kapatmaları nedeniyle derneklerinin adları değişti ama bu

imza, bu isim hiç değişmedi.

Onlar TAYAD'lı Ailelerdi...

Sayırsız gözaltı, baskıyla karşı karşıya kaldılar. 18 Eylül 1988 tarihinde TAYAD'ın eski dernek binası, yeni TAYAD bültene bürosu, siyasi polis tarafından kundaklandı.

İlk kez, dernek kapatmaların en yoğun yaşandığı, hatta bir hafta içinde gecekondu halkının kurduğu 15 derneğin birden kapatıldığı günlerde, onların da kapılarına kilit vuruldu.

İlk Kapatma: 13 Aralık 1990: 'İnsan Hakları Haftası'nın 'kutlandığı' günlerde dayandılar kapılarına. 13 Aralık 1990 günü, TAYAD'ı basan polis, tıpkı bugünkü gibi, İstanbul Valiliği'nin emrini getirmişti. TAYAD hakkında "amaç dışı faaliyet göstermek"ten kapatma kararıydı bu.

Onyıllardır dernek kapatmaların klasik gerekçelerinin başında yer alır, "amaç dışı faaliyet". Oysa TAYAD, amacı ne ise, onun faaliyetini veriyordu. Oligarşi "amaç dışı faaliyet" gerekçesiyle dernekleri baskı altında tutup, demokratik faaliyeti istediği sınırlara çekmek istemektedir. Söylenen şudur: "bizim istediğimiz, belirlediğimiz sınırlar içinden çıkmayacaksınız, demokrasicilik vitrinimizi süsleyeceksiniz". Burada teslim olmak, demokratik mücadeleden vazgeçmektir. TAYAD'lılar teslim olamazdı.

"Allaha Çok Şükür Bugünleri De Gördük" 4 yıl gibi kısa bir sürede, faşizmin "belası" olmuşlardı. Her yerde vardı onlar. Baskının, zulmün olduğu her yerden sesleri duyuluyor, hapishanelerdeki zulüm ve direniş onlarla tüm dünyaya yayılıyordu. Derneği mühürlemek için geldiklerinde binada bulunan bir TAYAD'lı polisin "artık kartları açık oynadığını" belirtiyor ve şeflerinin söylediğini aynen aktarıyordu: "Allaha çok şükür, bugünleri de gördük!"

1 Nisan operasyon terörünün ardından gazetelere "adını vermeden konuşan" polis şefinin sözlerini hatırlayın; "bu bir milad" diyordu. "En büyük operasyon" olduğunu söylüyordu. 1990 tarihinde TAYAD'ı mühürleyen polisin ruh haliyle, 2004'teki polis şefinin ruh hali aynıydı. Demokratik mücadeleye, hak ve özgürlüklere tahammülsüzlükleri bundan daha iyi nasıl anlatılırdı. TAYAD'lı Ailelerin sabırlı, kararlı ve cüretli mücadelesi karşısında faşizmin nasıl bunaldığı, nasıl "Yaka silkittiği" daha iyi nasıl anlatılabilir.

Sayı 108

10

2 Mayıs
2004

TAYAD'ın kapatıldığını duyan aileler sokaklara çıktılar, gecekondu mahallelerinde onlarca gösteri düzenlendi. "Kolum koptu sanki" sözleriyle anlatıyordu yaşlı bir TAYAD'lı duygularını. 80 yaşındaki bir TAYAD'lı ise kendi dilinde isyanını şu sözlerle ifade ediyordu: *"Hep kardaşlar var... Beraber oturuyoruz, beraber konuşuyoruz... Beraber mücadele ediyoruz... Şimdi olma-yacak mı yani? Olmaz öyle..."*

Evet TAYAD onların kolaydı, yüreği, bilinci-ydi. 12 Eylül cuntasının ardından örgütlülüğün gereğini ve gücünü TAYAD'la öğrenmişler, baskıya karşı direnmenin onurunu yaşamışlardı. Ve herkese ilan ettiler o gün:

"... Hiç unutmazınlar; bizlerin mücadelesi TAYAD'la başlamadı. TAYAD'ı rica ve minnetle kurmadık. O, mücadelemizin çocuğuydu!..

Kapımıza kilit vursalar da, yüreklerimiz, inançlarımız her zaman yaşamaya devam edecek. Çünkü bizim bir misyonumuz var!..

Şimdi her ev, her sokak, her mahalle, her il bir TAYAD; kimi zaman öfkemizde, kimi zaman halaylarda, kimi zaman da sloganlarda; işçide, öğrencide, memurda; kısaca tüm emekçi halkımızda yaşıyor TAYAD!.."

Kararlılık ÖZGÜR-DER'de ifadesini buldu.

Kapatmalar Birbirini İzliyor: TAYAD'lı Ailelerin kararlılıkları karşısında aciz kalan oligarşi ÖZGÜR-DER'i de kısa süre sonra kapattı.

Bu gelenek yaşatılacak, mücadele büyütülecekti. İstanbul Tayad'ı kurdular.

23 Aralık 1991 tarihinde İstanbul Tayad da kapatılan derneklerinden biri oldu.

İnatçıydılar. TAYAD bizim kolumuz, yüreği-miz diyen aileler, İstanbul Özgür-Der'i kurdular.

10 Aralık 1992 tarihinde İstanbul Özgür-Der kapatıldı.

Bir irade savaşıydı bu. Örgütlenme düşmanlarına karşı hak ve özgürlükleri savunan, hapishanelerdeki zulme karşı mücadele edenler arasındaki irade savaşı. Marmara Özgür-Der'i kullanarak kararlılıklarını bir kez daha gösterdiler.

Hukuksuzlukla, baskıyla yönetmekten başka hiçbir şey bilmeyen oligarşik iktidar **12 Temmuz 1993'te Marmara Özgür-Der'i** de kapatarak, demokratik mücadeleye tahammülsüzlükte sınır tanımayacağını bir kez daha gösterdi.

Ama hesap edemediği bir şey vardı. Dernekleri ilk kez kapatıldığında TAYAD'lılar, **"TAYAD'ı rica ve minnetle kurmadık"**

sözleriyle, demokratik mücadelenin nasıl sürdürülmesi gerektiğini ilan etmiş ve sözlerinin arkasında pratikleriyle durmuşlardı. Marmara

"Neydi bizlerin, TAYAD'ımızın 'suçu'?"

TAYAD, 12 Eylül karanlığında bir ışık, korkunun hakimiyetine karşı çıkan çılgınlıktı.

TAYAD, demokratik mücadelede yerini aldığı günden bu yana, düzenin şimşeklerini üzerine çeken mücadele hattını yaratmıştı. Örgütlü olmanın, kazanmanın ilk adımı olduğunu kanıtlamıştı.

Mahkemeler mahkemeleri, işkenceler işkenceleri ve baskılar baskıları izledi. Ama, hiçbir zaman "Yeter, tamam" demedik. Bataklıkta dahi ışıklı yolların olacağına inandık ve inadına zulmün üzerine yürüdük." (12 Eylül, Tutsak Aileleri ve TAYAD, Haziran Yay.)

ÖZGÜR-DER başkanı, kapatma kararının ardından yaptığı açıklamada, **"yeni mevziler yaratacağız"** diyordu.

Yaratıldılar. Bu kez derneklerinin adı, TİYAD'dı.

Demokratikleşme söylemleri her geçen gün artıyor, ama TAYAD'lı Ailelerin derneklerini kapatma geleneği hiçbir iktidar döneminde değişmiyordu.

14 Eylül 1995'e gelindiğinde TİYAD'ın kapısına kilit vuruldu.

Bu süre içinde, ÖZGÜR-DER'den TİYAD'a, İstanbul'un dışında bir çok Anadolu kentinde derneklerin kurulduğunu ve kapatıldığını, TAYAD'lı Ailelerin sesinin Anadolu'nun her yanından duyulmaya başlandığını da eklemeliyiz.

Bu sırada ilk kurulan TAYAD'ın davası yedi yıl aradan sonra sonuçlandı. 5 ekim 1997 tarihinde, TAYAD yedi yıl aradan sonra büyük bir coşkuyla düzenlenen törenle açıldı. Şişli La Bella Düğün Salonu'nda yapılan açılış şenliğinde, TAYAD'ın ilk kurucularından (sonraki yıllarda yaşamlarını yitiren) Mustafa Eryüksel ve Sultan Çelik kitleye şöyle sesleniyordu:

"Faşizmin tüm saldırılarına rağmen büyük bir kararlılıkla bugünlere geldik. Hiç kolay olmadı ama yılmadık."

Evet yılmadılar. Ve bu ülkede, bu sözün içeriğini en dolu şekilde ifade edebilecek olan demokratik kurumların başında onların geldiğini herkes bilir.

Şimdi AKP iktidarı aynı çaresizlik içinde TAYAD'ı kapatarak TAYAD'lıları susturacağı yanılığını yaşıyor. Buraya sadece dernek kapatma örnekleriyle aktardığımız baskılar, umarız AKP iktidarına ve "allaha çok şükür" diye sevenlerle bir şeyler anlatıyordur.

Sayı 108

11

2 Mayıs
2004

Polisin ve medyanın psikolojik savaş soytarılığı

Tek bir illegal üsse, savaşçıya, tek bir silaha, (canlı veya cansız!) tek bir bombaya ulaşamayan Terör Şubesi polislerinin bu büyük operasyonda iki büyük(!) işi vardı: Bir; Demokratik, yasal kurumlara baskın düzenlemek. İki; Seri halde yalan üretmek.

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi 24 Nisan günü bir açıklama yayınlayarak, polisin ve medyanın "psikolojik savaş" adıyla sürdürdüğü yalan kampanyasını gözler önüne serdi.

Cephenin 331 no'lu açıklamasında, "Cephe'ye ait basılan tek bir üssün, yakalanan tek bir silahın, tek bir savaşçının olmadığı" belirtilerek, yapılan yaygaranın altının ancak yalanlarla doldurulabileceği dile getirildi. Polis açıklamalarında ve basına yaptırılan polis haberlerindeki yalanların sıralandığı açıklama, elbette her gün sıraya konulan ve birbirini peşisıra yayınlatılan yalanların tümünü içermiyor. Ama polisin ve medyanın psikolojik savaş soytarılığını gözler önüne sermeye de yetiyor. Bu yalanlar basın için büyük bir utancın da belgeleridir aynı zamanda. Hukuksuzluğa nasıl hizmet ettiklerinin ve habercilikten, halkın haber alma özgürlüğünden ne anladıklarının da kanıtlarıdır. Halkı doğru bilgilendirme sorumluluğumuz gereği, açıklamada yer alan yalanları ve Cephe'nin cevaplarını okuyucularımıza genişçe aktarıyoruz.

► YALAN 1: İstihbarat uydurması!!!

"İstanbul'da yapılacak NATO zirvesinde DHKP-C'nin eylem düzenleyeceği istihbaratı Avrupa'ya alarına geçirdi. Türk istihbarat birimlerinin, DHKP-C'nin İstanbul'da düzenlenecek NATO zirvesini kana bulayacağı yönündeki istihbaratı, Avrupa'ya terör temizliği yaptırdı..." (Akşam, 2 Nisan 2004)

Bu istihbaratın ne olduğu, mesela DHKP-C'nin nerede, nasıl bir eylem yapacağı hiçbir zaman açıklanmadı. Çünkü böyle bir istihbarat yoktu. Fakat de-

mokratik kurumlar üzerinde estirilen bu teröre gerekçe göstermek lazımdı ve en uygunu elbette "terör demagojisi"ydi!

► YALAN 2: Canlı bomba yakalandı!!!

"İstanbul'da yakalanan iki canlı bombanın yerel seçimleri kana bulamayı planladıkları ileri sürüldü." (Akşam, 2 Nisan 2004)

Operasyonun ilk günlerinde polisin "flaş" açıklaması ve medyanın "flaş" haberi "canlı bomba" yakalandığıydı. Ama daha sonra operasyonla ilgili yaptıkları açıklamalarda tükürdüklerini yaladılar, hiç söz bile etmediler "canlı bomba"lardan. Kimse canlı bomba olarak ne kamuoyunun karşısına, ne mahkemelerin karşısına çıkarılmadı. Çünkü ortada bırakın ikiyi, bir tane bile "canlı bomba" yoktu.

► YALAN 3: Arşiv ele geçirildi!!!

"İtalya'nın gözaltına aldığı DHKP-C militanlarının arasında örgütün üst düzey yöneticisi Avni Er'in de bulunduğu... Er'le birlikte örgüte ait arşivin de ele geçirildiği belirtildi." (Vatan, 2 Nisan 2004)

Böyle bir arşiv yakalanmamıştır. Ne Türkiye, ne Avrupa operasyonlarına ilişkin polis tutanaklarında, belgelerinde, soruşturmalarda da böyle bir arşivden söz edilmemektedir. Polis ve medya uydurmuştur.

► YALAN 4: 'Uluslararası terör' bağlantıları!!!

"Gözaltına alınan İtalyanlar'ın ise DHKP-C'nin Kızıl Tugaylar'la bağlantısı konusunda bilgiler verdiği kaydedildi." (Akşam, 2 Nisan 2004)

İtalya'da üç İtalyan'ın bu operasyonla ilgili olarak gözaltına alındığı doğrudur. Fakat onlara İtalyan polisi bile "Kızıl Tugaylar"dan oldukları suçlamasını yöneltmedi. Çünkü zaten, onlar da, aynen ülkemizde gözaltına alınan devrimciler gibi, açık, meşru, demokratik mücadelede yer alan İtalyanlardı. İtalya'daki Anti-emperyalist Kamp adlı bir örgütlülüğün içindeydiler ve bu örgütlülük aleni bir örgütlülüktü. Fakat İtalyan polisinin bile yapmadığını Türkiye medyası yapıp, üç İtalyan'ı Kızıl Tugaylar üyesi ilan etti. DHKP-C'nin Kızıl Tugaylarla ilişkisi olduğu doğrultusunda da ne bir soruşturma, ne bir iddia var. Ama Türkiye medyası atıyor...

► YALAN 5: Örgütün banka hesapları!!!

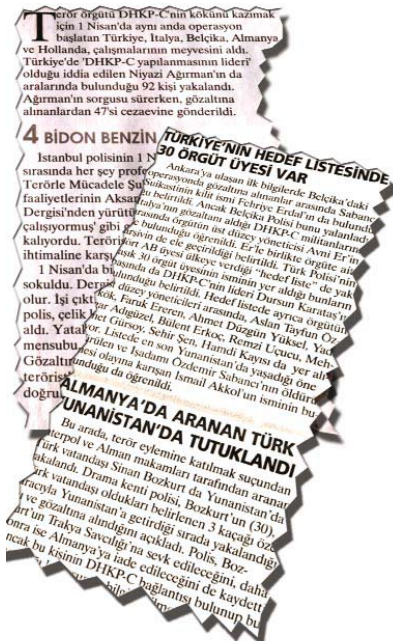
"Örgütün tespit edilen 3 banka hesabı da bloke edildi." (Akşam, 2 Nisan 2004)

Uydurmanın sınırı yok. Yalan parayla da değil. Uydurup uydurup yazıyorlar. Bloke edilen hiç bir hesabımız yoktur. Hiç bir resmi soruşturma belge-

Sayı 108

12

2 Mayıs
2004

sinde de böyle bir iddia yoktur.

5 YALAN ÜZERİNE KISA BİR SONUÇ: Buraya kadar sıraladığımız yalanlara bakıldığında, bunlar da hiç bir zeka ürünü olmadığını görürsünüz. “Eylem istihbaratı... canlı bomba... uluslararası bağlantılar... örgüt arşivi... banka hesapları”... Bunlar “terör demagojisi”nin ve dolayısıyla “terör operasyonları”nın olmazsa olmazlarıdır. Polis ve medya şefleri de bunları tekrarlamışlar.

► **YALAN 6: Örgüt merkezi ve bol keseden dağıtılan sorumluluklar!!!**

“İstanbul’da, DHKP-C operasyonları sırasında Ekmek ve Adalet Dergisi’nde gözaltına alınan Şadi Özpolat ve 18 kişi, 5 çelik kapıdan geçerek ulaşılan, duvarları izole edilmiş bir odada bulundu...” (Milliyet, 6 Nisan 2004)

Şadi Özpolat, Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği’ne girerken gözaltına alındı.

Yani, ne Ekmek ve Adalet Dergisi’nde idi, ne de çelik kapılardan geçilerek ulaşılan bir yerde. Ama Şadi Özpolat polis tarafından “Türkiye sorumlusu” olarak ilan edildiği ve Ekmek ve Adalet Dergisi de “örgütün merkezi, ana karargahı” olarak lanse edildiği için, Türkiye sorumlusu tabii ki ana karargahta yakalanmış olmalıydı!

► **YALAN 7: Lider kadro, gizli adresler!!!**

“Edinilen bilgiye göre, DHKP-C’ye yönelik uluslararası operasyon yaklaşık bir yıl önce planlandı. Emniyet Genel Müdürlüğü İstihbarat Daire Başkanlığı örgütün yurtdışında yaşayan lider kadrosu ve militanlarının adreslerini belirleyerek söz konusu ülkelerin polisleriyle bağlantı kurdu.” (Radikal, 2 Nisan 2004)... “Polis yetkilileri, yakalanan kişilerin terör örgütünün yönetim kadrosunda yer aldığını öne sürdü.” (Sabah 6 Nisan 2004)

Ne ilginçtir ki, yurtdışında da, aynı ülkemizde olduğu gibi basılan yerler yasal, legal kuruluşlardır. Avrupa ve Türkiye polisinin “büyük istihbarat başarıları” anlaşılan, telefon rehberlerinden devrimci, ilerici kurumların adreslerini çıkarmaktan ibarettir. Operasyonun başından beri sözünü ettikleri “lider kadro”dan ise hala haber yok! Polis sözcüleri bu konudaki soruları “detaylı açıklamayı daha sonra yapacağız” diye geçiştirdiler hep. Daha da geçiştirmeye devam edeceklerdir. Çünkü açıklamacakları bir şey yok.

Bu konuda ne kadar “uydurma” açıklamalar yapıldığının bir örneği de şu haberdur:

“Aralarında Dursun Karataş, Fehriye Erdal, Semih Genç’in de bulunduğu 7 kişinin yakalanması amacıyla Türk polisi bir yıl önce Almanya, Bel-

çika, İtalya ve Hollanda ile bilgi alışverişine girdi.” (Zaman, 2 Nisan 2004)

Fehriye Erdal, Belçika devleti tarafından zaten ev hapsinde tutulan biri. Semih Genç, 1996’dan beri örgütümüzle ilişkisi olmayan bir hain ve o da bir yıldan fazla zamandır Türkiye’de hapishanede...

“Operasyon” haberlerinin ciddiyeti ve gerçeğe uygunluğu işte bu kadar.

► **YALAN 8: “Açıklandı”, “bildirildi”... Ağzı olan açıklıyor, kalemli olan yazıyor!!!**

“İtalya’da gözaltına alınan Er’in DGM savcıları ve Küçükçekmece’de askeri servise düzenlenen saldırının sorumlusu olduğu açıklandı.” (Zaman, 02 Nisan 2004)

Kim açıklamış bunu? Belli değil. İtalya’da gözaltına alınan Avni Er hakkında bu eylemlerin “sorumlusu” olduğuna dair bir iddia da yok... Fakat yalanın, iftiranın da sınırı yok.

► **YALAN 9: Suikast planı enflasyonu!!!**

Kimileri “NATO zirvesini kana bulayacağımızı” yazdı. Kimilerine göre ise “yerel seçimleri kana bulayacağımız...” “Şifreli suikast planları ele geçirilmiş” (Sabah, 6 Nisan 2004) bir kere.

Nerede bu suikast şifreleri, planları? Kimlere suikast yapılacaktı, hangi şifreli belgede yazıyormuş, nerede bu şifreli belgelerin çözümü?

Polis fezlekesinde bile yok! Ama medyada var!

Sulhi Dönmez’den Celalettin Cerrah’a, Mehmet Ağar’dan İtalyan Güvenlik Güçlerine kadar kimlere karşı suikast yapılacağı iddia edilmedi ki? Dahası da vardı: “DHKP-C’nin bazı siyasi kişileri, öğretim üyelerini ve işadamlarını hedef alıp istihbarat çalışması yaptığı bildirilen raporda, örgütün yine bazı holding binaları, İstanbul Deftardarlığı, İstanbul Bayındırlık İl Müdürlüğü ve Dama Matbaası gibi kamu kurumları hakkında bilgiler derlediği vurgulandı.” (Yeni Şafak, 18 Nisan 2004)

Bu kadar, istihbarat değil ama yalan bolluğu karşısında ne denilebilir ki?

Dünyayı kana bulayanlar, halkımıza zulmedenler, kendilerinin suçlu olduğunu biliyor ve “hedef”te görüyorlar. Bu yüzden de “kimlere karşı eylemler yapılabileceği” konusunda senaryo yazmakta zorlanmıyorlar.

► **YALAN 10: Örgüt operasyonu olur da bol miktarda “Örgütsel doküman” olmaz mı?**

“Terör örgütü DHKP-C’ye yönelik 5 ülkede gerçekleştirilen operasyonların İstanbul ayağında gözaltına alınan 29 kişi ile birlikte bol miktarda örgütsel doküman ele geçirildiği bildirildi.” (Yeni Şafak, 6 Nisan 2004)

Peki neymiş bu dokümanlar? Yeni Şafak gazetesinde de bulunduğu emin olduğumuz, bir gazetede bulunan çeşitli siyasal, sosyal gelişmelerle ilgili arşivler, bilgisayarlar, CD’ler, yayınlanmış gazete ve dergiler, cep telefonları vs. Başka??? Başka yok! Zaten olmadığı içindir ki, polis şimdi hayali bir diskette ele geçirilen bilgilerle “suç” kanıtı yaratmaya çalışıyor.

► YALAN 11: Neye göre “sözde”, neye göre “gerçek”???

“İstihbarat birimleri ile koordineli olarak ‘yasadışı sol bir örgütün sözde legal kurumlarına yönelik’ 1 Nisan 2004 tarihinde İtalya, Almanya, Hollanda ve Belçika ülkelerinin güvenlik birimleri ile eş zamanlı olarak operasyon başlatıldığı belirtil-di.” (Yeni Şafak, 6 Nisan 2004)

Basılan yerler “sözde legal kurumlar” mı?

Peki bu basılan yerlerin belediyede, maliyede kaydı yok mu? Var!

Bunların kuruluşu, adresi, yöneticileri, Valiliğe, Emniyet Müdürlüğü’ne bildirilmemiş mi? Bildirilmiş! Emniyet Müdürlüğü Dernekler Masası’ndan, Basın Masası’ndan yetkililer, istedikleri zaman bu kurumlara girebiliyorlar mı? Giriyorlar! Peki öyleyse bunlar niye “sözde” legal sayılıyor? Neye, kime göre?

► YALAN 12: Fehriye Yalanları!!!

Yıllardır sürüyor. Bu konuda o kadar çok yalan yazıp söylediler ki, artık uydurabilecekleri yeni bir yalan kalmadı. Operasyonu “büyük çaplı” göstermek için Fehriye Erdal ismini de “operasyona katılan” medya ve polis, Fehriye Erdal’ın gözaltına alınıp alınmadığını bile netleştiremedi. Fehriye Erdal’ın hukuki durumu üzerine herbiri bir şey yazdı.

Peki gerçek bu kadar karmaşık mıydı? Elbette hayır. Burjuva medyanın tüm Brüksel muhabirleri, Türkiye polis yetkilileri gerçeği biliyorlardı. Ama gerçeği söylemek işlerine gelmiyordu. Bu yüzden, enformasyon değil, dezenformasyon yapmaya devam ettiler. Fehriye’nin hukuki durumunu çarpıt ki, hem “operasyon” büyük gözüksün, hem Sabancı’ya daha iyi yarasın.

► YALAN 13: Koyverin yalanların ucunu; Türkiye’nin en büyük hukuksuzluk operasyonuna ne kadar yalan uydurulsa azdır!

“Operasyonların İstanbul ayağında çoğunluğu bölge sorumlusu olan 37 kişi gözaltına alındı. Ga-

zi Mahallesi, Küçükarmutlu, Yenibosna, Bağcılar, Okmeydanı ve Ümraniye’deki hücreevlerine yapılan baskınlarda örgüte yönelik pek çok kilit çözüldü. Gazi mahallesindeki operasyonda, bir örgüt üyesinin operasyonda yakalandığını anlayınca evde bulunan patlayıcıları ortadan kaldırmak isterken yaralandığı saptandı.” (Vatan, 2 Nisan 2004)

“Örgüt faaliyetlerinin Aksaray’daki Ekmek ve Adalet Dergisi’nden yürütüldüğünü belirledi. ‘Dergide çalışıyormuş’ gibi görünen 13 kişi burada kalıyordu. Teröristlerin yanında ‘baskın’ ihtimaline karşı 4 bidon uçak benzini vardı. 1 Nisan’da binaya kapıcı kılığında bir polis sokuldu... Yataklarında uyuyan 13 örgüt mensubu, hiç kan dökülmeden yakalandı...” (Akşam, 19 Nisan 2004)

Gazi Mahallesi, Yenibosna, Bağcılar, Okmeydanı ve Ümraniye’de hiç bir yer basılmadı...

Basılan yerler, tümü yasal olan şu kurumlardı: Ekmek ve Adalet Dergisi, Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, Tutuklu Aileleri Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği (TAYAD), İstanbul Gençlik Derneği, Gençlik Gelecektir Dergisi, İdil Kültür Merkezi, Anadolu’nun Sesi Radyosu.

Gazi Mahallesindeki patlama, bomba değil, gaz patlamasıydı...

Ekmek ve Adalet bürosuna giren kapıcı kılığında polis değil, bizzat kapıcıydı...

Dergide uçak benzini yoktu...

AMA BÜTÜN BUNLARIN NE ÖNEMİ VAR POLİS VE MEDYA İÇİN!

Gerçeğin onlar için hiç bir önemi yoktu.

“Şu ana kadar yurtdışında 23, ülkemizde 40 DHKP-C terör örgütü mensubu yakalanmıştır” diye açıklayan, gözaltına aldığı sorgusuz, yargısız “örgüt üyesi” ilan eden polis için, artık geriye tek bir şey kalmıştır: Ne yapıp edip gözaltına aldıklarını “örgüt üyesi” göstermek.

Kişiliksiz bir medya da bu operasyonun gönüllü tetikçisi olarak Türkiye halkını yanlış ve yalan bilgilerle yönlendirme rolünü üstlenmiştir.

Baskınlar, gözaltılar eşliğinde sürdürülen bu operasyon “uluslararası DHKP-C Operasyonu” değil, polisin ve medyanın “uluslararası soytarınlık operasyonu” olarak geçmiştir tarihe.

Kralın değil, faşizmin soytarısıdır bunlar.

Kralların soytarınlıklarına gülünürdü; faşizmin soytarınları sadece öfkelenendiriyor bizi.

Yüzlerce insanın işkencelerden geçirilip F tiplelerine atılmasına yol açan soytarınlıklarını suç dosyalarına yazıyoruz.”

“Artık devletimiz; dernekleri, takip ve kontrol edilmesi gereken kuruluşlar değil, teşvik edilmesi, geliştirilmesi ve güvenilmesi gereken, demokrasimizin vazgeçilmez aktörleri olarak görmektedir”

YALANCI...

**Elhamdülillah
aynı zamanda da müslüman!**

Yukarıdaki sözlerin sahibi İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu. İçişleri Bakanlığı Konferans Salonu'nda 20 Nisan günü başlayan “İl Dernek Müdürleri Yönetimi Geliştirme Semineri”nde anlatıyor bunları. Demokratikleşme şovu yapmaktan yorgun düşen AKP iktidarı, işte böyle riyakar ve yalancı bir iktidardır. Sanki 1 Nisan'da yasal dernekleri, kültür merkezlerini, dergileri basan onlar değildi. Sanki bu sözleri söylerken, İstanbul'da iki dernek kapatan onlar değildi.

Halkın örgütlenmesini engellemek için her türlü terör yöntemine başvuran kendisi değilmiş gibi, “sivil toplum örgütlerinin, toplumun en dinamik, değişime öncülük eden, halk kitlelerinin duyarlılıklarını dile getiren kuruluşlar” olduğunu söylüyor. Onların istediği “sivil toplum kuruluşu”, kendi politikaları paralelinde bu oyuna vitrin olacak, “bakın ne güzel demokratikleşiyoruz, isteyen dernek kuruyor, örgütleniyor” yalanlarına malzeme olacak. Bu soytarılığı kabul etmeyen, halkın örgütlenmesinden, hak ve özgürlükler mücadelesinden yana olanlar ise susturulacak.

Demokratikleşme, hak, özgürlük gibi kavramlar Aksu'nun anlayabileceği şeyler değildir. O, mesela “eli tesbihlilerin sayısını arttırmayı” bilir. Kontrgerilla nasıl çalışır, halkı nasıl teröze eder, yurtsever, devrimci, ilericiler nasıl kaybedilir, nasıl katledilir, nasıl işkence tezgahlarında canları alınır; Aksu bunları çok iyi bilir.

Üstelik bir de müslüman! Ellerinden tesbih, dillerinden “bismillah” düşmez. Ne müslümanlığı! Müslümanlık sadece rant ve koltuk için kullandıkları bir malzeme. Resmen herkesin gözle-

Pornocu MİT'çiler

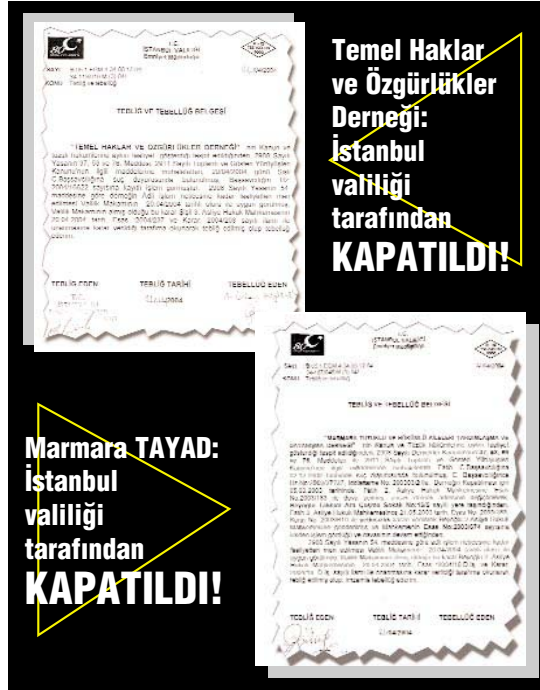
Irak işgali öncesinde, bölgede CIA ile ilişki yürüten MİT'çilerin “Kuzey Irak'taki dağ evinde porno film seyredirken, CIA ajanlarının Celal Talabani'nin adamlarıyla işi bağlamış” olduğu haberinin Hürriyet'te yer alması, MİT Müsteşarı Şengal Atasagun'u çok “kızdırmış”! Hürriyet'e yap-

tiği açıklamada Atasagun, “CIA'ya 24 saat tezkip için süre verdik.” derken, tezkip gelmediği takdirde, hem CIA'yı hem de haberi yayınlayan Hürriyet'i üzecek açıklamalar yapacaklarını söyledi.

MİT'in devrimcilere niye saldırıp, karalama kampanyaları yaptığı daha iyi anlaşılıyor. Kendi pisliklerinin, kişiliksizliklerinin üzerini örtmek istiyorlarmış demek ki!

Ayrıca MİT'e çağrımızdır; şu üzecek açıklamaları hemen yapın ki, birbirinizin pisliliği birbirine karışsın!

Bugüne kadar devrimcilere karşı bu basını kullanan kendisi değilmiş gibi, bir de CIA tarafından kullanıldı diye Hürriyet'e kızıyor. Ne kızılıyorsunuz; Hürriyet hepimizin asıl efendisine hizmet ediyor. Bu çark sizden yana işleyince sorun yok değil mi? Sizi gidi ahlaksız pornocular!

Sayı 108
15
2 Mayıs
2004

“Örgüt” Kuran Polis

İstanbul polisi işbaşında! “Erdoğan Kaldi örgütü” olmadı, polis şimdi kendisi örgüt kurup sorumluluklar dağıtıyor...

Polisin, yaklaşık üç ay önce İstanbul'un 1 Mayıs mahallesinde TAYAD afişi asarken gözaltına aldığı Erdoğan Kaldi isimli zavallı bir gencin önüne, hazırladığı “ifadeyi” koyup imzalatırdığı hatırlanmaktadır. O komplodan, “*Erdoğan Kaldi örgütü*” doğmuştu! Ama, öyle bir komediydi ki, “Erdoğan Kaldi örgütü”, bu kadar gözaltına alınan insanı tutuklatmaya, haklarında davalar açtırmaya yeterli değildi.

Bunun üzerine polis olaya bizzat el koyarak, kendisi örgüt kurdu... Evet yanlış okumuyorsunuz. Mizah olsun diye de yazmıyoruz bunları. Ama **kara mizah** olduğu açık.

Polis tarafından hazırlanan ve DGM savcılarının önüne konularak, iddianameye kaynaklık edeceği aşikar olan fezleke, tastamam bunu yapıyor. “Ülulararası DHKP-C operasyonu” demiş, o kadar büyük gürültü koparmış, basına her gün bir yalan haber yaptırmış ama bir türlü istediği sonucu yaratamamıştır polis. Ortada kanıt, belge, tanık yoktur. Amacın, demokratik kurumları tasfiye etmek, hak ve özgürlükler mücadelesindeki insanları tutuklatmak olduğu gerçeği iyice sınıtır duruma gelmemesi için, bu kez herkese “örgütsel” yetkiler, konumlar, kod adları dağıtmıştır İstanbul polisi.

Ekmek ve Adalet dergisi öyle bir yasal kuruluş ki, DHKP-C'nin örgüt şeması, gözaltına alınan, tu-

tuklanan ve haklarında arama kararları çıkartılan herkesin kod adlarının yazılı olduğu çizelgeler, şifreler de hazır oraya konulmuş. Polis de gelip onu buluyor(!) ve örgüt açığa çıkıyor... Komik, ama polis fezlekesi böyle diyor.

Onca yaygaraya rağmen tek bir yasadışı eylem gösteremeyen, tek bir ciddi, hukuken geçerli olabilecek bir delil sunamayan polis, kendisi sahte belge bile yazmaktan çekinmemiştir. Çocuk bile bilir ki, illegal bir örgütte “kod adı” kullanmanın mantığı, gerçek kimliklerin deşifre olmaması içindir. Oysa zaten o büroda bulunanların hepsi, kendi gerçek kimlikleriyle çalışmakta, polisin 24 saat dinlediği telefonlarda kendi gerçek kimlikleriyle konuşmakta, basın polisinin karşısına kimlikleriyle çıkmaktadırlar... Ama Türk polisi öyle akıllı ki, tutup bir çizelge hazırlıyor. “*Falan kişinin adı, eşittir kod adı...*” Tabii bu malum “kod adı”nın geçtiği “şifreli belgeler” de koyuyor dosyaya; böylece “şifreli not” dedikleri uydurma belgelerle insanlar suçlanıyor.

Kısacası, olur böyle vakalar, Türk polisi yakalar! Bu kara mizah başka nasıl izah edilebilir!

BU KOMPLO İFLAS ETMEYE MAHKUMDUR! Av. Behiç Aşçı Serbest Bırakıldı

Polisin kurduğu “örgüt”te “*örgütün hukuk bürosunda çalışmakla*” suçlanan ve bu suçlamayla tutuklatılan Av. Behiç Aşçı, tutuklanmasının ardından verdiği itiraz dilekçesi sonucunda 29 Nisan’da tahliye edildi.

Bu tahliye, gerçekte “polisin kurduğu örgüt”ün çöktüğünü de gösteriyor. Ortada ne polisin senaryosunu yazdığı gibi bir örgüt, ne de o örgütün sorumluları, üyeleri vardır.

Tek bir kanıtın, belgenin olmadığı dosyanın tüm sanıkları için tahliye kararı verilmelidir.

bi sloganlar atarken, Tayyip'in korumaları ve yalakaları, “En büyük Türkiye” diye bağırarak Tayad’lıların sesini boğmaya çalıştılar.

Karlsruhe'de dayanışma şenliği:

Yaklaşık bir yıl önce yeni yönetimin devraldığı Multikum adlı derneği tarafından bir şenlik düzenlendi. 25 Nisan’da yapılan etkinlik, dünya da haksızlık ve adaletsizliğe karşı mücadelede şehit düşenler anısına yapılan saygı duruşuyla başladı. Dernek başkanı Lütfiye KÖSE'nin yaptığı konuşmanın ardından, yerel sanatçılar; Boran, Hıdır Kutun, Halil İştimen'in türküleriyle katkı sundukları dayanışma şenliği, Grup Yorum'un Avrupa'daki elemanlarının söylediği coşkulu türküler ve çekilen halaylarla sona erdi.

110 ÖLÜM HER YERDE KARŞINA ÇIKACAK TAYYİP!

Tayad’lılar, Almanya ziyaretinde de hesap soran sloganlarıyla Tayyip Erdoğan’ın karşısında daydılar. 27 Nisan’da Tayad Komite tarafından, Türk işadamları binasının açılışını yapmak üzere Köln’e gelen Tayyip Erdoğan’ı protesto gösterisi yapıldı. Almanya Ticaret ve Sanayi Odası’nı ziyaretinden sonra Tayyip Erdoğan buradan ayrıldığı sırada Tayad Komite tarafında “ERDOĞAN HAPİŞANELER KATLİAMININ HESABINI VER!” yazılı bir pankart açıldı. Eylem Tayad’lıların sloganlarıyla yaklaşık 20 dakika sürdü.

Tayad Komite üyeleri “Yaşasın ölüm orucu direnişimiz”, “Yaşasın tam bağımsız Türkiye” gi-

Bu ülke böyle yönetiliyor

Bir hatırlatma... Okuyucularımızın göreceği gibi, bir süre önce sona erdirdiğimiz yazı dizimizin logosuna yeniden yer veriyoruz. Yazı dizimizde belirttiğimiz gibi; Türkiye hukuksuzlukla, baskıyla, kontrgerilla politikalarıyla yönetilen bir ülke. Böyle bir ülkede, bu köşeye hep ihtiyaç var. Bu nedenle bu logo altında zaman zaman değişik örnekleri, Türkiye'nin nasıl yönetildiğini, "demokrasi, hukuk" gibi kavramların nasıl sadece aldatmadan ibaret olduğunu göstermeye devam edeceğiz.

Bu ülke böyle yönetiliyor:

Kaybetme, infaz, işkence, katletme serbest; bunları açıklamak büyük suç

Bundan bir süre önce Ö. Gündem gazetesinde yayınlanan JİTEM celladı Abdulkadir Aygan'ın anlatımları ile ilgili olarak, gazete hakkında İstanbul DGM Cumhuriyet Başsavcılığı dava açtı. Dava gerekçesi; "Terörle mücadelede görev almış kişileri örgütlere hedef göstermekle."

Dayandırılan yasa; 3713 sayılı "Terörle Mücadele Yasası".

Bir JİTEM elemanı çıkıyor

ve "Biz burada şu cinayetleri işledik, şunu kaçırdık, şunu kaybettik, buna işkence yaptık..." diye, kamuoyunda "faili meçhul" diye bilinen bir çok suçu devletin elemanı olarak işlediklerini anlatıyor.

Hukukun olduğu bir ülkede savcılarının hemen hareket geçip, adları ortaya çıkan bütün JİTEM tetikçilerini, bunlara emir verenleri tutuklaması, haklarında davalar açması gerekir.

Ama böyle olmuyor. Bunun yerine, bu Susurluk suçlarını açıklayanlara dava açılıyor.

"Terörle mücadele" dedikleri, JİTEM tetikçisinin anlattığı, tümü bu düzenin yasalarına göre bile "suç" olan şeyler. Bu suçları işleyen cellatların adı da "terörle mücadele eden görevliler".

Bu düzen "terörle" böyle "mücadele ediyor".

Adalet Bakanlığı koltuğunda, "Susurlukçular deşifre edilmemeliydi" diyen biri otururken, elbette katliamcı, infazcı suç şebekeleri değil, gerçekleri açıklayanlar yargılanıyor.

Ü.Ö. Gündem gazetesi bugünlerde JİTEM celladı Abdulkadir Aygan'ın itiraflarının ikinci bölümünü, belgelerle yayınlıyor. İsim listeleri, kontra elemanının komutanlarıyla resimleri her şey ayan beyan ortada. Ama "hukukçulardan" yine ses yok.

Sayfalarımızda gördüğünüz resim de işte bu belgelerden biri. Şimdi emekli olan Orgeneral Necati Özgen, o dönemin Jandarma Asayiş Komutanı. Hiçbir kontra elemanı, hiçbir Susurlukçu dar bir grup, bir çete değildir. Devletin bizzat kendisidir.

Bu ülke böyle yönetiliyor:

Şehre Özel Kontra Ordu!

Dönemin Cumhurbaşkanı Demirel'in "devlet bazen rutin dışına çıkabilir" diyerek savunduğu "Batman Kayıp Silahlar" davasında yeni bir gelişme daha yaşandı.

1993-1997 arasında özel birlik kurarak, izinsiz silah ettiği ve bunların "kaybolduğu" davada yargılanan eski Batman Valisi Salih Şarman mahkeme-de şu ifadeyi verdi:

"Silahların parası Ziraat Bankası'ndan ödendi ve Hava Kuvvetleri'ne ait 16 uçakla getirildi. Kendi geliştirdiğim 'terörle özel mücadele projesi' kapsamında 1000 kişilik meşru güçlerden oluşan özel ekip kurdum. Projeyi devlet destekledi, kaynak buldu."

Devlete bakın; 800 bin kişilik ordusuyla halka karşı savaşıyor, yetmiyor özel ordu kuruyor. Yasadışılık sistemin her yanını kaplamış. Resmin bin kişilik kontrgerilla gücü kuruyor ve bunun silahlarını gayriresmi şekilde elde edip, sonra da "kayboldu" diyor.

Bu ülke böyle yönetiliyor:

Midesinden düşünen hukuk

Bu kadar hukuksuzluğun olduğu yerde, yargı kurumunun en tepesindeki kişi, Anayasa Mahkemesi başkanı, dile getireceği onca sorun olmasına rağmen, hakimlerin cüzdanlarından, yeterli maaş alamadıklarından söz etti.

Olabilir! Peki bu düzen sizi paraya boğsa ne olur? Bu kez de bugünden daha fazla o düzenin pisliklerini örtersiniz. Midesinden düşünmenin sınırı yoktur. Oysa bu ülkede devasa bir hukuksuzluk sorunu var. Yargının başının midesini düşündüğü yerde elbette burjuva hukukçusu bile çıkmıyor.

Emperyalist saldırganlık örgütü NATO halkımızın öfkesinden kurtulamayacak

1950'de Türkiye'ye gelen Amerikan senatörünün “Koreye asker yollarsanız NATO'ya girebilirsiniz” sözleri NATO'ya üye olabilmek için dünya halklarının kanlarını dökmek gerektiğini gösteriyordu. Türkiye oligarşisi de hiç tereddüt etmeden 4500 kişilik bir birliğin canını emperyalistlerin çıkarları uğruna Kore'de kurban ederek rüşdünü ispatladı.

Emperyalizm için stratejik, ekonomik ve askeri açıdan sahip olduğu olanaklar sonucu, Türkiye 15 Şubat 1952'de NATO'ya alındı. O günden bu yana ülkemiz NATO'nun “ucuz askeri” olarak görev yapıyor. Topraklarımız, NATO üsleriyle bölge halklarına düşmanlığın üssü olarak kullanılıyor. Denilebilir ki, Ortadoğu başta olmak üzere bölge halklarına karşı NATO'nun, dolayısıyla Amerika'nın en önemli üssü durumundadır Türkiye.

Dünya halklarına “uluslararası güç” olarak pazarlanan NATO'nun misyonu, kurulduğu günden bu yana hiç değişmedi. Onun misyonu hep emperyalist tekellerin sömürü alanlarını genişletmek için askeri güç kullanmak, tehdit unsuru oluşturmaktır. Dün “komünizme karşı” olan NATO'nun saldırganlık doktrini, bugün “teröre karşı savaş” adıyla sürdürülüyor. 28-29 Haziran günlerinde İstanbul'da yapılacak zirvede, bu savaşın adının resmen konulması, NATO'nin yeni stratejisinin açıklanması bekleniyor. Bu yanı sıra Türkiye, ezilen halklar açısından, emperyalizme karşı direnen halklar açısından şer ittifakına evsahipliği yapacak. NATO'nun Amerikan imparatorluğunun çıkarları için yeni misyonunun tar-

tışmaları yapılacak, kararları alınacak ve bu misyonda Türkiye'ye düşen rol dikte edilecek.

NATO'nun emperyalizmin saldırganlık örgütü olmasının da ötesinde, bu halklara karşı yakın tehdit gündemi nedeniyle de protesto edilmesi Türkiye halkının en doğal, meşru hakkıdır. Vatanseverliğin, ilericiliğin, devrimciliğin, hak ve özgürlüklerden yana olmanın, anti-emperyalistliğin kıstası, zirve günleri boyunca bu protestolarda vücut bulacaktır.

Zirve Türkiye'nin emekçi vatansever halkı için önemlidir. Halkımız, topraklarımızın, halklara karşı saldırı kararlarının alındığı bir yer olmasına izin vermeyecektir.

NATO'nun “Ucuz Askerleri”

1949'da 11 emperyalist ülke tarafından kurulan Kuzey Atlantik Paketi (NATO)'ya kabul edilmek için kendi evlatlarının kanını Kore savaşında satan işbirlikçiler yönetiyor ülkemizi. O günden bu yana askerini satanların adları değişti ama izlenen politika, NATO'nun “en ucuz askeri” olma gerçeği değişmedi.

Son örnek Afganistan'da yaşanıyor. NATO işgal gücünde yer alan TSK, bir halkın topraklarını emperyalistler adına işgal eden bir ordu olarak bulunuyor bölgede. Ama bu da yetmemiş olacak ki, Amerika yeni asker isteğini ve TSK'yı operasyonel güç olarak kullanmayı, ucuz askerleri ön cepheye sürme isteğini açıkladı. Dışişleri Bakanlığı'nın cevabı ise “NATO kapsamında olursa, olabilir” şeklinde oldu. Demek ki, NATO

‘NATO ve Bush Karşısı Birlik’ Kuruldu

Haziran ayı sonunda yapılacak olan NATO zirvesini protesto hazırlanan anti-emperyalistler, devrimci, demokrat, ilerici güçler birlikte hareket etme kararı aldı. Yaşanan tartışmalar sonucunda 100'den fazla siyasi grup, sendika, DKÖ, işgal karşıtları “NATO ve Bush Karşısı Birlik” adıyla bir çağrı yayınladılar.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin de yer aldığı “NATO ve

Bush Karşısı Birlik”in ilk eylemi, 6 Mayıs günü Dolmabahçe'de yapılacak eylem. Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın idamlarının yıldönümünde yapılacak eylemde, Türkiye gençliğinin anti-emperyalist mücadelesi dile getirilecek.

Birlik tarafından yapılan açıklamada, NATO'ya karşı tüm güçlerin birliğinin sağlanmasının önemine dikkat çekilirken, bu

birlikteliğin her kurumun kendi çalışmalarını ayrıca yapmasına engel olmadığına altı çizildi.

Zirvenin yaklaşması ile anti-demokratik uygulamaların, baskıların arttığını belirten Birlik, yürütülecek kampanyanın aynı zamanda bu baskılara karşı da cevap olacağını dile getiriyor. Zirve günlerinde kitlesel eylemler planlanırken, o güne kadar ki çalışmalar daha çok aydınlatma, NATO gerçeğini tüm halk kesimlerine anlatma şeklinde ele alınıyor.

etiketi olunca emperyalistlere askerlik meşru!

Irak işgalinde de NATO'yu daha aktif kullanmayı planlayan Amerikan imparatorluğunun ilk akla gelen, "ucuz asker"i ve işbirlikçi iktidarı ile Türkiye. Bush'un partisinden senatör John McCain bu yönde bir önerge verdi ve Amerikan medyasında şu açıklamayı yaptı:

"Fransa, Almanya'nın Irak'ta rol almak isteyeceği şüpheli. Ancak NATO içinde başka ülkeler de var. Mesela Türk askerini Irak'ın güney kısmına alabilirsek ve diğer Müslüman ülkeleri alabilirsek. Buna BM, NATO gibi uluslararası bir etiket çok iyi olur."

Menderes'ten Tayyip'e İşbirlikçilik Ruhu Ve Demagojiler Hep Aynı

2 Mayıs 1960'da yapılacak NATO Dışişleri Bakanları toplantısı öncesinde radyoda konuşan Adnan Menderes, "Memleketimiz için özel bir onur oluşturan NATO camiası" dediği, emperyalistleri, "seçkin ve muazzam misafirler heyetini hürmetle selamlamakla bahtiyar" olduğunu açıklıyordu.

Ve sokaklarda emperyalizmi protesto edenleri şöyle suçluyordu:

"Bu toplantıyı berbat etmek, memleketimizin şimdi dünyaca tanınmış kadir ve şerefini akılları sıra hiçe indirmek, heyetin hatta dünyanın gözü ve dikkati bizim üzerimize çevrildiği bir zamanda güzel İstanbul'umuzu ve hatta memleketimizi anarşinin bir cehennemi halinde göstermek, devlet olarak başarılarımızı önlemek, millet olarak parlak geleceğimizi gözlemek ve nasibimizi kesmek... Hesapları bu mu?"

İşbirlikçinin ruh haline, beklentilerine bakın; NATO'nun emperyalistlerin saldırganlık kurumu olduğunu gizliyor ve oradan "nasiplenmeyi" meşru bir şey gibi gösteriyor. Peki bu "nasip" nasıl sağlanacak? Elbette emperyalistlere askerlik yaparak. On yıllardır böyle yapıyor.

Ülkeyi emperyalistlerin önüne serenler, bu onursuzluğa karşı çıkanları hep "anarşist, terörist" diye suçladılar. Ülkenin şerefini yok ettiler, vatanseverleri suçladılar. Başlarına çuval geçirildi, seslerini çıkaramadılar; terör diyerek vatanseverlere saldırdılar.

Terör Zirvesi Öncesi "Terör" Demagojisi

Menderes'i her konuda kendine örnek alan Tayyip, şimdiden işbirlikçilikte, uşaklıkta, sonradan çıkan kulak misali "boynuzu geçmekte" pervasızca ilerliyor. Menderes, NATO'ya karşı çıkan vatanseverleri adeta vatan haini gibi gösterirken, en büyük vatan hainliği kararlarını alıyordu. Efendilerine yaranmak için de halka, ilerici güçlere karşı terörde, baskıda sınır tanıımıyordu. İşbirlikçiliğin başka türlü sürdürülmesi mümkün değildir. Vatanseverler susturulmalı ki, vatan hainleri ülkeyi istedikleri gibi satabil-

"NATO'ya Geçit Yok Kahrolsun Emperyalizm"

BURDUR Burdur Gençlik Derneği ve DPG'li öğrenciler 25 Nisan günü düzenledikleri eylemle NATO zirvesini protesto etti. Cumhuriyet parkında yapılan eylemde "NATO ya geçit yok, kahrolsun emperyalizm" pankartı açan öğrenciler, yaptıkları açıklamada, oligarşinin daha NATO zirvesi gerçekleşmeden faşist yüzünü gösterip demokratik kurumlar üzerinde terör estirdiği dile getirildi. "NATO'nun "barış" adı altında dünya halklarına açlık, adaletsizlik ve zulümden başka hiçbir şey götüremeyeceği" belirtilen açıklamanın ardından, "emperyalistler işbirlikçiler 6. filo'yu unutmayın", "NATO'yu döktüğü kanda boğacağız", "direnen halklar yenilmeyecek", "NATO halklara hesap verecek" sloganları atıldı.

İSTANBUL-ELAZIĞ SDP İstanbul İl Örgütü üyeleri, 24 Nisan günü yaptıkları eylemle, NATO zirvesini, Sarıçane'deki belediye binası önünde protesto ettiler. Eylemde "Katil ABD Ortadoğu'dan defol" sloganları atıldı. Elazığ'da EMEP tarafından düzenlenen eylemde de zirve protesto edilerek, İsrail ve ABD ile yapılan anlaşmaların iptal edilmesi istendi.

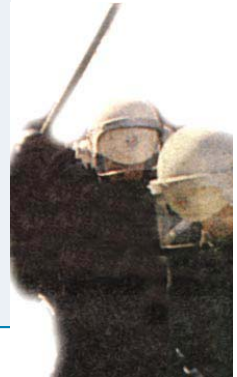
Ey Türk Polisi! İlk Göreviniz NATO Bekçiliği!

"Emniyet Genel Müdürlüğü, bu yıl polis meslek yüksekokullarından mezun olacak 5 bin polisi ilk görev yeri olarak NATO Zirvesi'nde görevlendirecek."

Aferin! Hayırlı olsun! İlk görev yeriniz NATO'nun bekçiliği! Marş marş!

Nato adına siz daha ne işkenceler, katliamlar yapacaksınız, devam edin!

Oligarşi polisini, daimi görevini hiç unutmayacakları bir "ilk görev"le eğitiyor. Görevlerinin hep emperyalistlere hizmet etmek, IMF'ye, NATO'ya, bağımlılığa karşı mücadele edenleri coplamak, gözaltına almak, işkenceler yapmak olduğunu böylece ilk görevde öğrenecekler. "Terör" demagojisi ile her koşulda vatanseverleri susturmanın "en büyük vatan görevi" olduğunu okulda öğrendiler, şimdi pratiğini yapacaklar.

Sayı 108

19

2 Mayıs
2004

sinler.

Şimdi de AKP iktidarı NATO zirvesi öncesi terör estiriyor, İstanbul'da sıkıyönetim ilan etmeye hazırlanıyor. AKP iktidarının polisi, Bush'a yaranmak için İstanbul'u, İstanbul halkına yasaklamanın tedbirlerini alıyor, fişliyor, demokratik kurumları baskı altında tutmaya çalışıyor.

Zirvede terör estirmenin, demokratik protesto hakkını yoketmenin zemini şimdi den hazırlanıyor. Hem de çok bildik yöntemlerle. Gün geçmiyor ki, burjuva basında **"terör örgütleri NATO zirvesini kana bulayacak"** haberleri yer almasın. Demokratik kitle örgütlerinde çalışan insanların gözaltı haberleri bile, bu demagogilerle veriliyor. Burjuva basın hak ve özgürlüklerin yokedilmesinde yine polisle birlikte savaş ilan etmiş durumda.

Bir gün El Kaide'nin, bir gün DHKP-C'nin "eylem yapacağı" haberleri yaptırılıyor. "Kalaşnikoflar, bombalar giriyor" ülkeye!

Tüm bu haberlerin amacı, hazırlıkları bugünden başlayan ve emperyalistlerin yağma sofrasında **"nasıplanmak"** isteyenleri teşlaştıran protestoları terörize etmek.

Zirve'de İstanbul'u açık hapishaneye çevirmenin zemini hazırlanıyor. Protestoları engellemek için üniversitelerin erken tatile girmesi genelgesi yayınlanıyor.

Şimdiden **emperyalistlerin kalacağı otellerin bulunduğu mahallelerde halk fişlendi.**

Beşiktaş civarındaki muhtarlıklara yazı gönderen İstanbul Emniyet Müdürlüğü, mahallelerde oturan halkın kimlik bilgilerini istedi. Hangi konutta kimin kaldığı ve haklarında bilgilerin yer aldığı formlar, bir çok mahallede Emniyet'e teslim edildi bile. Sadece Genelkurmay fişlemiyor, halktan duyulan korku ve emperyalist efendiye yaranma ruh haliyle, oligarşinin bütün kurumları halkı fişliyor. "Sosyetik fişleme" manşetleri ile Genelkurmay fişlemesini eleştiren AB'ci sahtekar demokratların ise sesi soluğu çıkmıyor. Amerika ve Avrupa emperyalistlerinin güvenliği için demokratik güçler ve halk üzerinde terör estirilmesinde onlar da hem fikir.

Hiçbir terör demagogisi, hiçbir baskı, yasak, hukuksuzluk, AKP iktidarının terörü ve sıkıyönetimi, NATO'nun hak ettiği gibi halkımızın öfkesiyle karşılanmasına engel olmayacak.

⇒ AKP Kontrası İşbaşında!

Adana Sosyalist Gençlik Derneği Y. K. üyesi Orhan Soylu 18 Nisanda polisler tarafından kaçırılarak işkence yapıldı. Terör Şubesi polisleri Soylu'yu ölümlle tehdit ederken, Yüreğir'de boş bir araziye götürerek, burada vücudunda sigara söndürme, kaba dayak gibi işkenceler yaptılar. SGD tarafından yapılan açıklamada, polis terörü protesto edildi.

⇒ İşkenceye Suç Duyurusu

İLPS çalışanı Elisabeth Brunner, 18 Nisanda sivil polisler tarafından kaçırılıp, işkence görmesiyle ilgili olarak Şişli Adliyesi'ne suç duyurusunda bulundu. Brunner yaptığı açıklamada, kollarında sigara söndürüldüğünü belirterek yaşadıklarını anlattı. Eylemde "Devlet Terörüne Son, Gerçek Teröristler Emperyalistlerdir" dövizleri taşındı.

⇒ ABD Kimyasal Zehirlerini AKP Onayıyla Ülkemize Gönderiyor

İşgalin ardından, Irak'taki hurda silahlar ve askeri teçhizatlar "demir ticareti" adı altında İskenderun'a geliyor. ABD ile AKP arasında yapılan anlaşmalara dayanan ticarete, Barzanilere ait Bradost şirketi hurdaları gönderen olarak rant elde ediyor. Ancak bu "ticaretin" görünen yanı. Bir de hurdaların taşıdığı zehir ve kimyasal maddeler var.

Şu ana kadar bu zehirli hurdalardan dolayı bir işçi yaşamını yitirdi, 10 işçi hastalandı. Radyasyonlu 1 milyon 272 bin ton mermi, tank, füze kovanları, zehirli gaz yapımında kullanılan çelik variller, demir-çelik, nikel ve diğer metal malzeme, şimdi ülkemiz topraklarında. Onay işbirlikçi AKP tarafından verildi. Hem emperyalist efendisine yaranıyor iktidar, hem de sermayeye yeni rant alanları yaratıyor. Hatırlanacağı gibi, daha önce de İtalyan tekellerinin atıkları Karadeniz'e dökülmüş ve bölge halkının sağlığını etkilemişti.

İşbirlikçiler yönettikçe ülkemiz emperyalistlerin kimyasal atıklarıyla kirlenmeye, insanlarımız zehirlenmeye devam edecektir.

⇒ Köye Dönüşün Şartı, Korucu Olmak!

Oligarşinin köylerini yakarak, boşaltarak topraklarından ettiği köylüler köylerine dönemiyor. Başta Dersim olmak üzere bir çok bölgede koruculuk dayatması, gerillayı suçlayan belgelere imza atma zorunluluğu ya da hiçbir zararlarını tazmin etmeme gibi uygulamalar köylülerin karşısına çıkıyor. Bunun son örneği Hakkari'nin Şemdinli İlçesi'nde Kaymakamlık tarafından düzenlenen 21 Nisanda yapılan toplantıda yaşandı. Köylülerine dönmek isteyen köylüler Şemdinli İlçe Jandarma Tabur komutanı İrfan Kaya tarafından azarlanırken şu cevap verildi: **"köylere dönmek isteyenlerin korucu olmaları gerekiyor. Kabul etmeyen dönemez, buna izin vermeyiz"**.

İşkenceciler AKP Valisinin Yasadışı Korumasında

Siirt Valisi Nuri Okutan, üniversite öğrencilere işkence yapan polisleri korumasına aldı.

Siirt'teki öğrenciler üzerindeki baskıları protesto için 17 Nisan'da Diyarbakır'dan kente giden öğrenciler polisin saldırısına uğramış, çoğu yaralanan öğrencilerin tedavilerine bile izin verilmeyip, ancak 100 kilometre uzaklıktaki Batman'da tedavi olabilmişlerdi.

Bu olayla ilgili yapılan suç duyurusu Siirt valisine takıldı. "AB'ye Uyum Yasaları" kapsamında, "memurin muhakemeti" hakkındaki düzenlemenin iptal edilmesine karşın Vali Okutan üniversite öğrencilerine işkence yapanları, bu değişiklik hiç yapılmamış gibi "yasal" korumaya aldı ve haklarında soruşturma açılmasına izin vermedi. Söz konusu kanuna sığınarak, bugüne kadar yüzlerce işkenceci hakkında valilikler, kaymakamlıklar tarafından soruşturma açılmasına dahi izin verilmemişti. Aynı uygulama, yasal zemini kalmadığı halde Siirt valisi tarafından sürdürülüyor. Elbette "kendi kafasına" göre, AKP iktidarından, ya da bağlı bulunduğu İçişleri Bakanlığı'ndan habersiz yapmıyor bunu. Gün-

deme gelmezse yasadışılıkla üzerini kapatma, gündeme gelirse de duymama, görme tavrıyla geçiştirme politikası izliyor AKP. Yoksa hiçbir valinin yasadışılığı iktidara rağmen yapamayacağı bilinir.

Fişlenmişlere İşkence Yapma Özgürlüğü Mü Var?

AKP'nin valisi yalancılık ve arsızlıkta iktidarı aratmıyor. Kararında, "polis öğrencilere saldırmadığı" yalanını söyleyen vali, tıpkı kendisini protesto edenler hakkında Tayyip'in söylediği gibi, "gençlerin suç kayıtları olduğunu" söylemeyi de ihmal etmedi. Tam AKP'ye yakışan vali; hem işkenceci hamisi, hem yalancı, hem de kendi yasalarına bile uymuyor.

Demek ki, AKP iktidarında, fişlenmişlere, "zaten sabıkalı olanlara" her türlü kötü muamele, işkence yapılabilir. Vali bunlar Tayyip Erdoğan'dan, AKP'den öğreniyor. AKP'ye bu politikayı öğreten de faşist devlettir. AKP, valisi, polisleri ile faşizmin politikalarını hayata geçirmeye devam ediyor.

Sayı 108

21

2 Mayıs
2004

İşkencecilik Asli Vazifeleridir

Denizli'de bir futbol maçında "küfür ettiler" denilerek tribünlerdeki insanlara polis azgınca saldırdı. Tribünleri boşaltanları, yere düşünenleri dahi coplayan, tekmeleyen polis, işkenceciliğin asli vazifeleri olduğunu bir kez daha gösterdi.

Polis uzmanları, Emniyet Genel Müdürlüğü sözcüleri bu duruma mutlaka "polis bozuk psikolojisi" ile açıklama getireceklerdir. Ve bu açıklamalarla terör sürdürülecektir. Herkese karşı, her olayda polisin ilk aklına gelen copuna ya da silahına sarılmak. Trafikte kural dışılık yapar, itiraz eden şoföre silah çerler, gençlerimize "devrimci olmayın da fanatik olun" der, sonra küfrediyorlar diye saldırlar... Polis terörü her yerde, herkese karşıdır. Kokuşmuş, halka şiddet uygulamadan yönetemeyen faşizmin resmidir "Türk Polisi".

Peki uygulanan polis terörü karşısında İçişleri Bakanı Aksu ve Adalet Bakanı Cemil Çiçek ne diyor? Onlar susuyorlar! Suskunluk, "devam edin" demektir. Halkın sırtından sopayı eksik etmeden yönetilemeyeceğini düşünen bir politik mirasın sahiplerinden başka bir şey beklenemez.

Bu Da Avrupa Demokrasinden: İtalyan Polisine İşkence İzni

İtalya'da, faşist parti Kuzey Ligi'nin önerisi ile işkenceye özgürlük getirildi. Yasada yapılan değişiklik, işkencenin bir kez yapılması durumunda herhangi bir ceza uygulanmayacak ve işkence olarak tanımlanmayacak.

Yasa tasarısı, Tayyip'in dostu Berlusconi hükümetinin ortakları da hararetle desteklendi ve sol partilerin muhalefetine karşın 176'ya karşı 201 oyla kabul edildi. İtalyan Ceza Yasası'nın 316. maddesinde yapılan değişikliğe göre; "bir kamu görevlisinin" uyguladığı, şiddet ve ağır tehdidin işkence sayılabilmesi için "birden fazla kez tekrar edilmesi" gerekiyor. Bunun bir sonraki adımı da sonsuz işkence özgürlüğüdür.

Peki AB bu duruma ne diyor? Onlar "şok olmuşlar"! Sonra? Sonrası yok!

Devrimcilere "teröre karşı savaş" diyerek saldıran, tutuklayan, baskınlar düzenleyen bunlardır işte. İtalya, 1 Nisan'da Avrupa'daki "DHKP-C operasyonlarında" AKP iktidarı ile işbirliğini sağlayan, organize eden ülke. Faşist Mussolini'nin mirasçılarının, faşizme karşı savaşanlara neden düşman oldukları şimdi daha iyi anlaşılıyordu.

Avrupa Birliği'ne Uyum Aldatması İçin Amerikancı Faşist Cuntanın Anayasasına Rötuşlar Değil; **Halk İçin Halkın Anayasası**

12 Eylül Faşist cuntası tarafından hazırlanan 1982 Anayasası rötuşlanıyor. Avrupa Birliği tarafından emredilen ve AKP tarafından hazırlanan değişiklik paketi Anayasa komisyonunda görüşülüyor.

Her şeyden önce, yapılan değişiklikler ne olursa olsun, bu Anayasa'nın yamalarla, rötuşlarla demokratikleşmesi mümkün değildir. Gerçekte AKP iktidarının amacı da bu değildir. Her şey "AB'ye uyum" aldatmacasının sürdürülmesi içindir. Bu noktada AB'ci sahte demokratların da itirazı yoktur. Onlar da "AB'ye uysun da demokratik olmasa da olur, cuntanın ruhu korunsun da olur" diye düşünmekte.

AKP Anayasasının Faşist Temeline Dokunmaz

Değişiklikler, halkın ihtiyaçlarını esas alan, halkın talebi doğrultusunda yapılan değişiklikler değildir. AB istedi, AKP yerine getiriyor. Ama onu bile mümkün olduğu kadar budamayı ihmal etmiyor. AB'nin bütün istekleri, vitrinin düzenlenmesinden ibarettir. Vitrinde demokratikleşme, içeride alabildiğine zulüm; AB'ye uyum paketlerinin altındaki Türkiye gerçeği budur.

Anayasa'da yapılması öngörülen değişiklikler de özü itibarıyla vitrin düzenlemesidir. 12 Eylülcüler tarafından hazırlanan anayasanın faşist özü olduğu gibi korunmaktadır. AKP'nin de böyle bir niyeti, programı yoktur. Çünkü AKP, ancak faşizmle yönetebilir. Açlığın ve adaletsizliğin iktidar AKP, demokratik bir anayasa yapamaz.

AKP'nin yönetiminde, Avrupa Birlikçilerin büyük desteği ile, tam bir demokratikleşme sahtekarlığı yaşanıyor. İşkenceyle mücadele Manisa Davası şovu ile hallediliyor; yoksullukla mücadele yardım kuyruklarıyla yürüyor; MGK tahakkümü, MGK'nın görevlerinin aynen başka kurumlar tarafından sürdürülmesi ile sona erdiriliyor; sokaklara taşan polis şiddeti, "eğitimle, seminerler ve yayınlanan bakanlık genelgeleri" ile çözülüyor; hapishanelerdeki ölümler, işkenceler sansürle yok sayılarak yokediliyor; Kürt sorunu dil kursu ile çözülüyor... Kısaca ülkemizde tam bir demokratikleşme riyakarlığı sahneleniyor. Bu, AKP iktidarının karakteridir; tek dertleri koltukta oturmak, bunun için hangi kılığa girmeleri, hangi takiiyeyi yapmaları gerekirse yaparlar. En az onlar kadar suçlu olan bu sahtekarlığı halka demokratikleşme diye pazarlayanlardır.

Her şeyden önce, yapılan değişiklikler ne olursa olsun, bu Anayasa'nın yamalarla, rötuşlarla demokratikleşmesi mümkün değildir. Gerçekte AKP iktidarının amacı da bu değildir. Her şey "AB'ye uyum" aldatmacasının sürdürülmesi içindir. Bu noktada AB'ci sahte demokratların da itirazı yoktur. Onlar da "AB'ye uysun da demokratik olmasa da olur, cuntanın ruhu korunsun da olur" diye düşünmekte.

Anayasa değişikliklerinde de aynı oyun oynanıyor.

DGM'ler Yerine 'İhtisas Mahkemeleri'

Anayasa paketinde yer alan değişikliklerin başlıcaları şöyle:

DGM'lerin kaldırılması, askeri harcamaların Sayıştay denetimine tabi tutulması, 'kadın-erkek eşitliği', 'Suç ve Cezalara İlişkin Esaslar'...

Görüleceği gibi, "dokunulmazlıkların kaldırılması" değişiklik kapsamında değil. Başbakanından başlayarak hırsızlardan, soygunculardan oluşan AKP iktidarı tamamen kendine bağımlı yargı sistemi yaratmadan böyle bir değişikliği gündemine almayacaktır.

Üzerinde en çok tartışılan değişiklik ise DGM'lerin kaldırılması. AB tarafından son olarak DEP davasında gündeme getirilen DGM'ler, devrimci mücadeleye karşı kurulmuş olan, hukukun zerresinin olmadığı mahkemelerdir. DGM'lerin kaldırılması, Ölüm orucu direnişinin ilk açıklanan taleplerinden de biriydi. Ve bu talebe iktidar tarafından "devletin temelini yok etmek istiyorlar, bu istekleri hiçbir devlet yerine getiremez" cevabı verilip, katliam yapılmıştı.

HALKIN TALEBİ: 12 Eylül Amerikancı faşist cuntasının Anayasası tüm sonuçlarıyla iptal edilsin ve halkın katıldığı, halkın çıkarını, bağımsızlık ve demokrasiyi esas alan bir anayasa yapılsın

Şimdi AB istediği için kaldırılıyor. Bu bile iktidarın niteliğini gözler önüne seren bir örnektir; bu ülkenin insanları istediğinde katliamla cevap veriliyor, “terörizm” demagojisi yapılıyor, emperyalistler isteyince “başüstüne” deniliyor.

Tüm bunların yanında faşist DGM'lerin kaldırılması elbette gereklidir. Ancak onlarca örneğinde görüldüğü gibi, bu değişikliğin **yerine ne konulacak?** İktidarın gündeminde “İhtisas Mahkemeleri” var. Siyasi davalara bu mahkeme bakacak. “İhtisas Mahkemeleri”nde nasıl bir hukukun egemen olacağını göreceğiz. Ancak bugünden söylenecek şey; devrimci, demokratik mücadeleye karşı hukuk kılıfı ile saldırıların yoğunlaşarak sürdürüleceğidir. Zira, “demokratikleşme” adıyla yapılan her değişiklik, iktidarın baskılarının bir süre üzerinin örtülmesine yaramakta ve daha pervasızca baskı uygulamasının zeminini yaratmaktadır. İktidarın bir yandan DGM'leri kaldırırken, öte yandan “örgüte yardım yapmak suçu” tanımını değiştirerek, onlara da “örgüt üyeliği cezası” getirmesi, onun hukuktan, adaletten en anladığını gösteren bir örnektir.

DGM'leri Kaldırmak Yetmez Bütün Sonuçlarını İptal Edin!

DGM'ler onyıllardır hukuksuz, delilsiz kararlarla devrimcilere idamlar, ömür boyu hapisler, onlarca yıllık cezalar vermiştir. Kuruluşundan bu yana verdiği kararların tümünü inceleyin, burjuva hukukuna dahi uygun olan tek bir karar bulamazsınız. Ve aynı DGM'ler yüzlerce demokratik kuruluşun basılması, talan edilmesi, kapatılmasında da başrolü oynamıştır. Bu nedenle DGM'lerin kaldırılması yetmez.

DGM'lerin verdiği bütün kararlar kaldırılmalı ve bu cezalar nedeniyle madur olanların maduriyeti giderilmelidir. En başta halen süren davalar olmak üzere, geçmişe dönük olarak bütün kararlar inceleme-ye alınmalıdır.

Elbette AKP iktidarı bunların hiçbirini yapmayacaktır. Çünkü bunlar vitrin kapsamına girmiyor ve AB'nin de istekleri arasında yer almıyor. Tek sorun DEP davası. DEP'liler bırakılırsa, Avrupa, Türkiye'de “hukukun varlığını, yargının bağımsızlığını” bile ilan edebilir. Öte yandan işkencecilerin korunması, demokratik kuruluşların DGM kararlarıyla basılması, çalışanlarının tutuklanması sürebilir.

Halkın Talebi; Halk Anayasası

İktidar bütün o “katılımcılık” sözlerini unutmuş, halkın hiçbir konuda, hiçbir düşüncesini almıyor. Bırakın halkı, meclisteki muhalefet partisiyle bile tartışmıyor. AKP iktidarı faşist cunta anayasasını makyajla sürdürmek istiyor. Cunta anayasasının sonuçlarını her alanda, katmerli bir şekilde yaşayan halk kitlelerini makyajlarla aldatamazsınız.

Halkın talebi, **bağımsızlığı, gerçekten halk için demokrasiyi esas alan, halkın katılımı ile yapılan bir anayasadır.**

İktidar böyle bir anayasayı yapmayacaktır. Halk olarak böyle bir anayasa için mücadele etmeli, örgütlenmeliyiz. Hak ve özgürlüklerden yana olan, bağımsızlığı, demokratikleşmeyi isteyen herkes “Halk için halkın anayasası” etrafından biraraya gelmeli ve iktidara bu ülkede halkın yaşadığını hatırlatmalıyız.

Sayı 108

23

2 Mayıs
2004

DGM üyeleri 'onore' edilecek! Hukukun İrzına Geçme Onursuzluğuna Ödül

Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu (HSYK), DGM başkanı ve başsavcılarının normal adliyelerde görev yapmasını istemiyor. Bunun yerine DGM'lerin kapatılmasının ardından Yargıtay üyesi yapılarak “onore” edilecekler.

Hukuka dair hangi hizmetlerinden dolayı böyle bir onuru hak ettiler? Onbinlerce haksız, hukuksuz kararları, tüm dünyanın eleştirileri bilinerek yapılan bu tercih, sıradan değildir.

Türkiye böyle yönetiliyor; katliamcılara devlet üstün hizmet madalyası takılıyor, burjuva hukukunun ırzına dahi geçenler onore ediliyor.

**Türkiye böyle
yönetiliyor!**

DGM'lerden Yargıtay'a kaydırılacak hakimlerin hukuk anlayışını, kafa yapısını düşünün. Onyıllardır tam bir hukuksuzluğa, polis fevkeleleri ile kararlar vermeye alışmış, muhalif olanı sindirmeyi, cezalandırmayı asli görevi olarak görmüş bir hukuksuzluğun uygulayıcısı oldular. Hiç kimse, “görev verildi yaptılar” diye açıklamaz. Hukuk diye bir sıkıntısı olan hiçbir hakim, savcının görev almaması gereken mahkemelerdir DGM'ler. Ancak halka düşman olanlar bu mahkemelerde vicdanları ile hesaplaşmadan görev alabilirler.

Düzen, suçlularını koruyor. DGM'lerde görev alan tüm hakim ve savcılar; muhalifleri yasadışı yollarla sindirmekten, komplolar kurmaktan, polis devletiyle yönetmekten yargılanması gerekenlerdir. Yargıtay üyeliği de, bu suçlara giydirilen bir zırh olacaktır. Çünkü onlar bütün bu suçları “devletin bekası için” işlediler. Tıpkı Susurlukçular gibi.

HÜCRELERDEN

emperyalizmin
ve oligarşinin
hücrelerine
karşı direnişte

4. yıl

Gültekin KOÇ
Ölüm Orucu Ekibi
iki şehit verdi...
Ölüm yürüyüşündeki
diğer direnişçiler
198. Günde

İki şehit veren Gültekin Koç Ölüm
Orucu Ekibi'nin diğer direnişçileri:

Selami Kurnaz
(Tekirdağ F tipi)

Hüseyin Çukurluöz
(Sincan F Tipi)

Bekir Baturu
(Sincan F Tipi)

Selma Kubat
(Gebze Hapishanesi)

HALKIMIZA

F Tiplerindeki tüm tutsaklar açlık grevinde!

*F Tiplerindeki devrimci tutsaklar, AKP tarafından çıkarılan Ceza İnfaz Kurumları ile Tevkifevlerinin Yönetimine ve Cezaların İnfazına Dair Tüzüğü protesto etmek için bir ay süreceğ dönüşümlü **AÇLIK GREVİNE** başladıklarını duyurdular. PKK davasından tutsaklar da 5 günlük açlık grevi yaparak tüzüğü protesto ettiklerini açıkladılar... Aşağıda F Tiplerindeki devrimci tutsakların Tüzük'le ilgili açıklamalarını yayınlıyoruz.*

Halkı her gün daha fazla kuşatan, baskı altına alan yeni baskı yasaları peşpeşe çıkarılıyor. Yeni infaz yasası ile hapishanelerde direnenlere, halka gözdağı verilmeye, teslim alınmaya çalışılıyor.

TTE, zorla çalıştırma ve herşeyi suç ceza kapsamında ele alan yeni infaz yasası tecritin bir parçasıdır. Tek tip elbise uygulaması, çıkarılan yasalar, genelgeler vb. gibi devrimci tutsakları teslim almanın araçlarından biridir.

Hapishanelerde yeni yasaklar, baskılarla tecrit pekiştirilir, izolasyonun en ağır hali uygulanırken Tek Tip Elbise giyme zorunluluğu getirildiğinde hapishaneler bütünüyle yaşanmaz hale gelecektir. Zira Tek Tip Elbise giydirmek adına fiziki-psikolojik işkence günlük yaşamın bir parçası haline getirilecektir. Yasaklar, yeni baskılar ve keyfilik tutsakların yaşamını sürdüremez hale getirecektir.

Tek tip elbise uygulaması suçluluğun kabulü, düzenin suçlu profilinin kafalara kazınmasıdır. Mücadele eden herkesi 'terörist' olarak gören düzenin yasadışılığını, çürümüşlüğü gizlemeye çalışan bir örtüdür. Halkın haklı mücadelesine gölge düşürme, onun meşruluğunu tartışılır hale getirme saldırısıdır.

Tek tip elbise bu yanlışlarla tıpkı 12 Eylül koşullarında olduğu gibi 'mavi kefen'dir. Devrimci tutsaklara hücrelerde kefen biçenler bir kez daha başarılı olamayacaktır. Dün olduğu gibi bugün de 'mavi kefen'ler büyük bedeller ödemek pahasına parçalanıp, bir paçavra gibi layık olduğu yere atılacaktır.

Devrimci Tutsaklara bugün dayatılan tek tip elbise uygulaması yeni değildir. İlk kez 12 Eylül faşist cuntası ile tutsaklara zorla giydirilmeye çalışılan tek tip elbise, esas olarak 1983 yılında tüm ülke hapishanelerinde aşamalı olarak giydirilmeye çalışıldı. Bu yıllarda tüm hapishanelerde baskı, yasaklar, fiziki ve psikolojik işkence sistematik hale getirildi. Askeri hapishanelerin her koşusu, her koridoru birer işkence merkezi gibi günlerce çalıştırıldı. Tek tip elbise teslim alma, itirafçılaştırma araçlarından biri olarak kullanıldı yıllarca.

Yarattıkları kahramanlık destanları ile tek tip elbise saldırısını püskürten devrimci tutsakların karşısına bu kez 1988 yılında çıkarıldı tek tip elbise. Amaç yine aynıydı. Yine devrimci tutsakları teslim almak, halk üzerindeki etkilerini kırarak halka gözdağı vermek amaçlanıyordu.

Aradan geçen onca yıla, büyük bedeller ödemek pahasına giydirilemeyen tek tip elbise bugün tekrar dayatılmaya çalışılıyor. Tam 21 yıl sonra devrimci tutsaklara, adli tutsaklara 'mavi kefen' tekrar biçilmeye çalışılıyor.

Tekrar gündeme getirildi, çünkü; 19-22 Aralık katliamına, 3 yı-

lı geride bırakan F Tipi hücrelerine, her türden saldırı ve yasaklarına rağmen devrimci tutsaklar teslim alınmadı. Devrimci tutsakların 107 şehit(*), 500'ün üzerinde gazi vermesine rağmen direnişi sürdürmesi, teslim olmaması, karşı devrimin tüm beklentilerini boşa çıkarması sonucudur.

Ölüm Orucu'nu ve Açlık Grevi'ni suç sayan yeni yasalarına rağmen devrimci tutsakların hak alma araçlarından olan Ölüm Orucu ve Açlık Grevi bugün de bir mücadele aracı olarak kullanılmaktadır. Sansür ve tecrite, genelgelerine karşı devlet tutsaklarının direniş silahlarını ellerinden alamamıştır. Devletin bu saldırısı da boşa çıkarılmıştır.

Kaldı ki, tek tip elbise uygulamasının tecrit ve izolasyon gibi sadece devrimci tutsaklara yönelik olmadığı ortadadır. Halkı da tek tipleştirmeyi amaçlamaktadır. Tek tip yaşam, tek tip düşünce ve itaat kültürünün hakim kılınması faşizmin ana mantığını oluşturmaktadır.

Bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da devrimci tutsaklar halkın öncüsü olma bilinciyle hareket edeceklerdir. Dün olduğu gibi bugün de tek tip elbise giymeyeceklerdir. Her tür dayatma boşa çıkarılacak, tek tip kabul edilmeyecektir.

Devlet, devrimci tutsakları teslim almak için hangi araç ve yöntemleri uygularsa uygulasin sonuç alamayacaktır. Devletin tüm saldırıları nasıl boşa çıkarıldıysa, tek tip elbise saldırısı da boşa çıkarılacaktır.

15 Nisan - 15 Mayıs arasında kamuoyuna teşhir ve protesto amaçlı beşer günlük dönüşümlü açlık grevindeyiz.

Dışarıda da komplolarla sürdürülen operasyonlar gözaltı ve tutuklamalar da kar etmeyecektir. İçeride dışarıda mücadele kesintisiz sürececek, bir kez daha kazanan devrimci tutsaklar, devrimciler ve tüm halk olacaktır.

Ercan KARTAL, Yunus AYDEMİR,
Murat KARAYEL, Erol KANGAL,
Hasan RÜZGAR, Erol PINAR,
Tuncay KUTBAŞ, Aytunç ALTAN,
Zeki ŞAHİN, Kenan GÜNGÖR

(*) Şehit sayısı bu açıklamanın yazıldığı tarih itibarıyla 107 idi. Şu an şehitlerin sayısı 110'a ulaşmıştır.

“Tutsaklık zinciri kırılana dek omuz omuzayız yürek yüreğe onurumuz karanfillerimizle”

Abdi İpekçi'de Sekiz Ay

TAYAD'lı Ailelerin Ankara Abdi İpekçi Parkı'nda-ki eylemi sekizinci ayını doldurdu. Üç mevsim geçirdiler Abdi İpekçi'de. Sararıp dökülen yaprakları, parkı beyaza boyayan karı, ve ağaçların yeniden çiçeklenişini gördüler orada. Soğukta ve sıcakta, polis kuşatması altında tecriti ve sansürü parçalamak için seslerini yükselttiler. Gözaltına alınıp işkencehanelere götürüldüklerinde, işkencehanelerden çıkıp yine o parka döndüler ve aynı şeyi haykırdılar.

Sabır çiçekleri açtı onların durduğu yerde.

Gerçeği anlattılar gelen geçene. F tiplerinin hücrelerinde sürdürülen büyük direnişin sesi oldular. “Onurumuz” dedikleri tutsakların direnişinin sesi olurken kendileri yeni bir direniş yarattılar.

Ziyaretçileri bazen azalıyor, bazen artıyor. Her gelen güç veriyor Abdi İpekçi'nin direnişçilerine; onlardan güç alıp gidiyor.

AKP iktidarı, sekiz aydır duymazdan geliyor görünse de, biliyoruz ki bu sesi duyuyor. Susturmaya çalışması, duyduğunun kanıtıdır.

TAYAD'lıların sesine sesinizi katın. İktidarın bu sesi duyup haklı ve meşru talepleri karşılaması için, Abdi İpekçi'deki sesi güçlendirelim.

Kürkçüler'de Yasaklar!

Adana Kürkçüler Hapishanesi'ndeki DHKP-C ve MLKP Davasından tutsaklar, F Tiplerindeki açlık grevlerine paralel olarak yeni infaz yasasının geri çekilmesi için 15 Nisan'da açlık grevine başladılar. Kürkçüler hapishanesi idaresi, bu haklı, meşru talep karşısında iki tutsağı tek kişilik hücrelere atarken havalandırma kapıları kapatıldı, mektup ve görüş yasağı verildi.

24 Nisan'da çeşitli devrimci, demokrat kurumların katılımıyla İnönü Parkı'nda yapılan bir açıklamayla, tecrit ve yeni infaz yasası protesto edilirken, Kürkçüler hapishanesindeki baskı ve yasaklara da dikkat çekildi. İHD Cezaevi Komisyonu adına Bahar Özyıldız, tutukluların en insani ve demokratik eylemlerinin suç sayılarak disiplin cezası adı altında cezalandırıldığını vurguladı. Eylemde “Tek tip elbiseye hayır”, “Tecrit işkencesine hayır”, “Yeni ceza infaz yasası geri alınsın” dövizleri taşındı.

Sayı 108

25

2 Mayıs
2004

Amerikancı AKP'nin yeni hapisaneler tüzüğü: Amerikancı İnfaz Sistemi Yürürlükte

Ceza ve Tedbirlerin İnfazı Hakkında Kanun Tasarısı ile Türk Ceza Kanunu Tasarısı, uzun süredir AKP'nin gündemindeydi. Geçen hafta resmi gazetede yayınlanarak yürürlüğe giren **Ceza İnfaz Kurumları ile Tevkifevlerinin Yönetimine ve Cezaların İnfazına Dair Tüzük**, bu tasarıların içerdiği hükümlerden oluşmaktadır.

Yeni **İnfaz Tüzüğü**, medyada daha çok, hapisanelerin iki kategoriye ayrılmasıyla öne çıkarıldı. Buna göre hapisaneler "**normal güvenli**" ve "**yüksek güvenli**" olmak üzere ikiye ayrılıyor. Medyanın, tüzük değişikliğine ilişkin aktardığı ikinci yan da "**siyasi suçlular**" kavramının çıkarılıp "**terör suçlusu**" kavramının kullanılmış olmasıydı.

Getirilmek istenen yeni düzenlemeler bunların daha ötesindedir. Sadece bu iki düzenleme de yeni infaz tüzüğünü yapan AKP iktidarının zihniyetini ortaya koymakla birlikte, bu tüzük ve kanunlarla hapisanelere yönelik daha kapsamlı saldırıların yürürlüğe konulacağı görülmelidir.

F Tiplerindeki devrimci tutsaklar, yeni düzenlemelerle başta Tek Tip Elbise olmak üzere bir çok faşist-Amerikancı yaptırımın gündeme getirileceğini dikkat çekerek bir ay süreli bir açlık grevine başlayarak işte bu saldırılara dikkat çekmek istemişlerdir.

Başta barolar olmak üzere, tüm devrimci,

Devrimci tutsaklar, hapisanelerdeki bu yeni saldırı dalgasını göğüsleme konusunda kararlılıklarını ortaya koyuyorlar. Bu kararlılığı dışarıdaki tüm devrimci, demokratik güçler de paylaşmalıdır.

F Tipleri ve tecrit, insanlık dışı olduğu kadar, daha baştan itibaren meşruluktan yoksundur. Üç beş yasa-tüzük çıkarıp katliamlarını meşrulaştıracaklarını sananlara yanıldıklarını, halkın bu katliam abidelerini kabul etmeyeceğini göstermeliyiz.

demokratik kurumlar ve örgütlülükler, F Tiplerindeki tecrit politikasını daha da koyulaştıracak olan bu saldırıları gündemlerine almalıdırlar.

"Sıkı Güvenlik"; tecrit altında teslim alma politikasının adıdır

Tüzükte, **Ceza İnfaz Kurumlarının Türleri** başlığı altında; 1- Kapalı ceza infaz kurumları, 2- Sıkı güvenli kapalı ceza infaz kurumlarından söz edilmektedir.

2. maddedeki infaz kurumları ise şöyle tanımlanmaktadır:

"Sıkı güvenli kapalı ceza infaz kurumları... idare ve tüm-koridor kapıları sürekli kapalı tutulan... hükümlülerin bir veya üç kişilik odalarda barındırıldıkları tesislerdir. Bu kurumlarda **bireysel iyileştirme** yöntemi uygulanır."

"**Bireysel iyileştirme**" kavramı, tutsağı devrimci, sosyalist düşüncelerinden koparıp, burjuva düşünceleri kabul ettirme politikasının formüle edilmiş halidir.

Ceza ve Tedbirlerin İnfazı Hakkında Kanun Tasarısı'nın gerekçeli bölümlerinde bu amaç oldukça açık biçimde ifade edilmekteydi zaten:

"Madde 14- Tasarı, hürriyeti bağlayıcı cezaların amaç ve hedeflerini belirlemiş ve iyileştirme **bireyselleştirmeyi temel bir araç olarak öngörmüştür**. Bu itibarla gerek kurumda düzen ve muhafaza, gerekse **bireyselleştirme yolu ile iyileştirme sürecinin ilk aşamasını oluşturan işlem, hükümlünün gözlem yolu ile sınıflandırılmasıdır.**"

Bireyselleştirilen beyin, emperyalist küreselleşmeye, kapitalizme, bencilliğe teslim olmuş beyindir. Bu politikanın kaynağında genel olarak Amerikan imparatorluk politikası, özel olarak da Amerikanın hapisane politikası vardır.

Amerikan emperyalizmine ve işbirlikçi Amerikancı iktidarlara karşı her türlü muhalefetin yokedilmesi politikasıdır bu. Düşünce özgürlüğünün sadece emperyalizm tarafından "hoşgörülen" düşüncelerle sınırlandırıldığı, bu çizgilerin dışındaki tüm düşüncelerin katliamlarla, tecrit hücreleriyle yokedilmeye çalışıldığı bu politikanın ülkemizdeki uygulayıcısı AKP'dir.

AKP sadece ABD'nin işgal ortağı değil, sadece Büyük Ortadoğu Projesi'ne ortak değil,

Amerikancı düşünceye ortaktır.

Tek Tip Elbise'yle, Zorla Çalıştırmayla Yerleştirilmek İstenen Amerikan Sistemi:

Amerikan hapishane sistemi, tutukluyu, tecrit zorbalığıyla her türlü muhalif düşünceden "arındırma" ve zorla çalıştırma üzerine kurulmuştur. AKP'nin yürürlüğe koyduğu tüzük de bu amacı gerçekleştirmeye yöneliktir. Ceza ve Tedbirlerin İnfazı Hakkında Kanun Tasarısı vesilesiyle buna aylar önce dikkat çekmiştik:

"Ceza ve İnfaz Sistemi, Amerikanlaştırılıyor; ... AKP iktidarının bugün yaptığı, Amerikan ceza ve infaz sistemini Türkiye yasalarına uyarlanmasıdır. Cezaların ağırlaştırılması ve "infaz indirimlerinin asgariye indirilmesi" ABD'nin 90'ların başından beri uyguladığı ve yeni-sömürgelerine yaydığı "hapishane reformu"nun en temel özelliklerindendir." (Ekmek ve Adalet, sayı 74, 24 Ağustos 2003)

Yürürlüğe sokulan yeni tüzük ve anılan yasa tasarıları, hücre tipi hapishaneleri "sıkı güvenlikli infaz kurumları" olarak yasallaştırırken, aynı zamanda bu hapishanelerde devrimci tutsaklara karşı uygulanması düşünülen yeni faşist yaptırımları da içermektedir.

Bunların başında Tek Tip Elbise ve zorla çalıştırma geliyor. Devrimci tutsakları siyasi kimliklerinden soyundurmanın bir aracı olan Tek Tip Elbise dayatması, aynı zamanda, tıpkı 12 Eylül yıllarında olduğu gibi, işkence, baskı, yasak politikalarının "koçbaşı" olarak kullanılacak, fiilen cezaların ağırlaştırılmasına hizmet edecektir.

Yeni kanun ve tüzüklerde, tutsakların tahliyesi bile, tamamen işkencecilerin keyfilğine bırakılmış, marş söylemekten duvara resim asmaya kadar herşey tahliyenin önüne engel haline getirilmiştir. Dahası, bütün bunlar da bir yana tahliye için "iyileştirme programlarına göre **toplumla bütünleşmeye hazır olduğunu açıklayan bir raporun verilmesi**" gibi bir koşul da eklenmiştir ki bunun tek anlamı, teslim olmayan, devrimci düşüncelerini koruyan tutsağın tahliye edilmemesidir. (Daha ayrıntılı bilgi için bakınız Ekmek ve Adalet, sayı 75, 31 Ağustos 2003)

Katliamla açılan ve katliamla uygulanan bir hapishane rejimi, hiç bir yasayla meşrulaştırılamaz!

19 Aralık katliamının ertesi günü, F tiplerini açılmasıyla **"Hapishaneler sorunu çözül-müştür"** açıklaması yapmıştı mevcut iktidar. Ecevit iktidarından koltuğu devralan AKP hükü-

meti de, Ecevit'in yaptığı herşeyi eleştirirken bunun sadece bir istisnası vardı: **"57. hükümetin cezaevi sorununu çözmüş olmasını takdirle karşılıyoruz"** diyordu AKP'nin Adalet Bakanı Cemil Çiçek.

"Hapishane sorunu çözüldü" idiyse, peşpeşe çıkarılan bu kanunlar, tüzükler ne için öyleyse?

Biz 19-22 Aralık'tan sonra, iktidarın açıklamalarına karşı şöyle demiştik: **"Hiç bir şeyi çö-zemediniz, çözemeyeceksiniz de!"**

Çünkü oligarşinin ve emperyalizmin hükümetlerinin **"hapishane sorununu çözülmesinden"** anladıkları tek şey, devrimci tutsakların devrimciliklerinden vazgeçirilmesidir.

19-22 Aralık katliamıyla yaratılan gözdağı ve F tipleriyle bunu başaracaklarını sanmış, bunun için erken zafer çılgınlıkları atmışlardı.

Ama sonraki aylarda, devrimci tutsakları F tipleriyle de teslim alamayacaklarını gördüler. DHKP-C'li tutsakların bugünü kadar sürdürdükleri büyük direniş teslim alma politikalarının önüne barikat oldu. Yine büyük direniş, iktidarın halka vermek istediği **"katlettik, susturduk"** mesajının verilmesinin önündeki engeldi. Kısacası, tecrit hücreleri de devrimci tutsakları teslim almaya yetmiyordu. İşte yeni kanun ve tüzüklere bundan dolayı ihtiyaç duydular.

Bu kanun ve tüzüklerle, mevcut tecrit rejimi "yasallaştırmaya" çalışılırken, baskıyı, işkenceyi, disiplin cezalarını, mektup, görüş yasaklarını, infaz yakmaları daha da katmerli hale getirecek, tecriti daha da koyulaştıracak düzenlemeler getirilmektedir.

Bunun anlamı **hapishanelerde yeni bir saldırı dalgasıdır**. Devrimci tutsaklar, "Hücrelerden" sayfamızda okuyacağınız tutsakların ortak açıklamasında görüleceği gibi, bu saldırı dalgasını göğüsleme konusunda kararlılıklarını ortaya koyuyorlar. Bu kararlılığı dışarıdaki tüm devrimci, demokratik güçler de paylaşmalıdır.

F Tipleri, kanla inşa edilip kanla açılmıştır. Tecrit politikası, tutsakların cesetlerinin üzerine basılarak yürürlüğe konulmuştur. Düzen bu katliamları gerçekleştirirken kendi yasalarını bile çiğneyip tutsakları diri diri yakmış, kendi yasalarında **"hücre cezasının bir disiplin cezası olduğu"** belirtilmesine rağmen, hücre uygulamasını kendi yasalarına aykırı olarak süreklileştirmiştir. Dolayısıyla, F Tipleri ve tecrit, insanlık dışı olduğu kadar, daha baştan itibaren meşruluktan yoksundur. Üç beş yasa-tüzük çıkarıp katliamlarını meşrulaştıracaklarını sananlara yanıldıklarını, halkın bu katliam abidelerini kabul etmeyeceğini göstermeliyiz.

Tekelci burjuvazinin önünde saygıyla eğilenler, ilerici, solcu, sosyalist sıfatını kullanamazlar!

Halkımızın faşist saldırıların hedefi olarak sakat kalmış ilerici, aydın bir bilim adamı olarak tanıdığı **Server Tanilli**, bugün karşımıza faşist saldırıların sorumlusu ve destekçisi bir tekelci burjuvanın önünde eğilen bir kişi olarak çıktı.

Faşizme karşı demokrasiyi, kapitalizme karşı sosyalizmi savunan bir aydın, nasıl oldu da faşizmin sınıfsal sorumlularından, kapitalizmin ağababalarından birine övgüler düzen birine dönüştü? **Döneklik**, en özet tanımıyla işte bu dönüşümden başka bir şey değildir.

1975'te yazdığı **Uygarlık Tarihi** adlı kitabının 1999'da yapılan 11. baskısına yazdığı önsözde “**değiştiğinden**” söz ediyordu. Ama ne kadar ve nasıl değiştiği henüz çok belli değildir.

“Değişimin” bazı diğer işaretlerini ise, Cumhuriyet gazetesinde 6-12 Ekim 2001’de yayınlanan yazı dizisinde gördük. Ama bu yazı dizisinde de bir yandan sivil toplumcu görüşler ortaya koyarken bir yandan da hala Marksizm’den, sınıflar mücadelesinin bitmediğinden söz ederek ne kadar değiştiğini yine gizlemeye çalışıyordu.

Ama son yazılarından biri, ondaki değişimi çarpıcı biçimde ortaya koydu.

Yazının başlığı “**Sakıp Sabancı ve Kuşağı**”. Yazının yayınlandığı yer, 23 Nisan 2004 tarihli Cumhuriyet.

Okuyun; bir bilim adamının, bilim adamlığından çıkıp yalaka bir köşe yazarı derecesine düşüşünün belgesini görün:

“... **Gazeteler, Sakıp Sabancı'nın son yolculuğuna uğurlanışını böyle verdi.**

Abartısız, gerçek, yakışan bir şekilde...

... **Vehbi Koç gibi, Sakıp Sabancı'nın arkasında bıraktığı eser de, ulusal sınırları aşmış kimliğini ortaya koyduğu kadar, ülkemizde emeğe açtığı büyük olanaklar bakımından övüğe lâyıktır.**

... **Yaygın şöhreti, okulları ve üniversitesi ile, eğitime olan katkılarında da geliyordu.**

Sanat severliği, müzeciliği de unutulmaz...

Özetle, sıradan bir sanayici değildi giden; topluma ve yaşamın güzelliklerine açılan bir kişi, bir 'kişilik' ti.

Vehbi Koç ve Sakıp Sabancı kuşağında, tezgâhını kurup, kazandıktan sonra vergisini na-

musluca vermek kuralı vardı.

...Onuruyla yaşayıp ölen bir kuşaktandır o! Anısının önünde saygılarla eğilelim...”

Bunlar, sol, sosyalist bir bilim adamının kaleminden çıkmış olabilir mi?

⊙ Sabancı haberlerini burjuva medya “**abartısız, gerçek, yakışan**” bir şekilde vermiş. Burjuva basındaki onlarca yazar bile, Sabancı haber ve yorumlarındaki abartıdan rahatsız olurken, Tanilli, bu haberleri “**abartısız, gerçek, yakışan**” olarak değerlendiriyor.

Burjuva basının Sabancı'nın ölümünü nasıl verdiği malum. Burjuva medyaya göre, Sabancı, tüm hayatını iyi şeyler yapmaya, halka hizmet etmeye adanmış bir peygamberdi adeta. Sabancı'ya peygamberliği Tanilli de yakıştırmış anlaşılan.

⊙ Sabancı “**emeğe büyük olanaklar açmış**”! Burjuva medyayı açıp bakın; **faşist, yarı cahil** yazarlar da böyle yazdılar Sabancı'nın ardından. Otuz bin işçiye ekmek veren biriydi o.

Kapitalizmin ne olup olmadığını bilmeyen biri için bu bir yerde mazur görülebilir. Ama ya kapitalizmi iyi bilen biri bu satırları yazarsa... Bilmeyip de böyle yazan cahildir. Bilip de böyle yazanın nasıl adlandırılacağını ise kendisine bırakıyoruz.

⊙ “**Eğitime katkısı, sanat severliği, topluma ve yaşamın güzelliklerine açılan kişiliği, vergisini namusluca vermesi...**”

Tek nihai amacı kâr, daha fazla kâr olan ve zaten sınıfsal olarak da başka türlü olması mümkün olmayan bir kapitalistin eğitime katkısının, sanatseverliğinin hangi sömürü mekanizmaları içinde gerçekleştiğini bilmiyor olabilir mi Tanilli?

Eğitime katkı yapmışmış; Ezberci eğitim sistemi, halk için değil, tekeller için bilim yapan üniversite sistemi Sabancıların düzeninin değil de başkalarının eseri miydi acaba?

Koçlar, Sabancılar, vergilerini namusluca verdiği için mi, 60 yıldır bu ülkede vergi yükü hep çalışanın üzerine binmiş?

⊙ “**Ortada 'girişimci' etiketiyle salınan bu insanlar (Dinç Bilgin, Cavit Çağlar, Cem Uzan), bir başka soygunu tezgâhlayacaklar. Onların, bir gün -kazara- Sakıp Ağa'nın kabrine gittiklerinde, merhumun, ayağa hiddetle**

fırlayıp 'Örtün ölem' diyeceği muhakkaktır."

Yani kısacası iyi kapitalistler, kötü kapitalistler... Sakıp Ağa'nın Bilginler'e, Çağlarlar'a, Uzanlar'a hiddetleneyeceği muhakkakmış!

Yazık. Bırakın bilim ahlakını, düpedüz çarpıtma yapıyor Server Tanilli. Herkesi aptal yerine koyuyor. Sakıp Ağa'nın sağlığında o saydığı isimlere hiç de hiddetlenmediğini, onlarla TÜSİAD çatısı altında birlikte olduğunu gizlemeye kalkıyor. Hortumculukları ayyuka çıkmış patronları üyelikten niye atmamış acaba o kadar yıl Sabancıların başkanlığını yaptığı TÜSİAD?

Bütün bunların cevabını, Tanilli de çok iyi biliyor. Buna rağmen böyle bir Sabancı güzelleme yazması, onun bilimsel gerçek karşısında işlediği **bilim suçunu** daha da ağırlaştırıyor.

Yazık, bir bilim adamının düştüğü hale bakın. Kimbilir hangi hesaplarla yazdığı bir yazıda kendini mazur gösterebilmek için, tekellerin yalaka-sı köşe yazarları gibi aleni çarpıtmalar yapıyor.

Sosyalizm şehitleri önünde saygıyla eğilmeyip Sabancılar'ın önünde eğilenler "biz"den değildir!

Bir **Sabancı güzelleme** yapmaya soyunan Tanilli'nin nereye varacağını merak ediyoruz. Merakımız yazısının sonunda gideriliyor. Sabancı önünde saygıyla eğiliyor Tanilli. Kendisinin eğildiği yetmiyor. Herkesi de eğilmeye çağırıyor.

Tanilli direnerek şehit düşen bir tek devrimcinin önünde saygıyla eğilmiş midir? Dört yıldır süren büyük direnişin 110 şehidi hakkında böyle tek bir satır yazdığını görmedik Tanilli'nin.

"Onuruyla yaşamış" Sabancı.

Onbinlerce işçiye sömürmek mi onurlu?

Faşist cuntaları, cuntaların işkencelerini, infazlarını desteklemek mi **onurlu?**.. MHP'li faşistleri finanse edip halkın üzerine salmak mı **onurlu?**.. Hükümetlere IMF programlarını uygulamak

mi **onurlu?**.. NATO'ya girmek mi **onurlu?**.. Amerika'nın Irak'ı işgalini desteklemek mi **onurlu?**..

Evet Server Tanilli, **cevapla**; Sabancı'nın yaşamı işte bunlarla biçimlenmiştir. Sen bu yaşama nasıl "**onurluca yaşam**" dersin?

Tekellere hayran bir "solculuk", solculuk değil, solculuk adına şarlatanlıktır!

Adını açıkça koymalıyız; bu yazı vesilesiyle bir **aydın şarlatanlığıyla** karşı karşıyayız.

Bilim ahlakına, insanlık onuruna sahip hiç bir aydın, bu ülkede çalınan her damla alınterinin, dökülen her damla halkın kanın baş sorumlularından biri hakkında bunları yazamaz.

Bu satırlar, pekala bir Nazlı Ilıcak'ın, Rauf Ta-mer'in, Altemur Kılıç'ın, Ertuğrul Özkök'ün de altına imza atabileceği satırlardır. Server Tanilli bunları yazdığında, bunları daha vahim hale getiren ise, Tanilli'nin bunları "solculuk", "sosyalist aydın" olma adına yazmasıdır.

Solculuk, sosyalistlik adına yapılan bu şarlatanlıkların, tekellere karşı böylesi bir hayranlığın solculukla alakası yoktur. Bunlar kapitalizmi başka kılıflarla pazarlıyor, genç beyinleri zehirliyorlar. İyi kapitalist olabileceğine inandırıp, sınıfsal düşünmenin ne kadar yanlış olduğunu anlatıyorlar... Aydın kisvesi altında zehir kusuyorlar. Bu ve benzeri kafa yapıları, 1980'lerin ortalarından bu yana sol içinde meşru görüldüğü için sol bu haldedir bugün. Solun en temel değerleri, en temel özellikleri, bunlar tarafından bulanıklaştırılmış, bunların sol, sosyalist olmadığını açıkça ilan etmeyen her türlü sol da beyinlerin zehirlenmesine hizmet etmiştir.

Solculuk, sosyalistlik adına sergilenen bu şarlatanlıklara, kepazeliklere dur deme zamanıdır. Kim sol, kim sağ, kim sosyalizmden, kim düzenden yana, belli olmalıdır.

Server Tanilli, 7 Nisan 1978'de faşistlerin saldırısına maruz kaldı. Tanilli, bu faşist saldırı sonucunda felç kalarak tekerlekli sandalyeye mahkum oldu.

Kendisini felç edenleri finanse edenin Sabancılar olduğunu da mı hatırla-

lamıyor artık Tanilli?

Faşist terörün amacı neydi? Devrimcileri, demokratları, ilericileri yıldırmak. Faşistler bu amacı gerçekleştirebilsin diye, Sabancılar, çantalar dolusu para vererek finanse ediyorlardı saldırıları.

Gelinen noktada görüyoruz ki, faşizmin kurşunları hedefini bulmuş... Amaç hasıl olmuş. O sosyalist aydın, tekellere hayran, Avrupa'ya hayran, ve sinsiçe, sol aydın maskesiyle devrim ve sosyalizm düşmanlığı yapan

bir "kalemşör"e dönüşmüş.

O, Dev-Gençlilerin faşist saldırılar karşısında kendi canlarını tehlikeye atarak korudukları "sosyalist hoca" değildir artık. O artık "hoca"lığını burjuva düşüncelerin zehrini akıtmak için kullanıyor. Bu Sabancı güzelleme yazan herhangi birinin artık bu ülke insanına bilim adına, tarih adına, solculuk adına söyleyebileceği hiç bir şey yoktur. Onun bu ülkeye yapabileceği en aydınca hizmet, sol maskesini çıkarıp atmaktır.

Sakıp Ağa'nın Çizmesi ve "hem Solcu hem Kürt hem de işadami" Bir Zâtın Zekası

Sabancı övgülerini burjuva basın bıraktı, "sol"cu şarlatanlar devraldı. Sakıp Sabancı'ya bir "methiye"de geçen hafta Özgür Politika'da yayınlandı. "Methiye" bizzat yazarın kendine ait bir deyim.

"Sakıp Ağa Çizmeyi Aşmıştı" başlığını taşıyan Şeyhmus Diken imzalı bu methiye şu sözlerle başlıyor:

"Hemen en başında ifade edeyim ki, meşrebimiz soldur. Ve halen adımız sol cenahın çetelesinde kayıtlıdır. Bu sebepten rahmetlik bir kapitaliste geçmiş hukukumuzda dayanarak biraz methiye düzersek affola!"

Hem solcu geçinip hem de Sabancı'ya methiye düzmenin abesliğinin kendisi de farkında. Zaten yazıdaki tek zeka parıltısı da bunun farkında olmasında. Yazının ondan ötesi, Kürt milliyetçiliğinin pek sevdiği klasik Mahir Kaynak teorilerinin tekrarıdır ibaret.

Sabancı 29 Eylül 1995'te Diyarbakır gezisine çıkmış... Güneydoğu'da siyasal ve ekonomik çözüm arıyormuş... Bölge işadamlarının (yani kendisi gibilerini kastediyor, çünkü kendisi de o dönem Diyarbakır Ticaret ve Sanayi Odası Başkan

kan Vekilliği yapan bir patron) yüreği ferahlamış... Sonra Sakıp Ağa'nın söyledikleri TÜSİAD imzasıyla "Doğu Anadolu Kalkınma Raporu" olarak yayınlanmış...

Sonra da işte malum; Türkeş "Sakıp Ağa çizmeyi aşıyorsun" demiş ve Diyarbakır'a gelişinin dördüncü ayında da Özdemir Sabancı öldürülmüş...

Kürt milliyetçisi çok zeki, bu kadar akıl fazla... Herkesi satranç tahtasına koy, olayları birbirine bağla; her şey tamam. Bu kadar zeka ile bu topluma uyumsuzluk çekiyor olmalı Şeyhmus bey!

Kendisi Sabancı gibi bir tekel olmak istemiş, olamayınca hayran olmuş. Solculuğu da kendinden menkul zaten. Solculuğun "s"siyle ne ilgisi var belli değil, ama sömürücülüğün "sa"sının içinde olduğu belli. Kendisi de bir kapitalist sömürücü. Solculuktan anladığı "çokbilmiş, ukala aydın zevzekliği", konuşuyor. Hani kanıtların desen susar.

Vay diyor, nasıl Sabancı gibi mükemmel birine silah doğrultulur? Almıyor kafası. Çünkü ona göre, soy, sömür, cuntaları destekle, ama arada bir de "ağam bu sorunu çözmek lazım, lazım, lazım" diye şaklabanlık yap, methiyeyi hakeden bir "işadami" olursun. Muhtemeldir ki kendi konumu da pek farklı değil, düzene yerleşmiş, sömürüyor, statükosunu kurmuş, arada bir de "Kürt sorunu çözülsün" diyen bir patron. Bu yüzden biz bu kafanın Sabancı'ya methiye düzmesine değil, "sol cenahın çetelesine kayıtlı olması"na şaşarız esas.

**Kürt milliyetçiliği kendini kanıtlamak için çırpınıyor:
"AB'ye girişi en çok isteyenler Kürtler.."
"Kürt illerinin yüzde 96'sı AB'ye evet diyor.."**

Niye anlamıyorsunuz? İstemiyorlar sizi!

Tutuklu Aileleri Yardımlaşma Derneği (TAYDER) yetkilileri, Avrupa Komisyonu Türkiye Temsilciliği Danışmanı'yla görüşerek, "KONGRA GEL'in 'terör örgütleri listesi'ne alınması kararının yanlış olduğunu" belirtiyor.

Yanılışlığın "kanıtı" da şu cümleyle ortaya konuluyor: "AB Nasreddin Hoca misali bindiği dalı kesiyor, çünkü AB'ye girişi en çok isteyenler Kürtlerdir."

Batman Belediye konferans salonunda Batman Barosu'nun düzenlediği "Türkiye ve Avrupa Birliği İlişkilerinde Son Gelişmeler..." konulu bir panel düzenleniyor. Panele katılan Öğretim görevlisi

Doç. Dr. Nail Alkan, yukarıdaki mantığı rakamlarla ifade ediyor bu kez: "Kürt illerinde halkın yüzde 96'sı AB'ye 'evet' diyor..." Kürt milliyetçi basın da panelden bunu başlık yapıyor.

Yüzde 96'lık sonuca nasıl varmışlar bilemiyoruz. Ama böyle bir sonuç da, Kürtlerin "AB'yi en çok isteyen" olması da Kürt milliyetçiliğinin övüneceği bir durum değildir. Bu durum, onların örgütlediğini, politik olarak yönlendirdiğini iddia ettikleri Kürt halkını, ya eğitemediğini, onlara emperyalizm gerçeğini öğretmediğini ya da zaten kendilerinin de emperyalizm konusunda eğitime muhtaç olduğunu gösterir.

"Bakın biz sizi ne kadar savunuyoruz, siz de bizi gözetin" diye bir emperyaliste yalvarmak, bir halk adına alçaltıcıdır. Bu böyle bilinmelidir.

AB'den yana olduğunu kanıtlayarak "terör

Barzani: “ABD ordusu işgal ordusuna dönüştü” KONGRA-GEL hala “özgürlük ordusu” mu diyecek?

Irak'ta Felluce'de Necef'te Amerikan işgalciliği kitle katliamları yapıyor. Artık ABD'nin Irak'a “özgürlük ve demokrasi götürdüğü” tezinin satıcısı da, alıcısı da fazla kalmadı.

Barzani, geçen hafta yaptığı açıklamada “ABD ordusunun kendi icraatları sonucunda bir ‘özgürlük ordusundan işgal ordusuna dönüştüğünü’ söyledi.

Barzani, ABD'nin Irak toplumunun en büyük bileşenleri olan Şii ve Sünnileri karşısına aldığını belirtiyor.

Barzani'nin gerçeğin bir kısmını da olsa kabul edip söylemesi, bir ilerlemedir. Ancak mevcut siyasi konumunu değiştirmiyor. Şii ve Sunni Irak halkına karşı düşmanca saldıran ABD, halâ Kürtleri işbirlikçi olarak yanında görmeye devam ediyor.

ABD işgal gücüyle, ne yapılacağı bellidir!

Barzani'nin bu sözleri söyledikten sonra yapacağı tek şey, işgalcilere karşı mücadeledir. Tüm dünya tarihi böyle yazılmıştır. Hem işgalci deyip, hem işbirlikçiliği sürdürmek ise, Barzani'nin sözlerinin kaba bir demagojiden, işbirlikçiliğini gizlemeye yönelik basit bir manevradan öte bir anlam taşımayacaktır.

Böyle de olsa, halâ ABD'nin Ortadoğu'ya

müdahalesini “olumlu” görmeye çalışanlar, Barzani'nin teslim ettiği gerçeği görmezden gelemezler.

Gelemiyorlar da zaten. ABD'nin Irak'taki varlığına işgal demeye, Irak halkının direnişine de direniş demeye dili varmayan KONGRA-GEL, bu söylemini daha ne kadar sürdürebilecek?

ABD müdahaleciliğini destekleyen yazıların halâ yer almaya devam ettiği Özgür Politika gazetesinde 28 Nisan'da şöyle bir fotoğraf altı okunuyordu: “ABD'nin Necef saldırısında 43 kişi ölürken, şehirdeki halka da *esir muamelesi* yapılıyor.”

Gerçek bu kadar açık ve nettir.

KONGRA-GEL bu çıplak gerçeğe rağmen halâ “ABD müdahalesinin bölgedeki diktatörlükleri yıkacağı, statükoda direnenleri değiştireceği, halklara özgürlük getireceği” teorilerine devam mı edecek? ABD sopasıyla Türkiye oligarşisini tehdit “manevralarına” devam mı edecek? Irak direnişçilerine “Saddam artıkları” demeye devam mı edecek?.. İşgale ve işbirlikçiliğe direnmek yerine, kendine halâ Amerikan müdahaleleri gölgesinde bir yer aramaya mı çalışacak?

Gerçeğe bu kadar sırtını dönenlerin önü, hiç bir zaman açık olmaz.

listelerinden” kurtulmaya çalışmak ise, AB'den, AB'nin politikalarından hala hiç bir şey anlamamak demektir. AB'nin emperyalist bir güç olduğu unutulursa, anlamak da doğaldır tabii.

Hala anlamıyor musunuz; emperyalizm, örgütlülüğünüz olmayacak diyor, sizi bu halinizle istemiyoruz diyor; Herşeyinle tamamen teslim olup geliyor-san gel diyor. Niye anlamıyorsunuz?

Şu veya bu emperyalist güce, onların işbirlikçilerine yaslanarak, Papa'dan Roma'ya herkese övgüler yağdırarak bugüne kadar hiçbir şey elde edilememiştir. Bundan sonra da elde edilemeyecektir. Bu ucuz politika dönemi bitti.

Kürt milliyetçi basından bazıları da hala “*sol bizim ABD ve AB ile aramızı bozuyor*” diye yazıp çiziyor. Aranızı bozan örgütlü muhalif bir güç olunmasıdır. Arayı bozan, ulusal taleplerin çoğundan vazgeçseniz de hala taleplerinizin olması, silahlı mücadeleyi mahkum etseniz de hala silahlı güçleriniz olmasıdır.

Hepsini, yani sizi siz yapan herşeyi terk ederseniz, tek bir itirazsız boyun eğerseniz, aranız düzelir, terör listelerine de alınmazsınız. Bu kadar basit.

Hatay'da Çatışma: 3 Gerilla Yaşamını Yitirdi

Hatay'ın Erzincan ilçesi kırsalında ordu güçleri ile HPG gerillaları arasında yaşanan çatışmada İskender Ülger, Hasan Haday ve Adem Demir isimli gerillalar şehit düştü.

Yaşamını yitirenlerden İskender Ülger'in cenazesine, doğum yeri olan Urfa'nın Sırtçık ilçesine bağlı Hoyukyani köyünde yüzlerce kişi katıldı. “Şehid namirin”, “Biji Serok Apo” sloganlarının atıldığı cenazede konuşan DEHAP Sırtçık ilçesi başkanı Bozan Öz, yıllardır sürdürülen ateşkesine rağmen halen gerilla cenazelerinin kaldırıldığını dile getirerek, devleti eleştirdi. “Artık analar ağlamasın” diyen Öz'ün konuşmasının ardından, sarı kırmızı yeşil kumaşlara sarılı olan Ülger'in naaşı sloganlar ve kadınların ağıtlarıyla toprağa verildi. Cenazenin ardından “Özgürlük şehitleri ölümsüzdür” sloganlarıyla yürüyen kitle, polis tarafından engellenmek istendi.

Kıbrıs'ta Referandum oyunu bitti Oligarşiler Memnun

Kıbrıs'ta **Annan Planı**'nın referandumla halklara dayatılması oyunu bitti. Türk kesimi plana yüzde 65 oranında "evet" derken, Rum kesimi yüzde 76 oranında "hayır" dedi. Böylece **Annan Planı** şimdilik yürürlükten kaldırılmış oldu.

ABD ve AB emperyalistleri ile Türkiye ve Yunanistan oligarşilerinin yoğun baskısı, şantaj, tehdit ve rüşvetleri ile boğduğu ada halkları, sonuç ne olursa olsun, kardeşir, birlikten yanadır. Düşmanlığı körükleyen, siyasi rant elde edenler oligarşilerdir. Bu nedenle de "Türkler birleşme istedi, Rumlar istemedi" tespiti halkların gerçek iradeleri olarak yorumlanamaz. Çünkü baskı altında referandumu yapılan planın nasıl bir "çözümü" dayattığı herkesçe bilinmektedir.

Annan Planı'na "çözüm planı" diyen oligarşi ve emperyalistlerdir. Emperyalistler halklar arası hiçbir sorunda, çıkarları olmadığı sürece, "çözüm" yanlısı değildir. Sadece çıkarlarına göre politika yaparlar. Bu hesaplar halktan gizlenerek "referandum" yapıldı. Halkları birbirine düşüren, çatıştıran, katlettiren, ülkeleri işgal eden emperyalistlerin "çözüm istediği" yalanları söylendi. KKTC halkı AB emperyalistlerinin çıkarları için midensinden düşün-

meye zorlandı. Halka, "AB'ye gireceğiz, aş, iş sorumuz kalmayacak" propagandası yapıldı.

"Halkın iradesi" dedikleri sonuç işte böyle ortaya çıktı. Ama emperyalistler buna bile saygı göstermediklerini hemen ortaya koydular.

Emperyalistler halkların iradesine saygı göstermezler. Halkların iradesini işgallerle, siyasi, ekonomik ve askeri yaptırımlarla çiğneyen, yokeden onlardır. Kıbrıs'ta da farklı olmadı.

Önce planı dayatarak halkların iradesini yok saydılar. Planın reddedilmesinin ardından da ABD ve AB emperyalistleri Rumları cezalandırma ve hakaretlere varan açıklamalar yaptılar.

ABD Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Richard Boucher'in "Rum Kesimi toplumunun referandumdaki başarısızlığı, Çözüm için oy verenlere ve uluslararası topluma karşı bir geri adımdır." sözleri bunun bir örneği. (25 Nisan, Sabah)

Neden, Rum halkı ABD'nin istediği sonucu vermedi diye "başarısız" olsun? Neye ve kime göre "başarı"? Elbette emperyalist çıkarlara göredir "başarı"nın ölçütü. Avrupa'nın tavnı da farklı değil, hatı daha pervasızcaydı. Verheugen başta olmak üzere, AB yetkilileri Rum kesimini dize getirmenin formüllerine yoğunlaştılar. İlk adım, KKTC'ye yönelik ambargoyu gevşetmeyi tartışarak, bunu Rum kesiminden "intikam" almanın bir aracına dönüştürme oldu. Sonucun, halkların birliği açısından anlamı tartışması bir yana, Rum kesimi bu yönde bir karar

Sayı 108

32

2 Mayıs
2004

"KKTC'ye tecrit kalkmalı" diye emperyalistlere yalvaranlar Emperyalist tecrit politikasını F Tiplerinde uygulayanlardır

Emperyalist plana tam uyum sağlamanın ödülünü isteyen AKP ve AB'ciler şimdi kukla devlet KKTC'ye yönelik emperyalist tecritin kaldırılmasını istiyorlar. O kadar kolay olmayacağı, emperyalistlerin daha fazla bedel isteyeceği bir yana, "tecritten" şikayet edenlere bakın!

Aynı tecrit politikasını F Tiplerinde uygulayan AKP'dir. Emperyalist tecrit politikasıyla F tiplerinde 110 insanımızı katleden onlardır. Hala tecritle katletmeye devam eden AKP iktidardır.

Tecrit işte böyle bir şeydir. Halkları aç bırakır, soyutlar, ege-men gücün karşısında boyun eğmeye zorlar. Emperyalist efendinin bütün isteklerini yerine getirdiğinde, kişiliksizleşip uşaklaşti-

ğinde, düşüncelerini, politikani, kısaca beynini sattığında kurtulabilirsin ancak tecritten. Tabii böyle bir durumda geriye hiçbir şey kalmaz. AKP bu yoldadır.

Bir de tecrite karşı direniş vardır. Onlar düşüncelerini emperyalizme teslim etmeyenlerdir. Onlar devrimcilerdir.

Oligarşik güçler tecritten şikayet edemezler, çünkü kendi ülkesinde aynı emperyalistlerin tecrit politikasını uygulayıp katleden, bölüp parçalayan onlardır.

Sadece F Tiplerinde mi? Oligarşi hayatın her alanında uyguluyor terci. Halk güçlerini birbirinden kopararak, devrimcilere karşı "terör" demagojisine başvurarak, muhalifini sindirmek, yalnızlaştırıp yok etmek istiyor.

Tecrit tasfiye etmenin, teslim almanın politikasıdır. Amaç, halkın muhalefeti yok etmektir. Bunun için katliamlar, operasyonlar yapıyor oligarşi.

Avrupa'nın ikiyüzlü demokratiğini kendine örnek alan ve çok iyi uygulayan AB'ci sahte demokratlar da bu politikanın bir parçasıdır. Onlar da tecritten söz edemezler.

Tecritten söz edenler, önce dönüp F Tiplerine bakmalıdırlar. Tecritin nasıl uygulandığı orada çok somut ve tarife gerek bırakmayacak şekilde ortadadır. Tercit F Tiplerinde kendini 110 ölümlerle anlatıyor, tek kişilik hücrelere kapatılarak beyinlerindeki düşünceleri değiştirilmeye zorlanmış tutuklularla anlatıyor.

Statüsü sarsılan ve emperyalistlerle işbirliği yapan AKP iktidarı tarafından tasfiyesi gündemde olan Denktaş, tam bir pişkinlik örneği sergileyerek “kazanan benim istediğim oldu” dedi.

vermiştir. Ama halkların iradesi emperyalizmin umurunda değildir, o çıkarına uygun sonucun bir şekilde çıkmasını istemektedir.

Ülkemizi Satan “Alçakları” Herkes Biliyor

Emperyalist planlar gizli kapaklı değildi ve en iyi AKP iktidarı tarafından biliniyordu. AKP'nin “statükoya karşı mücadele” yalanıyla sürdürdüğü politikalar da, bu planlara paraleldi. “Çözüm yanlısı” diye pazarladıkları, emperyalist politikalarından yana olmaktır.

Uşaklık öylesine benimsenmiştir ki, Annan Planı'nın tamamını okuma gereği dahi duymadıklarını kendileri itiraf ediyor. Kepazelik o boyutta ki, referandum bitmiş, gazeteciler sorduğunda planda yer alan kimi ayrıntılara Genelkurmay itiraz ediyor.

AKP işte bu tabloyu “*Son elli yılın en büyük diploması başarısı*” diye pazarlıyor. Emperyalistlerin her istediğini yerine getir ve buna başarı del! Ortada bir başarı varsa, o da emperyalistlere aittir. Türkiye iktidarına istediği politikaları harfiyen uygulamışlardır.

Şu da açık ki, Türkiye ve Yunanistan oligarşileri ada halkını bölmeyi başarmıştır. Bu nedenle de her iki kesimin oligarşileri de memnundur. Türkiye oligarşisi efendileri karşısında sözlerini tuttular. İşbirlikçiliklerinin üzerini ise, “*uzlaşmayan tarafın Rumlar olduğu görülmüştür*” sözleriyle kapatmaya çalışıyorlar. Tayyip oynadığı rolü biliyor ve “*hiçbir millet ülkesini de devletini de ucuza kaptırmanın alçaklığını yaşamaz.*” hamasetine başvuruyor. Doğru “ucuza” değil, ama ekonomik, siyasi, askeri her konuda ülkeyi emperyalistlere satma “alçaklığına” bir yıldır imza atan bu iktidardır.

Onyıllardır oligarşinin desteğiyle ayakta duran Denktaş cuntasının ada halkına baskı, zulüm ve Türkiye'nin kuklası olmaktan başka hiçbir şey vermediği tartışmasıdır. Ancak bu gerçek, “çözüm” diye pazarlanan emperyalist planın içyüzünü görmezden gelmeyi, ya da “kötünün iyisi, şimdilik bağımsız, birleşik Kıbrıs mümkün değil” diyerek bu plana razı olmayı gerektirmez. İlericiler, halkların kardeşliğinden yana olanlar, böyle bir tavır almaz.

Oligarşilerin böldüğü halkların birliğini, Bağımsız, Birleşik Kıbrıs'ı, yine halkların mücadelesi sağlayacaktır. Bu sonuç, başka bir yolun olmadığını kanıtlamıştır.

“Ey Amerika Milli Davamıza Yardım Et!”

İşbirlikçilerin hiçbir milli davası olmaz. “Milli” dedikleri yerde bile emperyalizmden bağımsız hareket edemezler. Bu nedenle de hep emperyalistlerin gözünün içine bakar, “milli dava”larında yardım dilerler. Kıbrıs konusunda da bunun onlarca örneği vardır. Hatırlatacağımız örneği seçmemizin nedeni, ABD'den yardım isteyen Milli Türk Talebe Birliği'nin (MTTB), başta Abdullah Gül olmak üzere, bir çok AKP'linin geçmişte içinde yer aldıkları gerici-faşist örgütlenme olmasındandır.

1964 yılında MTTB, ABD başkanı Johnson'a şu telgrafi çekiyordu:

“... Türk milletinin gençleri olarak, haklı milli davamız Kıbrıs meselesinde **NATO içinde bağlaştığımız, Kore'de silah arkadaşımız Amerikan milletinden ve onun sayın yöneticilerinden davamız gerçeklerine uygun bir anlayış, daha yakın bir ilgi ve daha kuvvetli bir destek beklemekteyiz.** Kıbrıs davasında Türk haklarının başarısı, adaletin ve Batı dünyasının savunduğu ideallerin başarısı olacaktır.” (Cumhuriyet, 12.5.1964)

Emperyalizmin Kıbrıs İlgisi

Kıbrıs'taki İngiliz üssünün bugüne kadar nasıl kullanıldığı hatırlanırsa, bundan sonrasında daha katmerli şekilde kullanılacağı da görülecektir.

İşte bu tarihten kısa bir hatırlatma:

1950'lerde ABD'nin Lübnan ve Ürdün'e müdahalesinde Kıbrıs'taki İngiliz üsleri kullanıldı. ABD Sovyetler'e karşı Kıbrıs'ı kullandı. Suveyş'in Mısır'ın eline geçmesinin ardından İngilizler operasyonlar için adadaki üsleri kullandı. Hatta İngiltere tarafından adaya nükleer bombalar depolandığı da bilinmektedir.

Şimdi Kıbrıs adasının stratejik önemi daha da artmıştır. Ada'nın Amerikan imparatorluğunun üssü haline getirilmesi ve “Büyük Ortadoğu Projesi”nde kullanılması gündemdedir. Amerikan emperyalizmi oligarşiye verdiği desteğin karşılığını mutlaka isteyecektir. Ve bu istek hemen dile getirildiği gibi “*Afganistan'a daha fazla asker gönderme*” ile de sınırlı kalmayacaktır.

“Dost, müttefik” demagojilerinin arkasında her olayda, ABD'nin çıkarlarının yerine getirilmesi yatıyor gibi, Kıbrıs'ta da aynısı yaşanacaktır. Mesela “*NATO için Kuzey'deki Geçitkale Havaalanı'nda NATO üssü kurulacağı, Kıbrıs'ın Ortadoğu, Hazar çevresi ve Kuzey Afrika enerji kaynaklarının kontrolü ve bu amaçla yapılacak askeri operasyonlar için hazırlanacağı*” çeşitli yayınlarda ifade ediliyor.

'Sosyete'nin umre gezisi!

Ucunda kâr varsa, giremeyecekleri kılık yoktur

İçkale Şirketler Grubu'nun sahibi Nadire İçkale'nin organizasyonu ile Umre ziyaretine giden, ta-nınmış patronların eşleri, kızları, medya şovuyla döndü. Pahalı türbanları, tesettürlerinin üzerine taktıkları elmasları ile pozlar verdiler.

"İndirim ayına denk getirilen" ve "kişi başı 5000 dolar ödenen" ziyarete, Ümreci sosyete, üç öğün açık büfeli, beş yıldızlı otellerde kaldılar. Şehir içi günlük turları, Mekke-Medine yolculukları tabii ki sıradan halkın yolculuk yaptığı otobüslerle değil, son model klimalı otobüslerle. Dönüşte de, adet gereği "zem zem suyu"nun yanısıra, gümrüksüz satış mağazalarından parfüm, sigara, çikolata ve içki almayı da ihmal etmediler. "Kutsal topraklardan" mutlu döndüklerini söyleyen burjuvalar, **hacca da gideceklerini** belirttiler. Ne dini vazife amal AKP'nin islamcılığına böyle Umre çok yakıştı.

Burjuvazi sınıfsal niteliği gereği, "satışa çıkarılan kelepirci malı satın almayı" iyi bilir. İktidar dini satışa çıkarmış, sosyete de alıyor.

Bu din istismarı ve soytarılaşma islamcılarının hiçbir itirazı yok. Ne de olsa onlar da "zengini sevenler" sınıfındanlar. Ne kadar çok işbirlikçi tekel, safların-

da yer alırsa, o kadar güçlü olacaklarını düşünürler.

Burjuvazinin ise çıkarları için yapmayacağı şey yoktur. İşin ucunda kâr ve çıkarlar olunca, müslüman da olurlar, cuntacı da. Her kılığa girer, her iktidarın dümen suyunda girerler. Dün 28 Şubatçıydılar, bugün AKP yağcısı oldular.

Devir, AKP iktidarını tüm güçleriyle destekleme devri. Çünkü çıkarlarını en iyi AKP iktidarı koruyor. Gazetelerinde, TÜSİAD açıklamalarında iktidara yönelik tek bir eleştiri dahi yapmıyorlar. Karşılığında ise istedikleri düzenlemeleri yaptırıyor, istedikleri yasaları çıkarttırıyorlar.

TÜSİAD'ı "demokratik laik düzenin" güvence-lerinden biri olarak görenler, yanılıyor. Sermaye için iktidarın niteliği önemsizdir. Bunu en açık haliyle, şarlatanlığa vurarak "Tek parti olsun da..." diyen Sabancı'nın sözlerinde görebilirsiniz.

Ama bugüne kadar 28 Şubat destekçisi olan tekelci burjuvalar da yanılıyor; öyle iki Umre'yle holdinglerinizi kurtaramazsınız; eğer güç olurlar, fırsat bulurlarsa, "yeşil sermaye" emperyalist tekellerle ilişkilerini geliştirirse, AKP kadroları, hiç gözünüzün yaşına bakmadan sizi de ezeceklerdir.

Sayı 108

34

2 Mayıs
2004

Hem İsrail Ortaklı Hem Fetullahçı Bir Patronun Portresi

Turizm sektörünün en büyüklerinden, 2005 1 Mayıs'dan sonra ise en büyüğü olacağını belirten Rixos otellerinin patronu Fettah Tamince'yi, 26 Nisan tarihli Hürriyet'te, Yener Süsoy tanıtıyor. "Bir garip çocuk" iken, birileri ona da "yürü ya kulum" demiş. Fetullah'tan aldığı öğütler, dinlediği vaazların gücüyle yürümüş! Sözlerine, "Fetullah Hoca benim için idoldür" diyerek başlıyor. "Atatürk'e sevgisi anladıkça artan" Fetullahçı patronun yeni yatırımları ise şunlar: Dubrovnik'te savaştan sonra yerle bir edilen tarihi sarayı özelleştirmeye alıp, Adriyatik'in en lüks otelini yapıyor. Dubrovnik Rixos, **İsrailiilerle ortak**, finansmanın yüzde

80'ini **Avusturya bankaları** sağlıyor. Bir başkası **Kiev Rixos**, onu **Mısır Rixos** izleyecekmiş. Fetullah Amerika'dan "yürü ya kulum" diyor, o yürüyor.

Yalnız bir sorun var ki, "Kara para akladığı, arkasında Rus mafyası olduğu" yönündeki haberler. Fetullahçı patron bunlara "Ukraynalı bir işadamlarıyla ortaklık" diye cevap veriyor. Bütün mafia patronlarının kod adı zaten "işadamları".

"Müslüman işadamları" denilen kuşak işte böyledir. İsrail ortaklıkları, emperyalistlerle çıkar ilişkileri, emperyalist işgalin rantı... her numara var. Rixos'a bakın, patronunu eğiten Fetullah'ın ahlakını görün.

Abantın Suyu Nereden?

ABD'de düzenlenen Abant toplantılarının maliyetinin **240 bin dolar** olduğu, toplantıları düzenleyen Gazeteciler ve Yazarlar Vakfı Başkanı Harun Tokak'a dayandırılarak, Vatan gazetesi yazarı Mustafa Mutlu tarafından açıklandı.

Masraflar, Fetullahçıların 10 ay önce kurduğu ve kısa sürede 716 bin dolar para toplayan **Amerikan-Türk Dostluk Derneği**nce (AT-FA) karşılanmış. Eminiz "hayır sahibi işadamları, idolleri Fetullah'a" gereken desteği vermiştir. İlimli islam rolüyle elde edecekleri çıkarların yanında lafı mı olur? Ya da ABD tekel-leri "kaz gelecek yerden tavuk esirgenmez" diyerek gereken kolaylığı göstermiştir. Bu arada Fetullah'ın Amerikalı ilimli islam için örgütlenmeleri de hazırlıyor demek ki. **Amerikan-Türk Dostluk Derneği** bunlardan biri. Şimdi Kafkaslar'dan Balkanlar'a tüm Fetullah okulları ilimli islamın misyonerleri.

Gülsüman ve Şenay Kahraman Anadolu Kadınlarımızın Onurudur

Adım adım, gün gün, saat saat yürüdüler ölümün üstüne. Yendiler ölümü dönüp arkalarına bakmadan. Gün, ölümün üstüne yürüyerek, halkın teslim alınamayacağını haykırma günüydü. Ve onlar öne fırladılar. Emekçiydiler, anaydılar; Şenay'ın iki, Gülsüman'ın bir evladı vardı. Onların geleceği için girdiler ölüm orucuna. Büyük direnişin içinde ayrı bir kahramanlık destanının adı oldular. Bencillikle, çıkarıcılıkla teslim alınmak istenen Anadolu'da "biz varız" diyerek ayağa kalktılar ve Anadolu kadınlarının onuru, geleceğinin teminatı oldular.

Armutlu'daki ölüm orucunda şehit düşen Gülsüman Dönmez ve Şenay Hanoğlu için, 23 Nisanda bir anma düzenlendi. Ailesi tarafından Küçükarmutlu Sarıyer Cemevi'nde verilen anma yemeğine 300 kişi katıldı. TAYAD'lılar ve Anadolu Temel Haklar üyelerinin de katıldığı anmada TAYAD'lı Aileler adına bir konuşma yapıldı.

Oğullarının, kızlarının yanbaşıda büyük bir kararlılıkla ölümü yenen Gülsümanları ve Şenayları olan bir halkı yenemezsiniz.

Saygı duruşunun ardından anma yemeği datılırken, Cemevi etrafında yoğun polis ablukası vardı. Engellemele-re rağmen anmanın yapılmasını hazmedemeyen polis, muhabirimiz Hasan Kutlu'yu keyfi bir şekilde gözaltına aldı. Ölüm orucu kahramanlarına halkın sahiplenmesini engelleyemeyen polis, bu sahiplenmeyi belgelemek için orada bulunan muhabirimizi gözaltına alarak tahammülsüzlüğünü gösterdi.

Erdoğan Güler Anıldı

25 Nisan 2001'de İzmir'deki direniş evinde şehit düşen Erdoğan Güler, mezarı başında anıldı. Salihli Temel Haklar, TKP ilçe örgütü, ÖDP gençliğinin katıldığı anmada, Erdoğan'ın kardeşi bir konuşma yaptı. Erdoğan'ın devrime, mücadelesine bağlılığı ve bir devrimci olarak kararlılığını dile getiren kardeşi, mezar taşının, üzerindeki "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" yazısı nedeniyle, iki kez alçakça kırıldığını ve mezarı kıranların bulunup yargılanması gerekirken, kendisi hakkında "yasanın cürüm saydığı eylemi övmek" idiasıyla dava açıldığını söyledi. Davanın beraatla sonuçlandığını belirten kardeşinin konuşmasının ardından söylenen marşlar ve atılan sloganlarla anma tamamlandı.

Cephe Gerillaları Ölümsüzdür

28 Mart'ta Hozat'a bağlı Kinzir Ormanında, oligarşinin askeri güçleriyle girdiği çatışmada şehit düşen Cephe gerillası Erhan Kökdemir, Elazığ polisinin tehditleri sonucu ailesi tarafından kaçırılmış ve sessiz sedasız bir şekilde Elazığ Asri mezarlığa gömülmüştü.

17 Nisan günü Malatya, Elazığ ve Dersim'den yoldaşları mezarı başında bir anma yaparak cephe gerillasına karşı görevlerini yerine getirdiler. Anmada kızıl bayraklar taşıyan yoldaşları saygı duruşunun ardından Erhan Kökdemir'in mücadelesini ve Kızıldere'den günümüze direniş ve savaş çizgisini anlattılar. "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür, Kızıldere Son Değil Savaş Sürüyor, Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez, Yaşasın Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi" sloganlarının atıldığı anmada, marşlar söylendi. Anma sonrası yoldaşları mezarı kırmızı ve sarı karanfillerle süsleyerek, kızıl bayrak astılar.

"Bir türküdür Dersim dağlarında 12'ler savaşıyor"

23 Nisan 1993 tarihinde Dersim dağlarında şehit düşen gerillalar, Cihan Taçyıldız ve Haydar Aydın'ın mezarları başındaki törenle anıldılar. Kahramanca direniş sergileyen ve Dersim dağlarında ölümsüzleşen 12 gerillanın anmasına Dersim Temel Haklar üyeleri ve TAYAD'lı Aileler katıldı. Cihan Taçyıldız ve Haydar Aydın nezdinde 12'lerin direnişi anlatılırken, mezarlarına karanfiller bırakılıp mumlar yakıldı.

Dersim Belediye mezarlığında yapılan anmada, 12'lerin kavgasının F Tiplerinde sürdüğü belirtilirken, saygı duruşunun ardından şiirler okundu ve "Şu dersimin dağları" türküsü söylenerek anma sona erdirildi.

Ekonomi tıkrırında; İşçiler sokağa!

AKP, “*ekonominin düzeldiği, işsizlikle mücadelenin birinci gündemleri olduğu*” yalanını sürdürdükçe, işçi kıyımları da hızla devam ediyor. Özel sektörde süreklilik kazanan sendikasıylaştırma, işten çıkarma saldırılarına, şimdi de AKP'nin belediye başkanlıklarını kazandığı yerlerde yaşanan işçi kıyımları ekleniyor.

AKP'li Belediyede Zorla, Dayakla İşçi Çıkarılıyor:

Adana'nın merkez Yüreğir Belediyesi'ni kazanan AKP'li belediye başkanı Ömer Topçu'nun ilk talimatı; **‘750 kişi çıkarılacak’** oldu. Topçu bunun için AKP'li faşist güruhtan bir özel ekip oluşturdu. Bu serseri faşist güruh, gönüllü olarak işten çıkmayan işçileri zorla, dayak atarak, ağızlarını burunlarını kırarak işten çıkmaya ‘ikna’ ediyor.

Şu ana kadar 250 kişi zorla işten ayrıldı. Bu şekilde işinden, ekmeğinden edilen işçiler savcılığa suç duyurusunda bulunduğu gün dahi terör sürüyordu. Temizlik işçisi İsmail Maksan istifa etmesini isteyen grup tarafından dövüldü. Radikal'e konuşan Maksan, olayı şöyle anlattı: *“10 kişiydiler. Diğer arkadaşlarım gibi beni de önce tehdit edip, istifa etmemi istediler. Kabul etmeyince dövdüler. Biz istifa edince işe kendilerinin gireceklerini söylediler.”*

AKP'li Belediye başkanı da bu terörü gizlemiyor: *“750 işçinin işten çıkarılması gerekiyor.”* diyor Topçu, bütün terörist egemenler gibi, demagojiye başvurarak şöyle diyor: *“Boş oturup maaş almak isteyenler tahrikte bulunuyor. Bunun sonucu bazı nahoş olaylar yaşanıyor.”*

AKP işçi düşmanı olduğu gibi, belediyeleri rant kapısı olarak görmektedir. Bunun

için de önce her alanında kadrolaşma şart.

Antep Mis-Bis'de Kıyım

Tek-Gıda-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Antep Mis-Bis Fabrikası'nda, sendikası işçiler işten çıkarılıyor. Bir süre önce sendikalı işçileri işten atan patron, işçilerin mücadelesi sonucu işe geri almak zorunda kalmıştı. Şimdi sıra, sendikası, örgütsüz işçilerde. Esnek çalışmayı dayatan Mis-Bis patronu, şu ana kadar 300 işçiyi sokağa attı.

Volkswagen'de Kıyım

Mart ayında 200 kişinin işten çıkarıldığı Çerkezköy Organize Sanayi'ndeki Volkswagen fabrikasında, işçi kıyımı sürüyor. Bu kez de 150'den fazla işçi, “üretimin Bulgaristan'a kaydırılacağı” gerekçesiyle işten atıldı. Emperyalist tekelin kıyımına sessiz kalmanın da ötesinde patronun yana tavır alan faşist Türk Metal Sendikası'na ise işçiler tepkili.

Boyasan İşçi Kıyımına Hazırlanıyor

Ücretlerini alamadıkları için oturma eylemi başlatan Denizli Boyasan işçileri şimdi de kapı önüne konulma tehdidi ile karşı karşıya. TEKSİF Denizli Şube Başkanı Recep Oktay, patronla yapılan görüşmede, patronun kendilerine, “7 Mayıs'ta maaş ve tazminatlarını vererek işten çıkarma yoluna gideceğini” ilettiğini açıkladı.

Hava-İş'ten eylem

“Toplu iş sözleşmesi hükümlerine aykırı şekilde fazladan çalıştırıldıklarını” belirten Hava-İş üyesi işçiler 23 Nisan günü eylem yaptı. 400 işçi Atatürk Havalimanı'nda Teknik Hangar önünde toplanarak THY'yi protesto etti. Hava-İş Sendikası Genel Başkanı Atılay Ayçin, burada yaptığı konuşmada, “vardıyalı düzende çalışanların 15 gündür işyerlerine 1 saat önceden getirildiğini” dile getirdi. Fazla mesainin karşılığının verilmediğini belirten Ayçin, sorun çözülmezse, hizmetleri aksatacaklarını söyledi.

Madenci eylemde

Karaman'ın Ermenek ilçesinde kurulu bulunan Özsayan Madencilik'te çalışan işçiler, maden ocağının kapatılmasına karşı ocağın önünde eylem yaptılar. Bir süre önce grizu patlamasında 10 işçinin öldüğü madende, işçiler sokağa atılmalarını engellemeye çalışıyorlar.

Fiat İşçisine Saldırı

İtalya'nın güneyindeki Potenza kentine bağlı Melfi'de kurulu FIAT tesisleri işçilerinin 26 Nisan'da başlattıkları grev sürüyor. Fiat tarihinin en önemli grevlerinden biri olan direnişte, polis grevci işçilere saldırısında 15 işçi yaralandı. Yaralılarından bazılarının durumunun ağır olduğu belirtiliyor. Grevdeki işçiler, tesislere girişi engellerken, polis ise güç yığarak grev kınacılarını fabrikaya sokmaya çalışıyor. İşçiler çalışma koşullarının düzeltilmesini ve ücretlerinin iyileştirilmesini talep ediyorlar.

Norveç'te Grev

Norveç'te ulaşım işçilerinin daha iyi ücret talebiyle başlattıkları greve patronlar lokavt ve işten çıkarmayla cevap verdi. Grev halen sürerken, inşaat sektöründe çalışan 200 işçi de greve çıktı. Avrupa çapında hak gaspları sürerken emekçilerin eylemleri de yayılıyor.

Türkiye Ziraatçılar Derneği: “Tarımsal KİT’lerin özelleştirilmesi intihardır”

Türkiye Ziraatçılar Derneği’nin 24 Nisan’da yapılan 36’ncı Olağan Genel Kurulu’nda AKP iktidarının IMF talimatlarıyla sürdürdüğü tarım politikalarının ülkemiz tarımında yolaçtığı sonuçlar ortaya konuldu.

TZD Genel Başkanı İbrahim Yetkin, yaptığı konuşmada özellikle “tarım alanındaki ürünleri değerlendirmeye yönelik üretim yapan KİT’lerin özelleştirilmesinin ülkemizi ‘daha az üretip, daha çok ithal eden’ bir ülke konumuna getirdiğini” belirterek bu nedenle “tarımsal KİT’lerin özelleştirilmesinin Türkiye açısından ‘intihar’ anlamına geleceğini” vurguladı.

ATO Konferans salonunda gerçekleştirilen ve ATO Başkanı Sinan Aygün ve CHP Milletvekili Haluk Koç’un da birer konuşma yaptığı toplantıda ortaya konulan rakamlar, zaten bu “intihar”ın çoktan gerçekleşmiş olduğunu ortaya koyuyor. SEK, Yem Sanayi, TZDK (Türkiye Zirai Donatım Kurumu) ta-

mamen tasfiye edilmiş, Şeker Fabrikaları, Et Balık Kurumu, TÜGSAŞ ve TEKEK de parça parça eritiyordu...

Oligarşinin iktidarında ulusal politika olmaz!

Toplantıda konuşmacıların dile getirdiği taleplerden biri de “Ulusal bir tarım politikası uygulanması” oldu. Hiç bir konuda emperyalizmden bağımsızlığı olmayan bir ülkede, sadece bir alanla sınırlı ulusal politikalar uygulanamayacağına göre, “ulusal politika” uygulanmasını isteyenlerin yapması gereken çağrı, emperyalizmin kovulması ve işbirlikçi iktidarların yıkılması için mücadele çağrısıdır. Bu çağrıyla tamamlanmayan “ulusal politika” taleplerinin altı boş kalmaya mahkumdur.

Tarım alanlarında talan

Ziraatçıların 24 Nisan’da Adana’da da bir toplantıları vardı. Ziraat Mühendisleri Odası’nın 50. Yılı nedeniyle düzenlenen forumda, Ziraat Mühendisleri ve Ziraat Fakültesi öğretim görevlileri, “Tarım topraklarının ülkemizdeki kullanımı”nda yaşanan çarpıklıkları sergilediler.

Ziraat Mühendisleri Odası Adana Şube Başkanı, çeşitli çıkar çevrelerinin istekleri doğrultusunda tarım topraklarının kullanılması yönetmeliğinin defalarca değiştirildiğini, en değerli tarım arazilerinin imara açıldığını, arazilerin verimsizleştirildiğini ve bu politikanın halen de sürdürüldüğünü belirtti.

Sayı 108

37

2 Mayıs
2004

Köylü hacizde! Devlet soygunda!

Köylülerin 2000 yılında aldıkları 2 milyar lira civarındaki kredi borcu, faizler nedeniyle 17 milyara yükseldi.

Köylü aldığı krediyi ödeyemiyor. Ve köylünün yanındayız diyen iktidar, köylüye aylık yüzde 9.6 gecikme faizi uyguluyor.

Ama aynı devlet, köylüye ödemesi gereken prim borçlarını ödemiyor. Köylünün ta 2002’den prim alacağı var. Ama devlet aylarca, yıllarca köylünün parasını ödemiş, çeşitli alanlarda kullanırken, gecikmeli ödediği prim borçlarına faiz işletmiyor.

330 bin civarında köylü, borçları nedeniyle kredi kullanamazken, 2000’den bu yana köylülerin Ziraat Bankası’ndan aldıkları krediler de

yüzde 82 azalmış durumda.

Aslında bu rakamlar, köylülüğün “koma haline” işaret ediyor. Ölümün yakın olduğunu gösteriyor. Üretemez hale gelen köylü, ölmüş sayılmaz da ne sayılır?

Varto’da 33 Köylü icraya verildi

Muş’un Varto ilçesine bağlı Dönertaş köyünde, 33 köylü, Varto Ziraat Bankası’ndan aldıkları kredileri ödeyemedikleri için icraya verdiler. Köylülerin çoğu köyden göç ettirilmiş olduğu için de icralar, köylülerin kefillerine gönderildi.

Kredilerin çoğunluğu 1999’da alınmıştı. Ne var ki peşpeşe yaşanan kuraklık nedeniyle hiç bir köylü kredi borçlarını ödeyemedi. Aradan geçen zamanda bir çok kez borçların ertelenmesi, affedilmesi kararları çıkarılmasına rağmen, Dönertaş köylülerinin borçlarında ve faizlerinde bir değişiklik olmadı. Şimdi kapılarında haciz var.

Venezüella’da genetik tarıma yasak

Devlet Başkanı Hugo Chavez, Amerikan tarım tekeli Monsanto’nun genetik tohumlar kullanarak soya fasülyesi yetiştirmek istemesi üzerine, “genetik müdahale görmüş tohumlarla tarımın yasaklanacağını” açıkladı. Açıklamada, bu tür tohumla yapılan tarımın, hem insan sağlığını tehdit ettiği, hem de köylüleri tarım tekellerine bağımlı hale getirdiği vurgulandı. Dünyanın bir çok bölgesindeki köylü hareketleri de genetik tarımın yasaklanmasını istiyor.

Katliamlar Felluce'yi ve Irak Halkını Teslim Alamıyor

- ◆ İşgalciler Felluce ve Necef başta olmak üzere katliamlarla Irak'ı kana boğuyor. BM, AB suskun, izliyor!
- ◆ Felluce ve Necef'te havadan yağdırdığı bombalar ve katliamlar, gücünün değil, batağa saplandığının göstergesidir. Bir yıldır işgal ettiği bir ülkeyi havadan defalarca yeniden bombalamak zorunda kalması bunun açık göstergesidir.
- ◆ İşgalcilerin dizi dizi tabutları ve Bush'un sansürleri aczin ve güçsüzlüğün ifadesidir. Amerikan imparatorluğu, halkların iradesini işgallerle yok etmenin, zenginliklerine el koymanın, tüm dünyayı imparatorluğu haline getirme politikalarının bedeleni çok daha fazla ödeyecektir.
- ◆ Direnişçiler savaşıyor, direniş hızla kitleleşerek büyüyor. Bu üç bizim gücümüzdür, halkların gücüdür.

Sayı 108

38

2 Mayıs
2004

Gözlerimiz, kulağımız, yüreğimiz Felluce'de, Necef'te. Her düşen bombada biz de vuruluyoruz, bütün halkların üzerine yağıyor bombalar. İşgal güçlerine vurulan her darbeye, yüzlerce yıllık öfkeyle soluyor dünyanın ezilen, mazlum halkları.

Felluce direnişinin gücü karşısında, direnişi muhatap almak, "ateşkes" ilan etmek zorunda kalan işgalciler, hafta ortasında yeniden bombalar yağdırmaya başladılar. 300 bin nüfuslu kentte halen giremeyen ve havadan bombalayarak direnişi kırmaya çalışan işgal güçleri, amaçlarına ulaşamıyor. Sadece katliamlardan medet umar hale geldi Amerika. Sanki açık, mevzi savaşı yaşanıyor gibi, havadan bombalar yağdırıp, "direniş mevzilerini vurduk" açıklaması yapan Amerika, halkı katlediyor, bir kenti sindirmek, Felluce üzerinden bütün Irak halkına gözdağı vermek istiyor.

Son saldırılarda da onlarca Iraklı katledildi. Ama amacına ulaşamıyor. Katlettikçe, Irak'ın dört bir yanından cesetlerini topluyorlar.

Bir hafta içinde topladığı cesetlerinin resimleri, kendi askeri tarafından resimlenerek Ameri-

kan basınına satıldı. Kapitalizmin eğittiği ahlak için her şey paradır. Bu nedenle resimleri çekip satan asker o ahlakın kurbanı

olurken, aynı zamanda tüm dünyaya imparatorluğun güçsüzlüğünün ve yalanlarının resmini de göstermiştir. Bugüne kadar ölümlerini gizleyen Bush, suçüstü yakalandı. O meşhur ve batı hayranlarının ağızlarının suyunu akıtan Amerikan özgürlüğü, demokrasisi bir anda rafa kaldırıldı ve resimlerin yayınlanması yasaklandı.

Ne büyük bir acizlik, ne büyük bir korku!

Ama çaresiz, çünkü bir kez tüm dünya gördü o resimleri. Çaresiz, çünkü tüm dünya Felluce'deki şanlı direnişi gün gün izliyor. Devasa silahlara, ilerici teknolojiye sahip, "süper güç", bir kentin mahallelerine dahi giremiyor.

Emperyalistlerin kendi yaptıkları anketlerde bile Irak halkının direnişe desteğinin ve işgalcilere yönelik saldırılara desteğinin giderek arttığı ifade edilmek durumunda kalınırken, Felluce direnişçileri de yayınladıkları bildirilerle direniş çağrısını tüm Irak'a yayıyorlar.

Bu çağrı etkisini gösterecektir. İşgalciler tam bir açikhava hapishanesi haline getirdikleri, içeriye hiçbir kimseyi almadan sadece havadan bombalamaya devam ettikleri Felluce'yi teslim alamadıkça çağrının etkisi de büyüyecektir.

Onar onar, yüzer yüzer katledebilirler, ama

Amerika, askerlerinin tabutlarını kendi halkından, dünyadan gizlemeye çalıştı. Daha nereye kadar gizleyebileceğinizi sanıyordunuz? O görünümler halkların gücüdür, imparatorluğun tabutları çoğalacak İşgalciler bugünleri de çok arayacaklar! Ve halkları yenemeyeceklerini Vietnam'dan sonra bir kez de Irak'ta görecekler

milyonları, milyarları yenemezler. Bu, direnişin gerçeğidir. Onlar bir avuç, biz milyarlarız. Biz direndikçe güçlenir ve sonunda mutlaka imparatorlukları yıkarız.

Felluce işte bu ruhla direniyor. Yurtseverliğin en doğal gereğini yerine getiriyor direnişçiler.

Irak'ın Her Yerinde Katliam, Her Yerinde Direniş Var

Bir hafta içinde yaşanan katliamlara ve işgalcilere yönelik saldırılara baktığımızda, direnişin bir bölgeye, bir kesime has olmaktan çıkarak bütün Irak'a yayıldığını görebiliriz.

24 Nisan günü; Şii lider Mukteda el Sadr'ın etkin olduğu, iki milyon nüfuslu Sadr Kent'ni bombalayan işgalciler, bir pazar yerinde 14 Iraklıyı katletti, 36 kişi de yaralandı. Kerbela'da işbirlikçi Polonya askerleri 5 Iraklıyı katletti. Felluce'de bir evi roketle vuran işgalciler 2 yaşındaki kız çocuğunu katletti. Irak'tan çekilen İspanyol askerleri Necef'te son suçlarını, bir araca ateş açıp bir 1 Iraklıyı katlederek işledi.

Aynı gün, Tacî'de Amerikan askeri üssüne saldırı düzenleyen direnişçiler 5 işgal askerini öldürdü, çok sayıda işgalci yaralandı. Samara kentinde de ABD konvoyuna pusu kuran direnişçiler bir işgal askerini öldürürken, konvoyu imha etti. Tikrit kentinde ise işgalcilerle işbirliği yapan Irak polisi direnişçiler tarafından vuruldu. Bu saldırıda 4 Irak polisi öldü, 16 kişi yaralandı. Kut'ta 2 ABD askeri öldürüldü.

25 Nisan günü; Bağdat'ta saldırıya uğrayan Amerikan askerleri panik halinde korkuya kapılarak öğrencilerin üzerine gelişi-güzel ateş açtı. 12 yaşlarındaki 5 ortaokul öğrencisini katleden işgalciler, direnişçilerin vurduğu askeri araçların etrafından gösteri yapan çocuklardan 8'ini de gözaltına aldı. İşgalciler, olayı görüntüleyen gazeteciyi de kurşun yağmuruna tuttular.

Felluce kuşatmasını sürdüren işgalcilerin kente kenar mahallerden giriş denemesi bozgunla sonuçlandı. Direnişçiler işgal güçlerini püskürttüler.

26 Nisan günü; Amerikan işbirlikçisi cephenin direniş karşısında paniğe kapılarak birer birer asker çekme kararları açıklamasının ardından, efendisine "moral" ziyareti yapmak isteyen Bulgaristan Cumhurbaşkanı Georgi Pırvanov, direnişçiler tarafından karşılandı. Direnişçiler Pırvanov'un konvoyuna Kerbela'da saldırdı. Bunun üzerine Pırvanov, işgal ortağı Bulgar askerlerine "moral vermekten" vazgeçerek apar topar Sofya'ya kaçtı.

"Yönetim Devri" Komedisi

"Haziran ayında yönetim devri" iyice komediye döndü. Kukla hükümet bile kuramayan işgalciler, direniş karşısında yetki devrinin gecikebileceğini açıklarken, yetki kısıtlamalarını da gündeme getirdiler. Dışişleri Bakanı Powell, 1 Temmuz'dan sonra yetkinin devredileceği, "Yeni Irak Hükümeti"nin, "bazı yetkilerinin" Amerikan güçlerinde kalacağını açıkladı. Bunların başında da yasa yapma yetkisi geliyor. "Egemenliğe" bakın siz! Yasasını yapamayan egemen devlet! İmparatorluğun bütün yalanları direniş karşısında paramparça olmaya devam ediyor. Hala bu emperyalizmin değiştiği saçmalığını tartışanlar ne diyorlar acaba?

Felluce'de Direnişin Zaferi

İşgalciler günlerdir kuşatıp bombalar yağdırdığı Felluce'yi teslim alamadıklarını, 29 Nisan günü kuşatmayı kaldırıp geri çekileceklerini açıklayarak ilan ettiler. "Irak ordusuna devrediyoruz" açıklamaları bozgunlarını gizleme manevrasındır, direnişin bu muharebesini kazanan, ölümüne direnenler olmuştur.

'Bayrağımızı Satmayacağız'

Amerikalı işgalcileri tarafından hazırlatılan "yeni Irak bayrağı", halkların tepkisiyle karşılandı. Arap halklarının geleneksel renkleriyle, gelenekleriyle hiçbir çağrışımı, simgesel bir uyumu olmayan bayrak; beyaz üzerine mavi bir hilal, iki mavi şerit ve sarı bir şeritten oluşuyor.

Halkta İsrail bayrağının renklerin duygusu yaratan yeni bayrağı halk memnuniyetsizlikle karşılarlarken, Felluce halkı yeni bayrağı yaktılar. Musul Üniversitesi öğrencileri de düzenledikleri gösteride onursuzluk saydıklarını belirterek protesto ettiler. Bin öğrenci dev bir Irak bayrağının etrafından toplanarak "bayrağımızı satmayacağız" sloganları attı. Vatansever öğrenciler, Amerikan bayrağını ve yeni Irak bayrağını da yaktılar.

Takviye Sizi Kurtarmaz

İşgalci cephedeki çatlaklar, askerlerini çekenler, büyüyen direniş... hepsi arka arkaya gelince Powell, işbirlikçilerinden daha fazla asker istedi. Daha fazla asker isteyen bir başkası da işgal güçlerinin komutanı General Abizaid. Daha önce görev süresi uzatılan askerlerinden 20 bininin daha görev süresinin uzatılmasını ve yeni asker gönderilmesini istedi. Hiçbiri çare değildir. Tek çareniz, Irak'ı terk etmek.

Sayı 108

39

2 Mayıs
2004

Bağdat'ta sabah saatlerinde düzenlenen saldırıda ABD askeri konvoyu tamamen tahrip edildi. 4 askeri aracın imha edildiği saldırıda 12 işgalci ABD askeri öldü. Bu arada önceki saldırılarda yaralanan bir ABD askerinin daha tabutla ABD'ye dönenler arasına katıldığı açıklandı.

İşgalcilerin, Bağdat'ta silah aramak amacıyla girdikleri bir binada meydana gelen patlamada 3 işgalci öldü, 4 askeri araç tahrip oldu, bir çok işgalci askeri de yaralandı. Iraklılar sevinç gösterileri yaptılar.

Divaniye'de iki Iraklı katledildi.

27 Nisan günü; Şii milislerin kontrolündeki Necef'in kenar semtlerini bombalayan ABD helikopterleri 64 direnişçiyi katletti.

Felluce direnişçileri, işgalcilere yardım eden 20 işbirlikçi ile, ellerinde esir tuttıkları 12 ABD askerini idam ettiklerini açıkladılar.

29 Nisan günü; Muhmudiye'de 8, Bakuba'da 2 işgal askeri öldürüldü. Bu arada, Irak'tan kaçan ülkeler arasına Norveç de katıldı. Norveç hükümeti, ABD'nin, "askeriniz göreve devam etsin" isteğini reddetti ve askerlerini çekeceğini açıkladı.

Sadece sınırlı ve özet bir tablodur burada aktardıklarımız. Ama, Amerikan vahşeti ve direnişin gücü ve yaygınlığı konusunda yeterince fikir vermektedir.

BM Ne İş Yapar?!

Felluce kuşatması ve havadan bombardımanlarla yapılan katliamlar dünyanın gözleri önünde yaşanıyor. BM'den "çık" yok. Sanki böyle bir olay yaşanmıyor ya da bir kentin bombalanması "savaşın doğal bir sonucu". Elbette bütün emperyalist ülkeler ve onların emirlerini yerine getirmekten başka hiçbir iş yapmayan BM de bunları görüyor ve "savaş hukuku"yla açıklanamayacağını biliyor.

Onlar, direnen Küba'yı nasıl teslim alabiliriz, bunun için hangi kararı çıkaralım diye tartışıyorlar. Ne Irak'taki işgalci Amerika'ya, ne Filistin halkın resmin terörizmle teslim almaya çalışan İsrail'e seslerini çıkarmıyorlar. Ve hala, Avrupa kökenli ve onlar gibi düşünen ülkemiz soulundan, "işgal sona ersin, BM'ye devredilsin" diyenler var. Ha BM, ha ABD! Avrupalı burjuva kalemşorlerin, "işgal kötü, ama ABD'nin şimdi çekilmesi daha kötü" demagojileriyle yürüttüğü bu propagandaya inanmak; halkların gücü ve iradesine inanmamak, güvenmemek, emperyalistlerin terörizm demagojilerine inanmaktır.

Kuzey Kore Halkının Acısını Paylaşıyoruz

Kuzey Kore: 22 Nisan günü Kuzey Kore'nin Ryongchon sınır bölgesinde meydana gelen tren kazasında 150 kişi öldü, 1500 kişi yaralandı. Kuzey Kore halkının acısını paylaşıyoruz.

Emperyalist medyanın kazayı anti-komünist propaganda için kullanmasına karşı Kuzey Kore hükümeti medyayı bölgeye almadı. Başta Doğan Medya olmak üzere, tren kazası bile komünizme saldırı bahanesi yapıldı. Kendi devleti 40 bin insanı enkaz altına gömüp 10 binini saklarken sesi çıkmayan ahlaksızlar, Kuzey Kore nezdinde komünizme tarihsel, sınıfsal kinlerini kustular. Kazada ölenlere zerrece üzülmelikleri buradan belliydi.

Amerikan Konvoyuna Pusu

Afganistan: Afganistan'ın kukla devlet başkanı Karzai, üst düzey yöneticiler hariç Taliban mensuplarını "ülkenin yeniden inşaatı için çalışmaya" davet etti. 26 Nisan günü Kandahar şehri yakınlarında ABD konvoyuna pusu kuran direnişçiler işgalcilere zaiyat verirdi. 3 ABD askerinin yaralandığı açıklanırken, yankilerin kayıpları hakkında bilgi verilmedi.

Krallık Zor Durumda

Nepal: Nepal'de Kral Gyanendra'nın parlamentoyu feshetmesinin ardından yaşanan gösteriler etkisini göstermeye başladı. Halkın büyük bir kesiminin katıldığı gösteriler karşısında zor durumda kalan Kral Gyanendra, protesto gösterisini düzenleyen partilerle görüşme çağrısında bulundu. Kral Gyanendra'nın talebini reddeden yasal Nepal Birleşik Marksist Leninist Komünist Partisi genel sekreteri Madhav Kumar, "karalın samimi olduğuna inanmıyoruz" dedi.

Gösteriler Yeniden Başladı

Bolivya: Bolivya'da yoksul halkın Amerikancı Lozada'yı devirmesinin ardından, yeni devlet başkanı Carlos Mesa'ya tanındığı süre doluyor. Emekçilerin, köylülerin taleplerini yerine getirmeyen Mesa'ya karşı eylem kararları alan halk güçleri, ilk gösterisini 22 Nisan günü yaptı. 20 bin kişinin katıldığı gösteriler Bolivya İşçi Konfederasyonu tarafından örgütlenirken, Mesa'nın istifası istendi. Emekçiler doğalgazın özelleştirilmesi başta olmak üzere emperyalist politikalara son verilmesini istiyorlar.

Faşizm ve Demokratik Mücadele

Demokratik mücadelenin muhtevası ve biçimlenişi, özellikle içinde bulunduğumuz süreçte Türkiye solunun öncelikli teorik tartışmalarından biri olmak durumundadır. Bunun güncel iki nedeni vardır; **birincisi**, demokratik mücadele, bir çok noktada devrimci içeriğinden uzaklaştırılmış, yasalığa hapsedilmiştir. İkincisi, oligarşinin demokratik mücadele ve örgütlenmeyi yoketmeye yönelik saldırıları gündemdedir (son olarak 1 Nisan'da başlayan ve "DHKP-C operasyonu" diye lanse edilen saldırıların amacı da budur); bu noktada demokratik mücadele alanında neden ve nasıl varolunabileceği tüm devrimcilerin, demokratların kafasında net olmalıdır.

Demokratik mücadelenin nasıl bir muhtevayla ele alındığı ve pratik olarak nasıl yürütüldüğü, reformizmle devrimcilik arasındaki en önemli ayırım noktalarından biridir. Ülkemizin –demokratikleşme manevralarının ve demagojilerinin birinin bitip birinin başladığı– son 15 yılında bu konudaki sapmalar, yanlış anlayışlar iyice yayılıp güçlenmiştir.

? Demokratik mücadelenin halkın mücadelesindeki yeri nedir?

Halkın mücadelesi muhteva açısından üç alanda yürütülür: **Ekonomik-demokratik mücadele**, **ideolojik mücadele**, **siyasi mücadele**. Ekonomik demokratik mücadele, halkın çeşitli kesimlerinin mevcut düzen içinde hak ve özgürlüklerini elde etmek için yürüttüğü mücadeledir. Ücret mücadelesi, zamlara karşı mücadeleler, şu veya bu faşist yasanın iptali için mücadeleler bu kapsamdadır. **İdeolojik mücadele**, diğer alanlardaki mücadelenin tamamlayıcısı olarak burjuvazinin ideolojik, kültürel saldırılarına karşı, halka gerçeğin anlatılmasını, sosyalizmin tanıtılmasını içeren mücadeledir. İdeolojik mücadele, halkı burjuvazinin etkisi altına sokacak her türlü sapma düşüncelere karşı mücadeleyi de içerir. **Siyasi mücadele** ise, özetle **iktidar** mücadelesidir. İlk ikisi, sonuncuya, yani siyasi mücadeleye hizmet eder.

Yazının sonraki bölümlerinde daha geniş göreceğimiz gibi, geniş kitlelerin mücadeleye katılımı, örgütlenmeyle tanışması, daha çok demokratik

alandaki gerçekleşir. Bu bakımdan demokratik mücadele, kitlelerin devrim mücadelesine kazanılmasında önemli bir köprü teşkil eder.

? Faşist bir düzen neden demokratik haklar tanır?

Yasaların tanıyacağı hak ve özgürlüklerin, halkın mücadelesinin ve örgütlenmesinin gelişmesine hizmet edeceği de açıktır; öyleyse, faşizm bile niye tanıyor bu hakları?

Birincisi, mücadele sonucu tanımak zorunda kalıyor. İkincisi halkın düzene karşı tepkilerinin legal yollar içinde tutulması, düzen içi kanallarda eritilmesi, burjuvazi için değişmez bir politikadır. Egemen sınıflar da tarihi tecrübeleriyle bilirler ki, sürekli, nefes aldırılmaksızın baskı ve terörle yönetemez, iktidarlarının meşruluğunu ve sürekliliğini sağlayamazlar.

Bu anlamda da tekeller burjuvazi, emperyalist ülkelerde öncelikle faşizmle değil burjuva demokrasisiyle yönetmeyi tercih eder. Bizim gibi oligarşik diktatörlüklerin hüküm sürdüğü ülkelerde ise bu tercih, faşizmi ve demokrasicilik oyununu birlikte sürdürmeye dönüşmüştür. Yani, sistem esas olarak yukarıdan aşağıya faşistleştirilmiş ve faşizm süreklileştirilmiştir. Fakat faşizm, –cuntalar, yani açık faşizm dönemleri hariç– parlamento, partiler, seçimler gibi demokratik hakları da yürürlükte tutar. Halkın mücadelesinin düzeyine, krizin boyutlarına göre, bu haklar genişler, daralır. Ülkemizdeki işbirlikçi tekeller burjuvazi de, halkın düzene karşı tepkilerinin devrimcileşmemesi için, tepkilerin gösterilebileceği düzen içi bazı kanalların açılması politikasını izler. Kısacası, oligarşi açısından halka verilen veya verilmek zorunda kalınan bu küçük tavizler daha büyük çıkarlarını korumak içindir. TÜSİAD'ın, Avrupa emperyalistlerinin zaman zaman kabaran demokratikleştirme heveslerinin kaynağı da budur. Onları zaman zaman kısmi de olsa reform yapılmasını istemeye iten sebep, sistemdeki tıkanıklıkların devrime yol açmasından duydukları kaygıdır. Faşist terör karşısında tüm demokratik yolların tıkanığı yerde halkın şiddetinin nesnel zemini güçlenmiş olacaktır. Bu ise, oligarşinin "siyasi istikrarsızlık" dediği durumdur. Bu "is-

tikrarsızlığı" aşır, halkın mücadelesinin yumuşatılması, sınıflar mücadelesindeki şiddetin düşürülmesi, emperyalistlerin ve oligarşinin "demokratik hakları" tanımındaki başlıca etkenlerdir.

Döneme, koşullara göre demokrasıcılık manevraları veya faşist terör daha ön plana çıkabilir. Bizim ülkemizde, oranları değişse de ikisi hep birlikte sürdürülmektedir. Bu anlamda, cunta dönemleri hariç, demokratik alan hep varolmuş, ancak bunun hangi genişlikte kullanılacağını ise esas olarak yine halkın mücadele ve örgütlenme düzeyi belirlemiştir.

Oligarşi, demokratik alanı yoketmemekle birlikte, en dar sınırlarda, denetimi içinde tutmaya çalışır. Bu çerçevede, özellikle devrimcilerin bu alandan yararlanmasını önlemeye çalışır. Devrimci bir anlayışın yön verdiği örgütlenmeleri sadece illegal alandaki örgütlenmelerle sınırlandırmak, oligarşinin amaçlarından biridir. Böylelikle devrimci mücadelenin kitle tabanını daraltmayı, devrimcileri halktan tecrit etmeyi hedefler. Bunun karşısında da devrimciler, hak ve özgürlükleri genişletme mücadelesi verirler. Bu mücadele çoğu kez oldukça şiddetli biçimde sürdüğünden, ülkemizdeki demokratik mücadele de esas olarak demokratlar tarafından değil, devrimciler tarafından verilmektedir. Demokratik mevziler kazanılması, her zaman devrimcilerin cüretle, bedeller ödemesi sayesinde mümkün olabilmiş, küçük burjuva demokrat kesimler, bu mevzilerde ancak ondan sonra boy göstermeye başlamışlardır.

? Demokratik mücadele yasal mücadeleyle aynı şey midir?

Ülkemizde demokratik mücadele alanında sık sık karıştırılan olgulardan biri budur. Demokratik

mücadelenin zemini, yasalılık değil, haklılık ve meşruluktur.

Demokratik mücadele ve örgütlenme, esas itibarıyla açık olarak yürütülür. Ancak bundan anlaşılması gereken, demokratik mücadelenin çerçevesinin illa yasal sınırlarla belirleneceği ve bu mücadelenin **sadece** yasal sendikalar, dernekler, meslek odaları vb. aracılığıyla sürdürüleceği anlamına gelmez. Yasal imkanlardan sonuna kadar yararlanırken, sadece bunlara bağlı kalmamak, demokratik mücadelenin en önemli noktalarından biridir. Çünkü kendilerini sadece yasalılıkla sınırlayanların bu mücadeleyi ve bu alandaki örgütlenmeleri geliştirmeleri mümkün olmaz.

Demokratik alanın bir konusu olan memurların sendikalaşma mücadelesinin ülkemizdeki seyri buna çarpıcı bir örnektir. Memurların sendikalaşması da, sendika için, diğer hakları için eylem yapmaları da yasaktı. Ama meşruluk temelinde yasalar aşılarak, memurların sendika hakkı kazanıldı.

Kendini yasalarla sınırlayanların bu ülkede nefes alması bile zordur. Dernekler, sendikalar yasalarında, bunların "siyaset yapmasını" engelleyen yığınla madde vardır. Gelin de uyun bu yasalara. Veya bugün hayatın her alanında kurulan "Platformlar", "Koordinasyonlar", "Komisyonlar", hiçbir yasal değildir, ama ihtiyaçtırlar ve meşrudurlar. Veya mesela, Halk meclisleri, işçi meclisleri gibi örgütlenmeler de, yasal olmayan ama meşru örgütlenmeler olarak demokratik alandaki örgütlenme ve mücadelenin bir parçasıdır.

Daha da ötesi, faşizmin baskısının daha da yoğunlaştığı koşullarda, ekonomik-demokratik talepler doğrultusunda mücadele verecek örgütlenmeler yarı-legal, hatta illegal olmak zorunda kalabilirler. Onların illegal olması, demokratik mücadeleyi demokratik mücadele olmaktan çıkarmaz.

Kısacası, demokratik mücadeleyle, yasalılığı özdeşleştirmek, aslında sadece faşizmin izin verdiği kadar mücadele anlayışına denk düşer. Faşizmin izni ve icazeti kalktığında bu anlayıştakilerin de işi biter.

Demokratik mücadele, yasalılık olmadığı gibi, "uzlaşmacılık, diyalogculuk" da demek değildir. Demokratik mücadele, esas olarak barışçıl mücadele biçimleriyle yürütülen bir mücadeledir, ama bu da militancadır. Hakların "söke söke" alındığı, hak gasplarına karşı gerektiğinde işgallerden boykotlara, sokak çatışmalarına kadar uzanan mücadele biçimlerinin gündeme geldiği bir alandır. Ülkemizde son yıllarda demokratik mücadele, "izinli basın açıklamalarına" indirgenmiş, en azından demokratik mücadele denilince

Demokratik mücadelede, söz, karar örgütlenme hakkı gerektiğinde elde sopalarla savunuluyor...

geniş bir kesimin gözünde böyle bir tablo canlanır olmuştur. Sanki bir yerde işgal yapılırsa, sanki polisin saldırdığı bir eylemde polisle sopalarla, taşlarla çatışılırsa, bu eylem demokratik mücadele olmaktan çıkacakmış gibi algılanmaktadır. Tersine, faşist terörün şiddetlendiği yerde, demokratik mücadele tam da budur. Burada bir hatırlatma yapmalıyız; Mahir, mücadele biçimlerini sayarken “Barışçıl mücadele metodları” şikkını saydıktan sonra (uzlaşıcı demek değildir) paran-tezini ekler.

? Legal imkanlardan yararlanmak-la legalizm aynı şey midir?

Yukarıda belirttiklerimizden anlaşılacağı gibi, faşizm koşullarında tanınan hak ve özgürlükler, düzen açısından devrimi engellemeyi amaçlar. Burada bütün mesele, devrimcilerin bunu nasıl kullanacağıdır. Bu hak ve özgürlükler, doğru bir anlayışla kullanılmadığında pekala bir “tuzağa” da dönüşebilir.

Demokratik hakları kullanırken legalizmin ba-tağına düşmemek işte bu noktada çok önemlidir. Legal hakları kullanmakla legalizm aynı şeyler değildir; devrimci bir hareket legal imkanlardan yararlanırken legalizme düşmemek için adeta bı-çak sırtında yürürcesine dikkatli olmak duru-mundadır.

Yasal hakları kullanmak doğrudur; ama dev-rim mücadelesini sadece bunlara hapsedmek, yanlıştır. Legalizm, kendini yasallıkla sınırlamak-tır. Legalizm, sadece örgütlenmede değil, müca-dele biçimlerinde de “yasaların izin verdiği”nin dışına çıkmamaktır. Legalizm, köküyle, gövde-siyle faşizmin kapısına kilit asabileceği bir örgüt-lenme durumunda olmaktadır.

Demokratik mücadelede, gerektiğinde yasaları aşarak sürdürülüyor... Bu pankartın taşıdığı tarihte, memurlara sendika YASAK'ı!

Bu anlayış, esas olarak devrim hedefinden tü-müyle kopmanın ve tümüyle düzene angaje ol-manın sonucunda ortaya çıkar. Artık onların her-şeyi, örgütlenmesi, mücadelesi, kadrolaşması, kitle ilişkileri, düzenin izni ve icazeti altında ola-caktır. Düzene karşı **düzen değişikliği** için müca-dele, onların gündeminde, programında yoktur; dolayısıyla da illegaliteye gerek yoktur.

? Reformizmle, reformlar için mü-cadele arasındaki fark nedir?

Demokratik mücadele fiilen reformlar için mücadeledir; ama reformist bir mücadele değil-dir. Devrimciler de düzen içindeki reformlar için mücadele ederler. Fakat, burjuva demokratik re-formlar ve burjuva demokrasisinin kendisi bizim için hiç bir zaman **amaç** olamaz. Bunu araç ola-rak kullanıp devrimi güçlendirmektir bizim ama-cımız. Demokratik mücadele işte ancak böyle yapıldığında devrimci bir muhtevada sürdürül-müş olur.

Reformistler de demokratik mücadele içerisin-de yer alırlar. Ama onların demokratik mücadele anlayışı devrimi hedeflemez. Düzene sağından solundan rötuş yapılmasıyla sınırlıdır amaçları. Başka deyişle, reformlar, araç olmaktan çıkılıp amaçlaştırılmıştır.

Özetle söylersek, reformlar için verilen müca-delenin reformist mi, devrimci mi olduğunu belir-leyen, o mücadelenin hangi hedeflerle ele alındı-ğıdır. Bakış açısındaki bu farklılık, hangi taleple-rin ileri sürüleceğinde de gösterir kendini. Reform-izm genellikle, “düzen içinde kabul edilebilir” olan talepleri ileri sürer. Oysa devrimci bir bakış açısı, taleplerin düzen içinde kabul edilebilirliğini değil, halkın çıkarlarının ifadesi olmasını, haklı ve meşru olmasını esas alır.

Mesela, Susurluk döneminde olduğu gibi, re-formizm taleplerini sadece “Çiller-Ağar-Bucak” yargılsınla sınırlar; biz, adalet isteğinin yanısı-ra, Susurluk pisliliğini bu düzenin değil, devrimin temizleyeceğini öne çıkarırız. Bu demokratik mü-cadele ve örgütlenme içinde devrimin gündem-leştirilmesidir... Mesela, Kürtçenin serbest bira-kılmasını istemek de demokratik mücadelenin bir talebidir, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının tanınması da. Birincisi mevcut düzen içinde gerçekleşebilir bir taleptir, ikincisi ise bir devrim sorunudur. Doğru devrimci anlayış, ey-lemlerinin muhtevasına, biçimine göre iki talebi de ortaya sürer, reformizm ise ikincisini ağızına almaz.

? Demokratik alanın devrim mücadelesindeki işlevi nedir?

Demokratik mücadele ve demokratik örgütlenmeler, kitlelerin doğrudan, bire bir örgütlendiği en önemli alanlardan biri durumundadır.

Başka bir açıdan söylersek, demokratik mücadele ve örgütlenme, öncelikle **kitle çalışmasıdır**. Geniş halk kesimleri devrimcileri, devrimci örgütleri, büyük ölçüde demokratik mücadele içinde tanır. Yani demokratik mücadele devrimcilerin kitlelerle dolaysız olarak buluştuğu, kitlelerin de devrimci örgütlenmelere en kolay ulaşabildiği alandır. *“Devrimci bir parti için somut, güncel talepleri doğrultusunda kitleleri eğitmek, örgütlü hale getirmek, sistem dışına çıkartmak demokratik mücadelenin özünü oluşturur.”*

Bunun dışında, bizzat demokratik mücadelenin içinde, kitlelere teorik ve pratik olarak sorunların çözümünün düzen içinde mümkün olmadığı gösterilir.

Faşizmin olduğu bir ülkede halkın ne ekonomik, ne demokratik sorunlarının tümünün köklü bir biçimde mevcut düzen içinde çözülmesi mümkün değildir. Bunu biz biliriz ve bu nedenle de demokrasinin devrim sorunu olduğunu, halkın öteki ekonomik, sosyal taleplerinin karşılanmasının da ancak halk iktidarıyla mümkün olduğunu söyleriz. Demokratik alandaki mücadele işte bunu kitlelere gösterme ve kavratma mücadelesidir. Bunu da, kitleleri örgütlü hale getirerek, bizzat kendi mücadele deneylerini yaşamasını sağlayarak, bu mücadele içinde siyasallaştırarak gösteririz.

Demokratik mücadele içinde de asıl amaç, haklar ve özgürlükler çerçevesinde yürütülen mücadeleler aracılığıyla kitleleri iktidar hedefine yönleltmek, devrime kanallandırmaktır.

Ekonomik-demokratik mücadelede, o anki somut sonuç ne olursa olsun, eğer bu mücadele doğru bir anlayışla ele alınmışsa, kazanan devrim olur. Eğer o anki talep kabul ettirilmişse, düzen içinde karşılanmışsa, halk kendi gücünü görmüş, hakların mücadeleye kazanılacağını kavramış olarak, daha ileri hedeflere yönelecektir. Eğer talep kabul ettirilememişse, sağlanan örgütlülük ve siyasallaşma halkın kazanımıdır. Düzen içinde neyin mümkün olup olmadığı, halkın kafasında şekillenmeye başlar. *“Halk sorunlarının çözümü’nün bu düzende olmadığını asıl olarak demokratik mücadele içinde sınıf gerçeklikleri ile yüz yüze geldiği ölçüde kavrar. Ezen-ezilen, sömüren-sömürülen, haklı-haksız, bu mücadele süreci içinde görülür. Yine bu mücadele içinde örgütlü olmanın, dayanışmanın, demokrasinin ne olup olma-*

dığını anlar, hak aramanın gerekliliğini, zorunluluğunu kavrar. İktidarın baskı ve zorunu yaşayarak onun gerçek yüzünü görürler. Hak arama mücadelesi zamanla devrimci dönüşüme uğrayarak düzenin sınırlarını zorlayan bir noktaya varır. İşte bu noktada devrimcilerin yürüttüğü siyasal çalışmaya bağlı olarak kitleler doğrudan devrimci mücadelenin içinde yer alırlar.” (Haziran Yayınları Eğitim Dizisi, Halk Sınıfı-1, sf. 117)

Devrimi, kitleler açısından bir ihtiyaç, bir zorunluluk haline getiren süreç, taleplerinin mevcut düzen içinde karşılık bulamamasıdır. Bundan şu sonuç çıkar; kitlelerin devrime, devrim için mücadeleye katılması, teorik ve pratik olarak böyle bir süreci yaşamalarını gerektirir. Demokratik mücadele de kitlelere esas olarak bu süreci yaşatacak olan mücadeledir. Elbette silahlı mücadele, halka güven verecek bir askeri-politik örgütlenme, bu süreci başka açılardan tamamlayacaktır.

Demokratik alanda mücadele yürüten, demokratik alanda örgütlenme yapan bir devrimcinin asla unutmaması gereken, devrim hedefidir. Doğrudan veya dolaylı biçimlerde o mücadelenin içinde olmalıdır devrim. Bu olmadığında, reformistlerle devrimcilerin yürüttüğü demokratik mücadele farksızlaşır.

Demokratik mücadele legal bir kaç dernek kurmaktan, yasal (“izinli”) eylemler yapmaktan ibaret değildir. Demokratik alanı, demokratik yapan, **demokrasi mücadelesinin bir parçası** olmasıdır. Dolayısıyla hangi tür örgütlenmelerin olacağını, mücadelenin ne kadar radikal ne kadar ılımlı biçimlerle sürdürüleceğini belirleyecek olan da faşizme karşı demokrasi mücadelesinin o anki koşullarıdır. Unutulmaması gereken, Demokratik mücadele ve örgütlenmenin, öncelikle **kitle çalışması** olduğu, kitleleri **eğitmeyi, örgütlü hale getirmeyi ve sistem dışına çıkarmayı** hedeflemesi gerektiğidir. Demokrasi koşullarında yaşamadığımızı göre, bu görev aynı zamanda faşizme karşı demokratik mevzileri savunma direnişiyle iç içe yürüyecektir. Kapatmalar, baskınlar, işkenceler, tutuklamalar, demokratik alandan çekilmeyi değil, tersine bu alandaki mücadeleyi daha da ısrarlı ve güçlü hale getirmeyi gerektirir.

Faşizm, bu alandan devrimcileri yoketmek için, yasal ve yasadışı her türlü baskı, komplo, tehdit yöntemlerine başvuruyor ve daha da başvurmaya devam edecektir. Devrimciler de kitleleri örgütlemek için düzenin yasal, legal imkanlarını sonuna kadar zorlamak durumundadır. Bu da devrim-karşı devrim çatışmasının, sınıflar mücadelesinin bir parçasıdır zaten.

Faşist Saldırıları Gençliği Teslim Alamaz Antalya ve İzmir'de faşist saldırı ve direniş

Antalya ve İzmir'de yaşanan polis destekli faşist saldırılar gençliğin direnişi ile karşılandı.

Antalya'da yaşanan saldırı 12 Nisan günü, faşist çetelerin polis, ÖGB işbirliği ile bir grup devrimci öğrencinin oturduğu eve saldırısı ile başladı. Saldırının ardından öğrenci evinde toplanan devrimci demokrat yurtsever öğrenciler, gerici-faşist güruhla çatıştılar. Faşistleri püskürten öğrenciler, daha sonra Rektörlüğe yürüyerek, “*eğitim haklarının faşist-polis-ÖGB işbirliği ile ihlal edildiğini*” dile getirdiler. Olay sırasında yaralanan 8 öğrencinin rapor almak için Adli Tıp'a başvurusu sırasında ise, AKP iktidarının polisinin faşistlerin ipini elinde tutanlar olduğu bir kez daha ortaya çıktı.

Rapor almak isteyen öğrenciler, “olay siyasi” denilerek terör şubesi tarafından gözaltına alındı. Ertesi günü, faşist saldırının yaşandığı öğrenci evinde yeniden toplanan öğrenciler, sloganlarla yürüyerek, gözaltına alınan arkadaşlarının mahkemelerine destek için adliye önüne geldiler. 110 kişilik kitle, burada bir basın açıklaması yaptı. “**Baskılar bizi yıldıramaz, Faşizme karşı omuz omuza**” sloganları atan öğrencilerin adliye bahçesine girişlerine dahi izin verilmezken, Antalya Eğitim Sen ve Temel Haklar da öğrencilere destek verdi.

Gözaltına alınanların serbest bırakılmasıyla adliyeden halaylar ve sloganlarla ayrılan öğrenciler, yurda sloganlarla geldiler. Burada bir açıklama daha yapan öğrenciler, faşist ve gerici baskıların

gençliğin bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesini geriletmeyeceğini dile getirdiler.

Yurt binasından rektörlüğe yürüyerek Polis-ÖGB-Faşist işbirliğini protesto eden öğrenciler, ilk faşist saldırının yaşandığı öğrenci evine dönerek dağıldılar.

Ertesi günü, 14 Nisan'da okul girişlerinde çetelik kuvvet polisinin kimlik kontrolü yapmasına tepki gösteren devrimci öğrenciler rektörlük önünde toplandılar. Rektörle görüşen öğrenciler, saldırılara ve soruşturma terörüne dikkat çekerken, rektör gençliğin tepkisi karşısında “Polis raporlarını dikkate almayacağını” belirtti ve “düzeltme” sözü verdi.

Antalya Gençlik Dernekli Öğrenciler dergimize yaptıkları açıklamada, yaşanacaklardan okul yönetimi, polis ve faşistlerin sorumlu olacağını dile getirdiler.

İzmir Dokuz Eylül Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde bir süredir saldırganlaşan MHP'li faşistler, devrimci öğrencilerden gereken cevabı aldılar. Faşistlerin polis desteği ile devrimcilerin afişlerini yırtmasının ardından, 27 Nisan günü bir araya gelen devrimciler, faşistlerin bulunduğu Sağlık Hizmetleri Yüksekokulu'na giderek, saldırıları örgütleyen bir faşisti döverek cezalandırdılar. “Reis” lakaplı faşist polisler sığınarak kurtulurken, öğrenciler kampüs içinde “**Faşizme karşı omuz omuza**” pankartıyla yürüyüş yaptılar. Yürüyüşte sık sık “Polis, idare işbirliğine son” sloganları atıldı ve bir açıklama yapıldı.

Sayı 108

45

2 Mayıs
2004

Yorum'a Destek Konseri

Adana Gençlik Derneği Müzik Grubu **Nisan Güneşi**, “Grup Yorum'a Özgürlük” konseri düzenledi. 20 Nisan günü Deniz Şirin Müzikhol'deki konsere 400 kişi katıldı. Sahnede “Grup Yorum'a Özgürlük” pankartının açıldığı konserde, Grup Nisan Güneşi elemanlarından Soner Tohumcu, Yorum'un 3 elemanının keyfi, hukuksuzca tutuklandığını belirterek, “Grup Yorum'u örnek alan bir grup olarak, bu baskıları, hukuksuzluğu kınıyor ve ‘Türküler Susmaz Halaylar Sürer, Grup Yorum'a Özgürlük’ diyoruz” dedi. Grup Yorum'a Özgürlük sloganları arasında türkülerini seslendiren Grup Nisan Güneşi, Yorum'dan türküler de söyledi.

Polis Saldırısı

Taksim'de YÖK Yasası'nı protesto etmek isteyen üniversite öğrencilerine saldıran polis 48 kişiyi döverek, yerlerde sürükleyerek gözaltına aldı. 48 kişiyi gaz bombaları da kullanan polis, “İstanbul Üniversitesi Öğrencileri Koordinasyonu” üyesi öğrencilerin YÖK'ü protesto etmek için yapacağı açıklamaya yasadışı şekilde izin vermedi. “YÖK'e hayır”, “Parasız eğitim hakkımız engellenemez” şeklinde slogan atan öğrenciler, çıkarıldıkları mahkemeye serbest bırakıldılar.

Burdur Gençliğinden Kitap Kampanyası

Burdur Gençlik Derneği, lise ve ilköğretim öğrencileri için üniversite hazırlık ve roman kitapları toplama kampanyası yaptı. Toplanan kitapların bir kısmını, Burdur merkezde yoksul lise öğrencilerine ulaştıran öğrenciler, bir kısmını da, Hakkari Yüksekova Süleyman Uğur Sıtkı İlköğretim okuluna ulaştırdı. Çalışmalarıyla ilgili bilgi veren Gençlik Derneği, yoksulluğun sistem sorununu olduğunu belirtirken, gençlik olarak bugün de yoksul emekçi halkla birlikte olacağını söylediler.

GÜCE, KİTLEYE, İCAZETE TAPAN BİRLİK ANLAYIŞLARI VE SONUÇ

Halkın devrimci demokratik örgütlenmeleri, özellikle 2000 sonundan bu yana çok yoğun bir saldırı ve kuşatma altında. Fakat buna rağmen, halk güçleri bu saldırılar karşısında ortak bir karşı koyuş gerçekleştiremediler. Bunu gerçekleştirecek ortak örgütlülükleri yaratamadılar. (Sürecin tek istisnası Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu'dur ki, onun da kapsamı çok dardır.)

Oysa aynı süreçte hemen her kesimin gazete-lerinde, dergilerinde birlik ihtiyacından, saldırıların her kesime yönelik olduğundan söz ediliyordu. Buna rağmen emperyalizmin ve oligarşinin ekonomik, siyasi, ideolojik saldırılarına karşı ortak bir cephe oluşturulamadı.

Her alanda yoğun bir tecrit kuşatmasıyla karşı karşıya kaldığımız dört yıl içinde Koordinasyon dışında iki "birlik" tecrübesi daha yaşandı. İkisi de seçim dönemlerinde oluşturuldu bu birliklerin. Her ikisinde de seçimin çok ötesinde, bu birliklerin bağımsızlık, demokrasi mücadelesinin tümünü kucaklayacak birlikler olduğu iddia edildi. İddiaların, çok değil, seçimlerin ertesi günü bir geçerliliği olmadığı görüldü.

Bunlar dışında ya sadece reformist legal partileri, ya "emek platformu" gibi oluşumları esas alan politika taktikler geliştirildi. Ama halkın devrimci mücadelesini ve direnişini örgütleyecek bir demokratik cepheden hep uzak duruldu.

Sonuç?

Tutarlı bir birlik, yani demokratik alanda bir halk cephesi için daha kaç "hüsranla biten" deney yaşanması gerekecek? Bizim tüm uyarılarımıza rağmen "Demokratik Güç Birliği"ne, ondan önce "Emek Barış Demokrasi Bloku"na olmadık işlevler yükleyip olmadık beklentilere kapılanlar, o zihniyetin ufkunun seçimden öteye geçemediğini artık görmek zorundadırlar. Halk güçleri, mevcut güçleri oranında bir inisiyatif kullanamıyorlarsa, bunun baş sorumlularından biri, solun gerçek -devrimci- birliğini yaratma sorumluluğundan kaçanlardır.

Bu sorumluluktan nasıl bir pratikle kaçıldığını hepimiz biliyoruz:

Bu süreç boyunca kimileri "legal partiler zemininden çıkmama" düşüncesiyle hareket etmiştir. Kimilerini ise, her ne olursa olsun Kürt milliyetçiliğinden kopmama "taktiği" yönlendirmiş, kimileri de kendisinin damgasının olmayacağı birliklerden uzak durma, kimileri Emek Platformuna, ve-

ya DİSK'e, KESK'e, TMMOB'a yaslanma düşünceleriyle hareket etmişlerdir.

Soru, bu saldırılara karşı nasıl güçlü bir direniş hattı oluşturabiliriz diye sorulmadığı; bunun yerine "kimlerle birlikte olursam daha karlı çıkırım" sorusuyla hareket edildiği için, ortaya böyle bir sorumsuzluk tablosu çıkmıştır.

Soru yanlış sorulduğu için cevaplar da yanlış verilmiştir. Yanlış cevaplar ise, kimseyi güçlendirmemiş, tersine bir bütün olarak devrimci, demokratik muhalefeti zayıflatmıştır.

"En geniş birlik", her zaman ve her koşulda mutlaklaştırılabilir mi?

1 Mayıs tartışmalarında en çok tekrarlanan sözlerden biri "içinden geçtiğimiz süreç birliğe en çok ihtiyacımız olduğu bir süreçtir." sözü oldu. (1 Mayıs konusundaki politika ve tavırlar ayrı bir tartışma konusu olduğu için burada ona girmeyeceğiz.) Bu söz, verili koşullardan, birliğin bileşenlerinden, amacından kopuk olarak ele alındığında boş bir sözdür. Ve ne yazık ki çoğunlukla da soyut bir birlik yanlılığının ifadesi olarak kullanılmaktadır.

Her ayrılık, her ayrışma kötü değildir. Bazı koşullardan korkmamak gerekiyor. Birlik olalım, kalabalık olalım, iyi ama ne için? Emperyalizme karşı bir ortaklık yakalayamıyorsak, faşizme karşı direnme çizgisinde bir pratik gerçekleştiremiyorsak, herhangi bir noktada mücadeleyi geliştirilen bir adım atamıyorsak, tam tersine "en geniş birlik" bizi belli statükolara mahkum edecekse... orada "çok kalabalık" olunmasının anlamı kalmaz. (1 Mayıs'ta Türk-İş'ten kopma konusunda da aynı yaklaşımı gördük.)

Sorun sadece legal partici reformistler cenahında değil. Devrimci grupların birçoğu da bu noktada yaşanan sürecin ağır baskısı ve etkisi altında kendilerine güvenlerini, devrimci irade ve inisiyatiflerini kaybetmişlerdir. Kah DEHAP'tan kopmamak, kah KESK'in, DİSK'in, TMMOB'un meşruluğuna sığınmak, kah kendi dışlarındaki güçlerin kitlesine yaslanıp varolabilmek kaygısıyla, çok kolaylıkla "en geri uzlaşma çizgisinde" politikalar geliştirebilmektedirler. Gerçekte böyle yaparak kendi gelişimlerinin önünü de kapattıklarının farkında değillerdir. Başkalarının eylemleri, kitleselliği içinde kendini varetmediğini düşünürken, aslında yokluklarını statüleştirilmiş oluyorlar.

Bazen, koşullar çok lehimize görünmezken de ayrışmalar, kopuşlar kaçınılmazlaşabilir. Tarih, o noktada gereken cüretin gösterilip gösterilmemesiyle belirlenir. Türkiye solunun bir çok kesimi böyle bir cüreti kaybetmiştir. Statükoların solu kuşatan bir hale gelmesinin, dinamik, direnişçi, cüretli birliklerin oluşturulamamasının nedenlerinden biri de budur.

Birlik zeminlerindeki, tartışmalarındaki devrimci dinamizm ve zorlayıcılık zayıf kaldığı için, diğer kesimler üzerinde de doğal olarak devrimci doğrultuda bir zorlayıcılık oluşturulamamaktadır.

Birlik sorununun öncelikli sorusu: Mevcut statükoları aşma cüreti gösterilebilecek mi?

Çizdiğimiz bu tablo, esasında bir tasvirden ibarettir. Kimsenin bu gerçeklere itiraz edebilecek durumu yoktur. Ve Türkiye solu, halkın mücadelesini geliştirme sorumluluğu duyan tüm örgütlenmeler, bu tabloyu değiştirmek göreviyle yüz yüzedir.

Bu noktada işe herkes solun gerçeklerini ve kendi birlik politikalarını gözden geçirerek başlamalıdır.

Bu politikalardan birini örnek olması bakımından ele alabiliriz.

EMEP Genel Başkanı Levent Tüzel, Demokratik Güçbirliği'nin devam edip etmeyeceği sorusuna şu cevabı veriyor: *"Ne yazık ki henüz bir fikir birliği yok. Amerika'ya karşı bir söylem içinde olacak mıyız, olmayacak mıyız? Özelleştirmeye karşı olacak mıyız, olmayacak mıyız. Bu gibi temel meselelerde fikir birliği olmalı."*

Bu "fikir birliği"nin olmadığını yeni mi keşfediyor EMEP? Bu fikir birliğinin olmadığı dün de belliydi ve fikir ayrılıklarını (mesela, Kürt milliyetçiliğinin Irak'ın işgali karşısındaki değerlendirmelerini, Irak'taki Kürt işbirlikçiliğine yaklaşımını) "sorun yapmama" politikası izleyen de kendileriydi.

Tüzel, konuşmasının bir başka bölümünde de şöyle diyor:

"... en önemli mesele, kimlere karşı kimleri birleştireceği meselesidir. Sağlık ve eğitim özelleştirmesi karşısında, temel tüketim mallarına yapılacak zamlar karşısında, emeklilik gasbı karşısında, anti demokratik uygulamalar karşısında, insanlara inançları nedeniyle uygulanan baskılar karşısında, ABD'nin Türkiye'ye yönelik olumsuz planları karşısında, bir cephe ve platform hareketi oluşturmak gerekir. Seçime 3 kala 'biraraya gelelim, şu da çatı partisi olsun' anlayışı ili değil

ama..." (Ülkede Özgür Gündem, 27 Nisan 2004)

Halka yönelik ekonomik terör karşısında sadece ve sadece Emek Platformu'na, Türk-İş'e endekslenmiş anlayış terkedilmediği, anti-demokratik uygulamalara karşı mücadelede devrimcilerden, düzenin riskli ilan ettiği alanlardan uzak durma tavırları terkedilmediği sürece, böyle bir anlayıştan "cephe" çıkmaz. Oradan çıkana "cephe" de deseniz, bu birşeyi değiştirmez. Aynı şekilde legal partilerden ötesini düşünmeyen bir "birlik" anlayışı, ne emperyalizme, ne oligarşiye karşı hiç bir gerçek direniş örgütleyemez.

Güce, kitleye, icazete tapan birlik anlayışı, öyle bir noktaya varıyor ki, oligarşinin partisi SHP'yle yapılan bir birliği "sol birlik", "demokrasi mücadelesinin ana gücü" olarak lanse edebiliyor. Böyle lanse edilmesine ortak olabiliyor.

Seçim sürecinde tamamen pragmatik hesaplarla görmezden gelinen gerçekleri şimdi söylemek de, eğer bunun gerekleri yapılmazsa, bir şey ifade etmeyecektir. "Fikir birliği"nin kimlerle, nereden nereye kadar olabileceği çok gizli saklı değildir. "Sol"daki AB'ciliğin, hatta Amerikancılığın savunucuları bellidir.

Avrupa Birliği'ni, Ortadoğu'ya Amerikan müdahaleciliğini savunan ama hala çeşitli noktalar-daki demokratik talepleri nedeniyle demokratik sol güçler içinde gördüğümüz kesimlerle hiç mi birlik yapmayacağız? Elbette yapacağız. Ama onların kapsamı, sınırları bellidir ve esas olarak bağımsızlık, demokrasi mücadelesinde tayin edici bir önem taşıyamazlar. Türkiye solu açısından önemli olan, bunları aşan bir birliğe cüret edilip edilemeyeceğidir. (1 Mayıs tartışmaları, soldaki kendine güven ve cüret kaybının ulaştığı vahim boyutu bir kez daha herkese göstermiş olmalıdır.)

Bugünkü ihtiyaç tam bu noktadadır.

Devrimci, demokratik güçlerin içinde yer aldığı bir halk cephesi oluşturulmalıdır. Her zaman vurguladığımız gibi, bunun adından çok yükleneceği misyon önemlidir. Böyle bir birlik, en başta halkın, devrimci, demokratik örgütlülüklerin karşı karşıya olduğu saldırıların önünde kitlesel ve militan bir direniş hattı örmelidir. Demokratik mücadeleyi "basın açıklamalarına" indirgeyen tarzı aşmalı, gücünü meşruluğundan almalıdır.

Bunlar daha da ayrıntılandırılabilir; ama aslo-lan şudur; Türkiye solu bugün birlik konusunda, ne birliğin kapsamı, ne biçimi sorunuyla değil, statükoları aşacak cürette bir adım atıp atmama sorunuyla karşı karşıyadır. Bu sorun çözülmeden başka herhangi bir şeyi tartışmanın anlamı yoktur.

İçinden siyasetin geçmediği hayatlar...

Televizyonlarda tam bir dizi enflasyonu var. Bir TV yorumcusuna göre bu sayı 70'in üzerinde. Okul dizileri, mafya dizileri var, burjuva hayatları veya ağırlı feodal düzenleri veya bir gecekondu mahallesini anlatanı var... kısacası ne ararsanız var.

Bu dizilerin senaryoları gökten inmiyor tabii. Hayatın şu veya bu gerçeğini kendisine çıkış noktası olarak alıyor. Hayatın içinde rastlayabileceğiniz her tip, biraz daha uçlaştırılmış halleriyle de olsa, dizilerde de var. Öğretmeninden polisine, işsizinden doktoruna, ağasından marabasına, bakkalından belediye başkanından kapkaçısına... kadar her tip. Ama bu dizilerde sadece bir karaktere hiç rastlayamazsınız.

Bu dizilerde hemen hiç kimse, sağcı değildir, solcu değildir, AKP'li veya CHP'li veya DEHAP'lı değildir, devrimci hiç değildir. Bu dizilerde yaşayanlar hayatlarının hiç bir anında partilerden, siyasetlerden konuşmazlar.

Dizileri "politikadan arındırma" o kadar uç noktalara vardırılmıştır ki, mesela dizinin baş oyuncularından biri belediye başkanıdır; ama o başkanın bile "partisi" yoktur, o bile hayatında tek kelime olsun ne kendi partisinden, ne başka partilerden söz etmez... Belediye başkanının evinde partisine ait tek bir resim, sembol görünmez... Sonra, bu dizilerin geçtiği şehirlerin meydanlarında tek bir gösteri yapılmaz, duvarlarında afişler görülmez...

Gecekondu mahallelerini kendilerine mekan seçen diziler hele; bir gecekonduya rastlayacağınız her tip vardır da, her gecekondu semtinin karakteristiği olan "mahallenin solcu gençleri"

hiç yoktur o senaryonun içinde... Bu dizilerin en politik olanlarında rastlayabileceğiniz en politik kişi de en fazla "eski" bir solcudur. Ve o da asla ve kata "siyaset"ten bahsetmez... Zaten bu dizilerde hiç kimse hiç bir partiye, derneğe, sendikaya, odaya da üye değildir. Bu dizilerin kahvehanelerinde hiç kimse yanılıp da siyasetten bahsetmez...

Kısacası, bu dizilerdeki hayatın içinden siyaset hiç geçmez. Özel bir işlemle **apolitikleştirilmiş** hayatlardır hepsi.

Hayatın bazı gerçeklerinden yola çıkarlar ama hayattan kopuklardır. Daha kötüsü, izleyeni de hayattan koparmaktır amaç... Bizim olmayan hayatları, bizim hayatımızın yerine geçirmektedir... Sonra aynı kesimler şu veya bu konuda "halkımız niye tepkisiz" diye yakınır. Apolitikleştirme bir politika; düzen sadece polis copuyla değil, ekonomisiyle, kültürü, sanatıyla, iletişim araçlarıyla yürütüyor bu politikayı. Düzenin çarkları içinde "sanat" yapanlar, isteyerek veya istemeyerek bu politikanın aletleri oluyorlar. Bu dizileri yapan, dizilerde oynayanların içinde kendisine "solcu" diyen bir çok kişi var belki; ama yaptıkları işin düzene hizmet ettiği açık. İsteyerek veya istemeyerek yapmış olmaları, onların sorumluluğunu değiştiriyor.

Türkiye gerçeğini çarpıtmanın sorumluluğunu taşıyorlar en başta. Hayır, dizilerdeki bizim mahallelerimiz, bizim hayatımız değil. Oligarşinin 12 Eylül'den bu yana uyguladığı tüm apolitikleştirme politikalarına rağmen, bu ülkede hayatın içinden hala siyaset geçiyor, artarak geçmeye de devam edecek...

Günün mana ve ehemmiyetine uygun şarkı ve Apolitikliğin ilanı

Popstar yarışmasında bir yarışmacı **Ahmet Kaya'nın "Giderim"** adlı türküsünü söylüyor. Yarışmanın jürisinde yer alan Ertuğrul Özkök'ün damadı Ercan Saatçi, buna tepki gösterip şöyle diyor: "Bugün Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı, bence bugünün anlamına hiçbir şey kalmayan bir parça seçmişsin, öyle kafama sıkırm, ölürüm tarzı bir maksat ifade eden şarkılar söylemen bugüne hiç uymadı. **Müzik müzik için yapılmalı, eğer seçtiğiniz şarkıya bir anlam yüklerseniz buna karşı çıkarım, müzik başka maksatlar kullanılarak yapı-**

lırsa yanlış kullanılmış olur".

Sadece apolitik de değil, cahil.

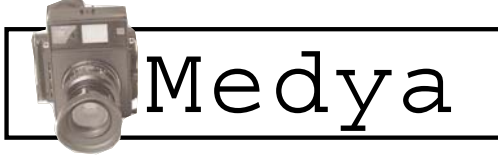
Şimdi bu sözlerdeki cehalete, mantıksızlığa ne diyeceksiniz?

Sanki yarışmada o gün söylenen tüm diğer parçalar "Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı'nın anlamına bir şey katan" parçalarıydı da bir tek Ahmet Kaya parçası aykırı düşüyor!

Söylenen öteki parçaları bilmiyoruz, ama tahmin etmek zor değil, arabesken girip poptan çıkmışlardır. Müslüm'den, Orhan'dan, Ferdi'den parçalar söylendikçe "ulusal egemenliğimiz" pekişmiş, 23 Nisan çocuk bayramı şenlenmiş olmalı!

Milliyetçi-muhafazakar Popstarı Ercan Saatçi

Bu Yazıları Siz Yazdınız; Şimdi Niye Susuyorsunuz?

Irak direnişi karşısında Amerikancılar suskun. Oysa bir yıl önce esip gürüyor, Amerikan propagandaları yapıyorlardı. Kimilerine kalsa, Türkiye işgale katılmalıydı. İşte onlardan bazıları. Bunları unutmayın ve her yazdıklarına kuşkuyla bakın, acaba Amerika'nın hangi çıkarları için yazdıklarını aklınızdan çıkarmayın.

"Emin olunuz, Bağdat'ta devrilen Saddam heykelleri, domino taşı gibi bölgenin öteki Baas rejimlerinin üzerine de yıkılacaktır. Şimdi sıra, Türkiye'nin içinde çöreklenmiş Saddamcılığı ve Üçüncü Dünyacılığı yıkmakta." (Ertuğrul Özkök, Hürriyet, 10 Nisan 2003)

"Önce, Irak'ın Vietnam ya da Stalingrad gibi direneceği kanısındaydılar. Savaş yıllarca sürerdi... Irak Arapları, bu oyuna gelmedi. Irak ordusu da bu oyuna gelmedi. Savaşmadı. Buharlaştı." (Güneri Cıvaoglu, Milliyet, 12 Nisan 2003)

"Barışperest" lafazanlık arkasına saklanan ve şimdi çok fena halde "Saddamzede" duruma düşen bizim "Saddamzade"lere geçmişler olsun! Bitti bitti, hepimize müjdelers olsun!" (Hadi Uluengin, Hürriyet, 10 Nisan 2003)

"Saddam'ın düşüşüyle birlikte yalnız Irak'ta değil, bütün Ortadoğu'da yeni bir sayfa açılıyor. Tarih yeniden yazılıyor." (Hasan Cemal, Milliyet, 11 Nisan 2003)

"Canım Bağdat'ta olmak istiyordum. Ahh, dün Bağdat'ta olabilseydim. (...) Yıllardır düşlediğim an gelip çatmıştı." (Cengiz Çandar, Tercüman 10 Nisan 2003)

"Saddam'ın heykeli daha çok direndi!... ABD askerleri, merkeze tanklarla girerek yalnız 91 ölüyle savaşın resmen sonuçlandığını kanıtladı." (10 Nisan 2003 Sabah Başyazı)

"Uluslararası sistemin, Irak zemininde şekilleneceği ve 'sistem'in ileri gelen ülkelerinden biri olmak, için, Türkiye'nin Irak'ta rol alması doğru bir politika'dır." (Cengiz Çandar, Tercüman, 22 Temmuz 2003)

"Bir ordu 20 yıl savaşmazsa, harbi unuttur. 40 yıl savaşmazsa, o ülke ordusunu unuttur. 60 yıl savaşmadığı takdirde, o ülke askerini yıpratma-

ya başlar. Tezkerenin TBMM tarafından reddi, bana göre en büyük darbeyi Türk Silahlı Kuvvetleri'ne vurmuştur. (...) Türk ordusunun bölgede azalan rolünü dengelemenin tek yolu da budur." (Ertuğrul Özkök, Hürriyet, 22 Temmuz 2003)

"İşgalci olmayız ki!" (Nazlı Ilıcak, Tercüman, 23 Temmuz 2003)

"Savaş planlarını AKP iktidarının bol keseden vaatlerine dayanarak yapan Amerika'nın daha sonra ortada kalmasıyla sonuçlanan rezalet, asla ikinci kez tekrarlanmamalıdır. (...) Tezkere fi-yaskosu ile 21. yüzyılın parlayan yıldızıydık, söndürdüler.. Şimdi bir de meteora döndürmesinler!" (Güngör Mengi, Vatan 22 Temmuz 2003)

"ABD 30 devletin Irak'a asker göndermeyi kabul ettiğini bildirdi. Türkiye'nin ismi yok... Daha karar veremedik ki... BM ve NATO karar verinceye kadar kim öle kim kala.. Amerika o tarihte Şam'da ve Tahran'da bile olabilir.. Irak'ın yeniden şekillendirilmesinde Türk askerinin misyonu çok daha şumüllüdür. Orta Irak'ta görev alacak, Bağdat'ta Türk bayrağını dalgalandıracaktır..." (Yılmaz Öztuna, Türkiye 1 Ağustos 2003)

"Türkiye de elini taşın altına koymak zorunda. Sakızı çürütmeyelim. Yine uluslararası meşruiyet tartışmalarına gömülmeyelim. İstikrar gücü en geç Eylül sonunda göreve başlayacak." (Erdal Şafak, Sabah, 31 Temmuz 2003)

"Ben de Mehmetçğin Irak'a gitmesini doğru buluyorum, Türkiye'nin stratejik zaruretleri var." (Taha Akyol 22 Ağustos 2003 Milliyet)

"Gayet tabii asker yollamanın riskleri var. Ancak bu tip riskler almadan daha büyük sorunlardan kurtulunamıyor." (M. Ali Birand, Milliyet 2 Ağustos 2003)

"Gerekirse 40-50 bin asker göndermeliyiz." (Fatih Altaylı, 30 Temmuz 2003, Hürriyet)

"Olan olmuş, Irak işgal edilmiştir. Artık ABD ile komşuyuz. Irak ve sonrasında Ortadoğu'nun yeniden şekillendirilmesinde küskünlük gibi ilkel yaklaşımlar sergileyemeyiz. Bizim o coğrafyada bir güneş gibi parlamamızın zamanıdır." (Nuray Başaran, Akşam 26 Temmuz 2003)

"Amerikan askerlerine yapılan saldırının "direniş" olarak tanımlanmasına karşı çıkıyorum... Saldırıların arkasında rantçı bir gücün bulunduğu kesindir. Baas rejiminin önde gelen elemanlarının silah alabilecek ve diğer Arap ülkelerinden savaşçı ithal edebilecek parasal güçleri vardır.

Bunun bilimsel adı da "terörizm"dir.

Eline her silah alanın "direniş"çi olarak lanse edilmesini kabullenemiyorum. Saldırganların kitlesel güce dönüşme şansları yoktur." (Cemal Uçar, 28 Aralık 2003 Özgür Gündem)

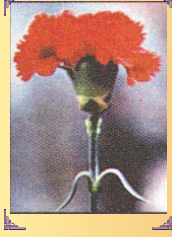
Sayı 108

49

2 Mayıs
2004

kahramanlar Ölmez

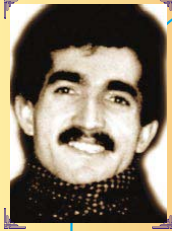
01 Mayıs - 07 Mayıs Şehitlerimiz

Sadettin Emir ÇINAROĞLU

1 Mayıs 1977

Yüksek öğrenim yaptığı Bursa'da devrimci hareketle tanışarak mücadele içinde yer aldı. İşçi sınıfının mücadele günü 1 Mayıs'ta katledildi.

Halil ATEŞ
Solmaz KARABULUT
Fikri KELEŞ
Ali YILMAZ
4 Mayıs 1992

Ankara Dikmen'de ölüm mangaları tarafından kuşatılan üslerinde teslim olmayı redd ederek direndiler. Çatışmada

Solmaz Karabulut ve Fikri Keleş şehit düşerken, Halil ve Ali ilk anda kuşatmayı yarıp direnişi sokaklarda sürdürerek şehit düştüler.

Halil ATEŞ, mücadeleyle 12 Eylül öncesinden katılan, 1990'ların başında SDB'lerin kuruluşundan itibaren bu örgütlenmede yer alan, son olarak Ankara SDB Komutanlığı görevini yürüten bir kadroydu. Solmaz KARABULUT, okul yıllarında başladığı devrimci mücadelesini kamu emekçilerinin örgütlenmesi içinde sürdürmüştü. Fikri KELEŞ, 1989'da mücadeleye katıldı, geçekond mahallelerinde çalışmalar yaptı. Ali YILMAZ, devrimci hareket içinde mahalli bölge çalışmaları içinde yer aldı. Mücadele onları bir silahlı birlik içinde yanyana getirdi.

Mehdi ALKAN
2 Mayıs 1993

KTÜ Elektronik Müh. Öğrencisi ve TÖDEF'li idi. İstanbul'da 1 Mayıs gösterilerine katıldıktan sonra 2 Mayıs'ta Trabzon'a dönerken geçirdiği trafik kazasında yitirdik.

Ayten Yüksel KELEŞ
Serpil YILMAZ

4 Mayıs 1994

Dersim'in Pertek ilçesine bağlı Altınçevre Köyü yakınlarında oligarşinin jandarma ve özel timleriyle Devrimci Sol gerillaları arasında çıkan ve 15 saat süren çatışmalarda şehit düştüler. Sol gerillaları arasında çıkan ve 15 saat süren çatışmalarda şehit düştüler.

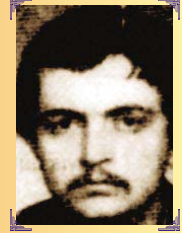
Serap ŞİMŞEK
6 Mayıs 1980

Haydarpaşa Teknik Öğretmen Okulu'nda 6 Mayıs'ta Deniz'ler için düzenlenen anmada jandarmanın açtığı ateş sonucu katledildi. DEV-GENÇ'liydi.

Ercan GÜNDOĞDU
6 Mayıs 1980

DEV-GENÇ saflarında yer aldı. Militanlığı, yetkinliğiyle öne çıktı. Doktor olmasına, düzenin sunduğu bir çok imkana sahip olmasına rağmen, mücadelenin sorumluluklarını omuzladı. Doğu Karadeniz sorumluluğuna atandı. Aybastı'da bir göreve giderken faşistlerin kurduğu pusu sonucu şehit düştü.

Büyük direnişte ölümsüzleştiler

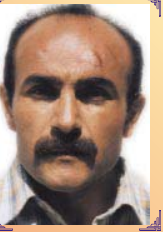
C. Tayyar Bektaş (TKP(ML))

7 Mayıs 2001

Hüseyin Kayacı (MLKP)

7 Mayıs 2001

1969, Çorum Osmanlı ilçesi Mehmet Dede Obluk köyü doğumludur. Aliğa tersanelerinde Limter-İş sendikası üyesi olarak sendikal faaliyet yürütürken, 1998'de İzmir'de gözaltına alınarak MLKP üyesi olduğu gerekçesiyle tutuklandı. Bergama ve Buca hapishanelerinde kaldı. 10 Aralık 2000'de başladığı süresiz açlık grevini 3 Ocak'ta ölüm orucuna dönüştürdü. İzmir Yeşilyurt Devlet Hastanesi'nde zorla tıbbi müdahale sonucu şehit düştü.

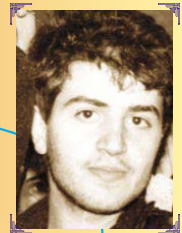
1976'da Dersim'in Pülümür ilçesinde doğdu. Genç yaşta mücadeleye yer almaya başladı. 1997'de tutuklandı ve Ulucanlar Hapishanesi'ne konuldu. Ulucanlar katliamında kurşunla yaralandı. F Tipleri saldırısına karşı direnişte Ölüm Orucu birinci ekibinde yer aldı. Ankara Numune Hastanesi'nde, direnişin 200'üncü gününde şehit düştüğünde direnişin 53. şehidi oldu.

KAYIP

Hüsamettin YAMAN

Soner GÜL

4 Mayıs 1992

4 Mayıs günü İstanbul'da polis tarafından gözaltına alındılar ve kaybedildiler. Soner ve Hüsamettin, 80'li yılların sonunda itibaren üniversite gençliğinin mücadelesi içinde yer alan iki devrimciydi.